

DIKOTENEIA

ΕΤΕΡΑ

ΑΤ 24
196

1934

Το Αγγλικό Λαγόνι
Εξαιρετικό

ΣΤΟΥ ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΕΚΔΗΜΙΑΣ 45

ΘΑ ΕΥΡΗΤΕ ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ DEMI SAISON

ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΓΟΥΣΤΟ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ TO ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI (ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦ ΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σας προσφέρει κάθε εὐκαιρίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτά-
του σκοποῦ.
Κεφάλαια ασφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα δια-
κατομύρια δραχμαί.
Ἀσφαλιστηρία ἡγγυημένα παρὰ τοῦ ἑσαυροφυλακείου τοῦ
Ἰταλικοῦ Κράτους.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ : ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 47 - Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 (202 ΟΡΟΦΟΣ)

ΕΠΙΠΛΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΤΟΙΜΑ & ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΡΥΘΜΟΥ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ ΟΜΗΡΟΥ & ΣΟΛΩΝΟΣ Λ. ΚΑΦΟΥΡΟΥ

Ἐπισκεφθεῖτε μας διὰ νὰ πεισθῇτε εἰς τὰς τιμὰς μας.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἐτοιμοὶ καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ. Τελευταίας μόδας, στενὲς καὶ
πομπέ. (Καρατιῶν 18, ἡγγυημένοι, δῆμιον 3 καὶ μὲ τὸ ὄνο-
ματεπώνυμον ἐντός).

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ
ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΡΑΞΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ **ΙΩΑΝΝΗ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΒΑΝ. ΖΕΡΒΑ**

Ὁδὸς Ἀπελλοῦ 3 καὶ Λυκούργου

ΩΡΑΙΟΤΗΣ - ΥΓΕΙΑ

Τὰ σπληνὰ τοῦ προσώπου, τὰ ἐκζέματα, καλόγεροι καὶ ὅλα
τὰ δερματικά ἐξανθήματα, θεραπεύονται ριζικῶς μὲ τὰ δισκία
(Γερμανικῆς προελεύσεως)

ΦΟΥΡΟΝΚ ΥΛΟΖΙΝΗΣ

Ζητήσατε ὁδηγίαν δωρεάν. Ἀντιπρόσωπος
Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Κάνιγγος 12. Ἀθῆναι

ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ ΒΥΤΙΝΗΣ "Ο ΑΓΙΟΣ ΤΡΥΦΩΝ," ΥΨΟΜΕΤ. 1.200. ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

70 κλίναι, πλήρεις ἐγκαταστάσεις, ἀκτίνες, ἀπολύμανσις,
τεχν. πνευματώρες, ιδεώδης διατροφή. ΤΡΙΕΙΣ ΙΑΤΡΟΙ,
προσωπικὸν ἄριστον. Τιμαὶ λογικαί.
Ἀθῆναι Γαμβέττα 14. (Πάτραι, Τρίπολις, Καλάμα).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τῶν πραγμα-
τικῆς ἀντικειμένου τὰ ἀπὸ τοῦ ὁδοντο-
λόγου μηχανήματα : 1) ἑνα τοῦ ἡλε-
κτρικῶν χειρουργαίου RITER, καὶ 2)
ἑνα ταμπελό ἡλεκτρικῶν DENTAL,
ἀμφότερα ἐν ἀρίστη κατεστάσει. Πλη-
ροφορίαι ὁδὸς Κοροῦ 5, γ' ὄροφος,
γραφεῖα Π. Α. Ε. Κ.

ΔΙΑΜΟΡΦΩΤΗΣ ΡΙΝΟΣ
"Orthodon"
Ἀποκρίσματα ἐγγυημένα
ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΕΚΔΙΑΡΗΣ-ἢ Κωνσταντίνου

ΕΤΟΣ Α'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 24 (196)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.00

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Ἐν Βελγίῳ διὰ τὴν πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
«Οπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΕ ΚΑΙ ΑΚΟΥΕ

Η ΜΕΡΙΔΕΣ

Πρὸ καιροῦ ἐγράψαμε γιὰ τὸ
οικονομικὸν ζήτημα τῶν τιμῶν
τῶν ἐστιάσεων. Καὶ μ' εὐχαρί-
στησι μὲς εἶδαμε, ὅτι τὴν προη-
γουμένη ἐβδομάδα ἐνδιαφέρθη γιὰ
τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ὁ κ. Ὑπουρ-
γὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ ὁποῖος
μάλιστα ἠπειλῶσε τοὺς ἐστιάτο-
ρας, ὅτι θὰ ἐπαναφέρῃ ἐν ἰσχύϊ
τὰς διατιμήσεις, ἂν δὲν ἀποφασί-
σουν νὰ περιορίσουν τὴν κερδο-
σκοπικὴν τοὺς ἐρεξί.

Ἐντωμεταξὺ ὅμως ὑπάρχει φό-
βος νὰ κοπῇ ἐντελὲς ἡ ἐρεξίς
τῶν συμπλητῶν πού τρῶνε στὴν
ἐστιάσει, ἐπειδὴ ἡ τῶσπ τούτῃ
δὲν ἀντέχει περισσότερο.

Πολλοὶ μάλιστα φοιτῆται, μι-
κροπράληλοι κλπ., ἐφ' ὅσον δὲν
κατεβαίνουν ἡ τιμὲς... κατ' ἐξ
καὶ αὐτοὶ καὶ τρῶνε σὲ συνει-
σιακὰ εἰσπραγμάτων. Ἐκεῖ οὐτε-
λιστα, οὐτε... λίσταρχοι ὑ-
πάρχουν καὶ τρῶνε κανεῖς, χω-
ρὶς νὰ... τρῶνε αὐτοὶ!...

Ο ΤΥΦΩΝΙΔΗΣ

Τὸ καλοκαίρι εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν
ἐποχὴ τῶν ἐπιδημιῶν. Ἐστὶ πρότε-
ρον εἶχαμε τὸν τρομέρο δάγκειο. Πέ-
ρσι εὐτυχῶς δὲν παρουσιάστηκε καμ-
μὰ σοβαρὴ ἐπιδημία, ἴσως λόγω τῶν
μέτρων καθαριότητος πού εἰχαν λη-
φθεῖ ἐπειτα ἀπὸ τὸ μάθημα τοῦ δαγ-
κειῶν. Ἐφέτος ὅμως, πρὶν ἀκόμη
μποῦμε καλὰ-καλὰ στὸ καλοκαίρι, ἐ-
σημειώθηκαν μερικά κρούσματα τυ-
φοειδοῦς πυρετοῦ μὲ διαδόσεις ἐπε-
κτάσεως. Δὲν ἀμφισβάλουμε ὅτι θὰ
ἐλήφθησαν ἤδη ὅλα τὰ μέτρα πού ἐ-
πιβάλλονται, ὅτι ὅλες ἡ ἀρμόδιες ἀρ-
χὲς θὰ συνεργάζονται γιὰ νὰ χτυ-
πῇσιν τὸ κακὸ πρὶν ἀκόμη ἐκδηλω-
θῇ καὶ ὅτι δὲν θὰ βροθεῖμε ἐξοφῶν
πρὸ θλίψεων ἐκπλήξεων. Κάθε ἀ-
μέλεια, κάθε ἀργολογία, κάθε ὀλιγω-
ρία θὰ ἦτο ἀσυνχώρητος καὶ ἐγκλη-
ματικὴ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΟΥΡΕ!

Ἢ Πάουερ, μεταξὺ τῶν ἄλλων,
εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι,
εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπο-
περάσει τοῦ Σταθ-
μοῦ τῆς Καλλιθέας,
θὰ διηκολύνα τὴ νο-
χτερὴν συγκοινωνίαν
τῶν δύο πόλεων, ὁ-
ρίζουσα ὡρὰν ἀναχω-

ΠΙΕΝΝΙΕΣ

— Οἱ Ἀθηναῖοι μελομανεῖς ἄς πα-
νηγορεύσιν!... Σὲ λίγους μῆνας θὰ
ἔλθουν στὴν πρωτεύουσάν οἱ περιφη-
μότεροι καλλιτέχναι τοῦ μελοδράμα-
τος τοῦ κόσμου!...

— Ἡ ἐπιχείρησις τοῦ μελοδράμα-
τος, ἐπειτα ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴν
ἐπιτυχίαν τῆς Ἰντάλχο ἀποφάσισε
νὰ τοὺς προσκαλέσῃ ὅλους διαδοχι-
κῶς.

— Μεταξὺ δὲ αὐτῶν θὰ εἶνε ὁ πε-
ρίφημος Σαλιπίν, ὁ Τίτα Ρούφο, ἡ
Γαλὶ Κούρτσι, ὁ Τζέλι κτλ. κτλ.,
τοὺς ὁποῖους ὡς τώρα
θαυμάζουμε μόνο στὸ
γραμμόφωνο καὶ τὸν ὁμι-
λῶντα κινη-
ματογράφο.

— Τὰ μα-
νάκια ἀρχί-
σαν πεινὰ νὰ
ἀποκοτῶν τῇ

πόσιν τους δόξα. Ὅλα σχεδὸν τὰ
καλοκαιρινὰ φρούτα φαντάζουν προ-
καληκτικὰ στὶς κόφες τους.

ΚΑΙ Ο ΣΧΕΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Γιατί φεύγει τὸ τραῖνο στὴν μία;
καὶ ὅχι στὴν δύο καὶ τριάντα;
— Γιατί χρειάζεται τῆς Πάουερ.
παρὰ μίαν τεσσαράκοντα!...

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΒΑΚΟ Η ΜΙΝΙΟΝ

Τὸ πιδ ἐρωτικὸ, τὸ πιδ παθητικὸ, τὸ πιδ δρα-
ματικὸ καὶ περιπετειώδες ἱστορικὸ μυθιστόρημα πού ἐδόξασ τὴν
συγγραφεῖα του.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Μικρούλα μου ξανθή, γαλανομάτα,
πές μου γιατί με τὸ χαμόγελό σου
με περχάς ὅμα σὲ δὸ στὴ στράτα
καὶ γίνεται φωτιά τὸ μάγουλό σου;

Τάχα νὰ λές, μικρή, πὼς ἂν καὶ γέ-
(ρος,
δὲν ἔδωκε ἀπ' τὰ σωθικά μου ἡ φλό-
(γα;
ἢ λές καὶ μοιάζω χιόνια μὲς στὴ
(θέρος,
σταφίδα πλάγι στὴν ἀφράτη ὁδὸν;

Ἄχ, μὴν ξεχνᾷς πὼς μὴ καὶ Χάρο
(νοιώση
ὁ ἀχόρταγος θνητὸς στιγμὴ δὲν χά-
(νει,
μόνο μὲ βιά ζητάει νὰ ξαναγεῖται.

Μὴν τύχη κι' ἀναγάτητος πεθάνη.
Ἔτσι καὶ τὸ ποτάμι, δὸς ξυγῶναι
τὴ θάλασσα, ἀγριεῖται καὶ φουσκώνει.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΨΩΜΙ

Σύμφωνα μὲ μίαν πρόσφατη στατιστι-
κή, κάθε Ρώσος τρῶει τὸ χρὸνο 655
λίτρος ψωμοῦ, κάθε Γερμανὸς 544, κά-
θε Γάλλος 540, κάθε Ἰταλὸς 400, κά-
θε Ἰσπανὸς 480 καὶ κάθε Ἀγγλὸς 380.
Οἱ Ἀγγλοι, καθὼς βλέπετε, τρῶνε πολ-
λὸ λίτρο ψωμί, ἀλλὰ τρῶνε πολὺ περισ-
σότερο κρέας, τρῶνε δηλ. 100 λίτρος
τὸ χρὸνο, ἐνῶ οἱ Γάλλοι τρῶνε μόνον
77, οἱ Γερμανοὶ 64, οἱ Ρῶσοι 51 καὶ
οἱ Ἰταλοὶ 26.

Καὶ οἱ Ἕλληνες; Πολύ, πολὺ ψωμί
καὶ μόνον ψωμί. Ψωμί μὲ ψωμί!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Στὴν ἀστυνομία:
— Καὶ γιατί τὴ δένετε, βοέ, τὴ
γυναικα σου;
— Γιατί πάσχει ἀπὸ ἐπιλοπτία, κυρ-
ἀστυνόμη.

Ἄ! κατὰλαβ! Αὐτὴ πάσχει ἀπὸ
ἐπιλοπτία καὶ σὺ ἀπὸ... ἔ ν λ ο τ υ
π ι α!...

— Εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ πού λένε;...
Οἱ ἀρραβῶνες σου μὲ τὴ Λάρα διελύ-
θησαν;
— Ἀλλοίμονο, ναί!
Καὶ μὲ τὸ χειρότερο
τρόπο μάλιστα.

— Ὁ! τί νου λές;
— Ναί... πᾶν γενη-
καίμε...

Η ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

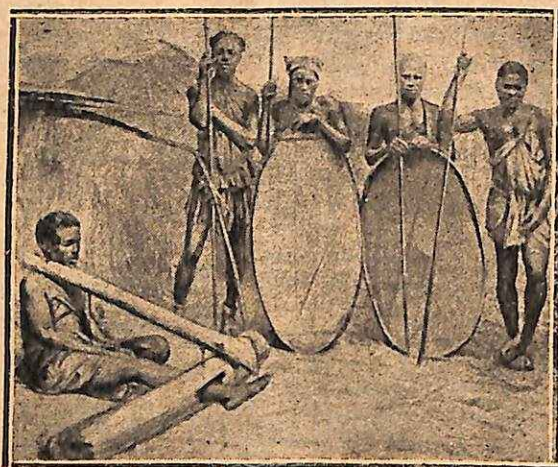
Η δουλεία στην αρχαία Ελλάδα. Η χιλιάδες των δούλων των ευγενών Ρωμαίων. Η ανακάλυψη της Αμερικής. Το τρομερό δουλεμπόριο. Τα φρικώδη μαρτύρια των Νέγρων. Πώς εκπαιστίζονταν από την Αφρική 40.000.000 μαύροι. Η απάνθρωπη ζωή των δούλων. Το κήρυγμα της απελευθέρωσης. «Η Καλύδα του μπάρμπα Θωμά». Ο πόλεμος Βορείων και Νοτίων. Η κατάργηση της δουλείας, κτλ. κτλ.

Η ελευθερία είναι το πρώτο φυσικό δικαίωμα του ανθρώπου. Στην εποχή μας όλος σχεδόν ο κόσμος παραδέχεται την αναμφισβήτητη και μεγάλη αυτή αλήθεια. Μά αυτό δεν συνέβαινε και άλλοτε. Στις παλαιότερες μάλιστα εποχές ένα μονάχα δικαίωμα υπήρχε, το δικαίωμα του ισχυροτέρου. Γι' αυτό και οι νικητές έσφαζαν τότε τους αιχμαλώτους των. Μά σιγά-σιγά, όσο οι άνθρωποι άρχισαν να εκπαιστίζονται, οι νικητές έπαψαν να σφαζούν τους αιχμαλώτους των. Χαρίζοντάς τους όμως τη ζωή, τους έκαναν δούλους τους.

Έτσι δημιουργήθηκε η δουλεία. Στις πολιτείες της αρχαίας Ελλάδας ήταν τόσο οι δούλοι, ώστε ξεπερνούσαν κατά πολύ στον αριθμό τους ελευθέρους πολίτες. Έτσι στις Αθήνας σε 20.000 ελεύθερους πολίτες, αναλογούσαν 400.000 δούλοι. Στη Ρώμη πάλι, κατά την περίοδο της αυτοκρατορίας, υπήρχαν ευγενείς που είχαν στην ύπηρεσία τους 5-10.000 δούλους...

Στάς Αθήνας, οι πολίτες έφερόντο με πολύ καλοσύνη στους δούλους των. Στη Ρώμη όμως η δουλεία ήταν πραγματικό μαρτύριο. Ο Κάτων ο Παλαιός συμβούλευε τους συμπολίτες του να πουλάνε σαν παληοσίδερα τους δούλους, που είχαν γίνει πειά γέροι και άνικανοι για εργασία. Με την παραμικρή

γεγονότα της ιστορίας του κόσμου, προκάλεσε την επανεμφάνιση της: η ανακάλυψη της Αμερικής. Οι πρώτοι Εύρωπαίοι άποικοι για να βγάλουν το χρυσάφι από τ' ανακαλυφθέντα μεταλλεία της καί, άργότερα, για να

Δούλος υφιστάμενος ένα από τα πλέον σκληρά βασανιστήρια.

καλλιέργειαν το βαμπακί και τον καφέ, χρειαζόνταν ανθρώπους που θα μπορούσαν ν' αντέξουν σε μιά εργασία εξαντλητική, κάτω απ' τον καυστικό ήλιο του τροπικού. Αμέσως τότε συλλογίστηκαν να χρησιμοποιήσουν για τη δουλεία αυτή τους νέγρους της

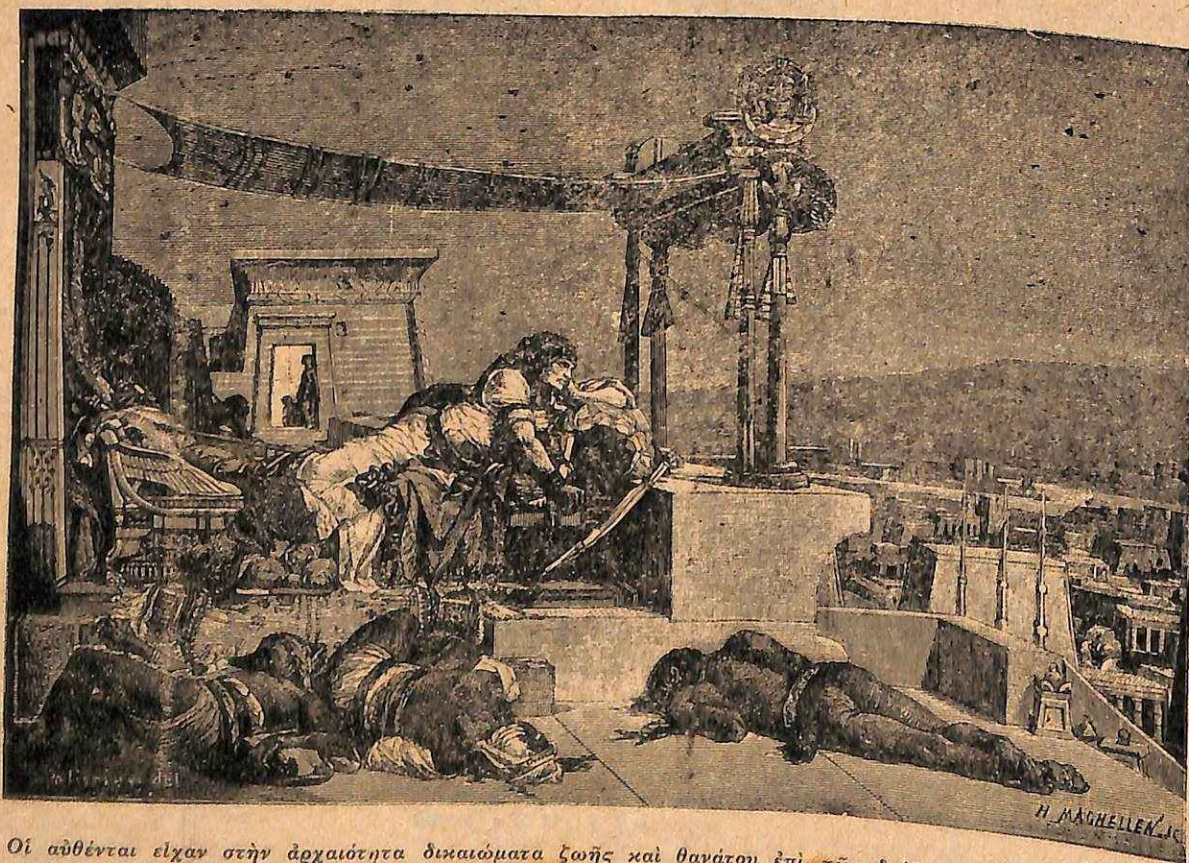
Αφρικής. Έτσι, στις άρχες του 16ου αιώνα, οι Εύρωπαίοι μετέφεραν στον Νέο Κόσμο 4.000 μαύρους δούλους. Μ' αυτό τον τρόπο σιγά-σιγά, για να τροφοδοτούνται ή Ισπανικές, πορτογαλικές και αγγλικές αποικίες της Α-

φρικής, της Αμερικής, και προπάντων στη Σενεγάλη και στη Γουινέα. Εκεί, έπωφελομένοι των αντιζηλιών των διαφόρων Ιθαγενών βασιλέων, προκαλούσαν πολέμους μεταξύ των και άγρόζαν από τους νικητές τους αιχμαλώτους των. Είς οντάλλαγμα των κοπαδιών των αιχμαλώτων που έπαιρναν, οι Εύρωπαίοι έδιναν διάφορα μικροπράγματα που κολλάκευαν τη φιλοδοξία των Ιθαγενών ήγεμόνων, όπως π.χ. υφάσματα με χτυπητά χρώματα, γυαλικά, παληά ρούχα παρδαλά, καπέλλα με φτερά, όμορφες πολύχρωμες, παληά βίτλα, ανρίττα, κλπ.

Μόλις η συμφωνία της άγορας έκλειναν, φόρτωναν επάνω στα πλοία, τα φιατάκια κούτσουρα, όπως έλεγαν τότε τους δυστυχισμένους μαύρους. Τα πλοία αυτά που έρχομαι μοιούνται για το δουλεμπόριο, ήταν γενικώς βρικόλα ή γολέττες, μικρών διαστάσεων. Έτσι, σε χώρο στον οποίο μόλις τριάντα άνθρωποι θα μπορούσαν ν' αναπνεύσουν ελεύθερα, στοιβαζόντουσαν

σαν τις σαρόλλες κιολολεκτικώς 400 και 500 μαύροι! Στά κάπως μεγαλύτερα από τα πλοία αυτά, οι δούλοι κομμόντουσαν σχεδόν όρθιοι...

Για τους λόγους αυτούς, λαμβανόμενης υπ' όψει και της άκαθαρσίας που επικρατούσε στα δουλεμπορικά πλοία, η θνησιμότητα των δυστυχισμένων μαύρων ήταν τρομακτική. Ένας πλοίαρχος θεωρούσε τον έναν του τυχερό, όταν από εξακόσιους δούλους, που παρλάμβανε, του πέθαιναν στο ταξίδι μόνον διακόσιοι! Παρ' όλην όμως την θνησιμότητα, τα κέρδη των δουλεμπόρων ήταν μεγάλα. Ένώ κάθε σκλάβος στις άρχες της Αφρικής τους στοιχίζε 75 ως 300 φράγκα, τον μεταπουλούσαν στην Αμερική από 1.000 ως 3.000 φράγκα. Κατά τον 18ον αιώνα υαλίστα, η αξία των μαύρων μεγάλωσε και κάθε δούλος πουλούταν από 3.000 ως 4.000 φράγκα. Έτσι, από ένα φορτίο 500 μαύρων, τα κέρδη των εφοπιστών έφταναν το ένα εκατομμύριο... Καθώς βλέπετε, το επάγγελμα ήταν εξαιρετικά προσοδοφόρο. Υπολογίζονται δε σε 40.000.000 οι μαύροι της Αφρικής που εκ-

Οι αθένητοι είχαν στην αρχαιότητα δικαιώματα ζωής και θανάτου επί των δούλων των. Έτσι ο Φαραώ αυτός της Αιγύπτου, δυσαρεστημένος γιατί οι δούλοι του τον είχαν ταράξει στην ανάπαυσή του, φέρνοντας τον την είδηση περί εκρήξεως επαναστάσεως σε κράτος του, διέταξε και τους έσφαξαν!... (Πινάξ του Λεόντι ντε Ντου)

Κατά τα τέλη του 15ου αιώνα, ένα από τα πιο σημαντικά

παρίστησαν διά της βίας και πούληθηκαν ως δούλοι στην Αμερική!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο Κοκλέν και οι παραγγελιοδότες. «Αντιπρόσωπος του Οίκου Κλαρετί και Μολλιέρου!». Η απαγγελία του παραγγελιοδέχου. Ο Κοκλέν αποτυγχάνει. Ο Ζητιάνος και ο Δ' Εννερό. Η αντιμετώπιση ενός νέου. Ο Λούθρος και η ευαίσθησία του. Η φαιδρότητα του Μίλτωνος, κτλ. κτλ.

Ο διάσημος Γάλλος ήθοποιος Κοκλέν διηγείται στα Απομνημονεύματά του το εξής χαρακτηριστικό ανέκδοτό του: «Έβγα αποφασίσει κάποτε να πάω σε μιά πόλη της Κεντρικής Γαλλίας. Όταν έφτασα εκεί, κατέλυσα σ' ένα ξενοδοχείο, στο οποίο έμεναν ως επί το πλείστον παραγγελιοδότες. Έπειδή δὲν ήθελα να πιάσω μαζί τους γνωριμίες, έκρυψα τὸν ὄνομά μου κι' ε-σπείρωσα στο βιβλίο του ξενοδοχείου: «Φρειδερίκος Φέβε, παραγγελιοδότης οἶκον και οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν».

Κατὰ τὸ γεῦμα ὅμως δὲν ἀργήσα να γνωριστῶ με ὅλους σχεδὸν τοὺς παραγγελιοδότες πού ἔμεναν στὸ ξενοδοχείο και οἱ ὅποιοι με ρώτησαν γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου πού ἀντιπροσώπευα.

«Εἰμαι ἀντιπρόσωπος τοῦ οἴκου Κλαρετί και Μολλιέρου! τοὺς ἀπάντησα σοβαρώτατα.

«Έπειτα ἄρχισαν νὰ μὲ ζητοῦν πληροφορίες γιὰ τὰ εἶδη τῶν κρασιῶν, γιὰ τὶς τιμὲς των, γιὰ τὴν κίνηση γενικῶς τοῦ καταστήματός, ἐγὼ δὲ τοὺς ἀπαντοῦσα με ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειότητα ἐτοιμότητα. Κι' ἔτσι τὰ πράγματα πήγαιναν θαυμάσια.

«Έξαινα ἕνας ἀπὸ τοὺς παραγγελιοδότες ἄρχισε νὰ μιμῆται διάφορα ἴγνωστα πρόσωπα και στὸ τέλος, φουσκωμένος ἀπὸ ἔπαρσι καί...

λιεργηταί ἔχασαν ὀχι μόνον τὰ κεφάλαια πού ἔχουν διαθέσει γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν δούλων, ἀλλὰ ἐστερήθηκαν και τὰ ἐργατικά χέρια πού χρειαζόντουσαν γιὰ τὴ δουλεία τους. Έτσι ἡ παραγωγή ἐλαττώθηκε παντοῦ.

Συγχρόνως κι' οἱ ἴδιοι οἱ μαύροι ὑπέφεραν ἀπ' τὴν... ελευθερία τους. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀνέκριναν νὰ διηγηθοῦν μόνον τοὺς, ἔπεισαν στὴν ἀθλιότητα και πέθαιναν ἀπ' τὴν πείνα.

Μά αὐτὸ ἦταν περαστικό, γιατί, με τὸν καιρὸ, οἱ πρῶνι δούλοι ἄρχισαν ν' ἀποκοτῶν συνείδηση ἐλευθέρων ἀνθρώπων και ν' ἀγωνίζονται με θάρρος γιὰ νὰ ζήσουν...

«Υστερ' ἀπ' αὐτὰ, πού διηγήθηκα με, θὰ φαντάζεστε ἴσως ὅτι στὴν ἐποχή μας, ἡ δουλεία ἐξέλιξε ἐντελῶς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Έ λοιπόν! ὀχι, ἡ δουλεία ὑφίσταται ἀκόμη...

Ναί, ὑφίσταται σὲ πολλὲς ἀπολίτιστες χώρες και ἀποτελεῖ τὸ σῆγμα τοῦ αἰῶνα μας.

«Αν τὸ ἐμπόριο τῶν μαύρων ἔπαυε πειὰ νὰ ἐξασκῆται στὶς δυτικὲς ἀκτὲς τῆς Αφρικής, ἀντιθέτως, σ' ἀδελφὴν τὴν κεντρικὴ και ἀνατολικὴ Αφρική, στὶς περιοχὲς τοῦ Νιγηρός και τοῦ Τσαντ, στὶς ἀκτὲς τῆς Σομαλίας, στὴ Ζανζιβάρη ὑπάρχει ἀκόμη. Στὰ μέρη αὐτὰ, κάθε χρόνο, ἐκατοντάδες χιλιάδων δυστυχισμένων νέγρων καταβιβάζονται ἀλλόπλητα και συλλαμβάνονται, μέσ' στὰ χεῖρά τους, γιὰ νὰ πούληθοῦν ὡς δούλοι.

Στὸ προσεχές ὅμως διὰ τὴ δουλεμπόριο στὰ χρόνια μας.

κρασί, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι και εἶπε:

«— Τώρα θὰ μιμῆθῶ μερικὸς διασημὸς ἡθοποιὸς! «Αὐτὸς ἀπεμῆθη τὸν Μοννὲ Σουλὸ στὸ ρόλο τοῦ «Αμλέτου» και τὴ Σάρα Μπενάρ στὸ ρόλο τῆς «Τόσκας», ἐπρόσθεσε:

«— Τώρα θὰ μιμῆθῶ και τὸν μεγάλο μας ἡθοποιὸ Κοκλέν... Προσέ-γλε, κύριοι, καί σὰς βεβαιῶνω με ὅρο-κο ὅτι θὰ ὁμολογήσετε πὺς εἰμαι ὁ ἴδιος ὁ Κοκλέν...

«Όταν ἐτελείωσε ἡ ἀπομνημῆς— συνεχίσε ὁ Κοκλέν— σηκώθηκε και τοῦ εἶπα:

«— Τὸν ἀπομνημῆκατε ἀρκετὰ καλά. Έγὼ ὅμως νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ τὸν ἀπομνημῆ ἀκόμη καλύτερα...» Ἀπ' ἡγγελα δὲ τότε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα μου μέρη και τὸ ἀ-

πείσωσά περιήγημα. Οἱ ἀκροαταί ὅμως δὲν ἐνθουσιάστηκαν καθόλου. Χαμογέλασαν μονάχα, σὰν νὰ με ἐλεεινολογοῦσαν γιὰ τὴν ἀποτυχημένη προσπάθειά μου.

«Αργότερα ὅταν οἱ ἄλλοι ἀπεχώρησαν, ὁ παραγγελιοδότης πού μ' εἶχε μιμῆθῇ προηγουμένως, με πλησίασε και μὲ εἶπε:

«— Μπορῶ, κύριε, νὰ σὰς προσφέρω μιά φιλικὴ συμβουλή; Σὰς συνιστῶ λοιπὸν νὰ μὴν ἐπιχειρήσετε ποτὲ νὰ ἀπομνημῆτε τὸ μεγάλο ἡθοποιὸ, τὸν ὁποῖο βέβαια δὲν θὰ εἴδατε ποτέ... Γιὰ νὰ ἀπομνημῆ κανεὶς τὸν Κοκλέν ὅπως ἐγὼ, πρέπει... νὰ τὸν

πείσωσά περιήγημα. Οἱ ἀκροαταί ὅμως δὲν ἐνθουσιάστηκαν καθόλου. Χαμογέλασαν μονάχα, σὰν νὰ με ἐλεεινολογοῦσαν γιὰ τὴν ἀποτυχημένη προσπάθειά μου.

«Αργότερα ὅταν οἱ ἄλλοι ἀπεχώρησαν, ὁ παραγγελιοδότης πού μ' εἶχε μιμῆθῇ προηγουμένως, με πλησίασε και μὲ εἶπε:

«— Μπορῶ, κύριε, νὰ σὰς προσφέρω μιά φιλικὴ συμβουλή; Σὰς συνιστῶ λοιπὸν νὰ μὴν ἐπιχειρήσετε ποτὲ νὰ ἀπομνημῆτε τὸ μεγάλο ἡθοποιὸ, τὸν ὁποῖο βέβαια δὲν θὰ εἴδατε ποτέ... Γιὰ νὰ ἀπομνημῆ κανεὶς τὸν Κοκλέν ὅπως ἐγὼ, πρέπει... νὰ τὸν

Γιὰ τὸν λαϊκὸ Γάλλο μυθιστοριογράφου Ἀδόλφου δ' Ἐννερό, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστός στὸ Ἑλληνικὸ Κοινό και ἀπὸ ἄλλα τὸν ἔργα, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπὸ τὰς «Δύο Ὁρφάνες», διηγῶνται τὰ εξῆς ἀνέκδοτα:

Μιά μέρα τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω ἕνας ζητιάνος και τὸν παρακολουθοῦσε κλαυθμηρίζοντας ἐπὶ ἕνα τεταρτοπερίπου τῆς ὥρας. Ἐπὶ τέλους ὁ δ' Ἐννερό σταμάτησε, ἔβγαλε κατὶ μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη του και εἶπε στὸ ζητιάνο σοβαρώτατα:

— Πάρε, ἀλλ' ἀπὸ δῶ και πέρα νὰ μὴν ξαναζητιανέψης! Καί τοῦ ἔδωσε μιά πεντάρα!

«Όταν ὁ δ' Ἐννερό δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴς δοκιμὲς τῶν θεατρικῶν του ἔργων, συνήθεε νὰ κατεβάζῃ τὸ καπέλλο του ὡς τὰ μέτα και νὰ μὴν προσφέρῃ λέξι.

Μιά μέρα πού βρισκόταν στὶς κα-κὲς τοῦ λόγῳ τοῦ κακοῦ παζιμάτος τοῦ τελευταίου ἔργου του και εἶχε, ὅπως συνήθως, κατεβασιμένο τὸ καπέλλο, τὸν πλησίασαν οἱ δύο διευθυνταί τοῦ θεάτρου και τὸν ρώτησαν:

— Πῶς, δὲν εἴστε εὐχαριστημέ-νος; Μιλήστε! Τί θέλετε ἀπὸ μᾶς! Ὁ, κάνουμε ὅτι περνάει ἀπὸ τὸ χέ-ρι μας...

«Δυστυχῶς δὲν γίνεται τίποτε! τοὺς ἀπάντησε με ψυχραιμία ὁ συγγραφεύς. Ὁ καθένας σας ἀπέναντί μου εἶνε πού καλός, ἀλλὰ ὁ... σύντροφός του εἶνε ζωῶ!

«Ρωτοῦσαν μιά μέρα τὸν δ' Ἐννερό ἂν πρέπει νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὴν τιμιότητα ἑνὸς ἀγνώστου νέου πού ζητοῦσε νὰ καταλάβῃ μιά θέσι στὸ θέατρο.

— Ὁ, βέβαια! τοὺς ἀπάντησε ὁ κείνος. Τώρα εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού θὰ ἐργασθῇ και δὲν βόηκε ἀκό-μη καιρὸ νὰ ἐδεῖξη τὴν τιμιότητά του!...

«Ο Λούθρος ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μουσική, περισσότερο δὲ κι' ἀπὸ αὐτὴ ἀγαποῦσε τὰ λουλούδια και τὰ παιδιὰ. Ὁ μέγας αὐτὸς θερησκαιτικὸς μεταρρυθμιστής, κάτω ἀπὸ τὸ ἀγροῖ-κο παρουσιαστικὸ του, ἔκρυβε μιά εὐαίσθησία ἐντελῶς γυναικεία.

«Ο Ἀγγλος ποιητὴς Μίλτων, παρ' ὅλες τὶς σκληρὰς δοκιμασίες πού εἶ-χε ὑποστῇ στὴ ζωὴ του, φαινόταν πάντοτε ἀρκετὰ φηδρὸς.

Ἐπίσης ὁ μυθιστοριογράφος Βάλ-τερ Σκῶτ ἦταν τύπος καλοκατάβολο ἀνδρός και μιλούσε σ' ὅλους μ' εὐθυ-μο τόνο.

«Ο Γάλλος βοτανικὸς Ἀδανσού, κατὰ τὴ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπαναστά-σι, ὑπέστη πλήρη οικονομικὴ κατα-στροφή. Ἀλλ' ἐνῶ ἔχασε τὰ πάντα και εἶχε μείνει κυριολεκτικῶς ἐπιό-ληρος, ποτὲ δὲν τοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος και ἡ ὑπερηφάνεια.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ-ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΡΟΥΜΕΝ

ΨΥΧΗ ΠΑΙΔΙΟΥ

θά είμαι ώραίος, όπως εκείνη, και θά τής άρέσω».

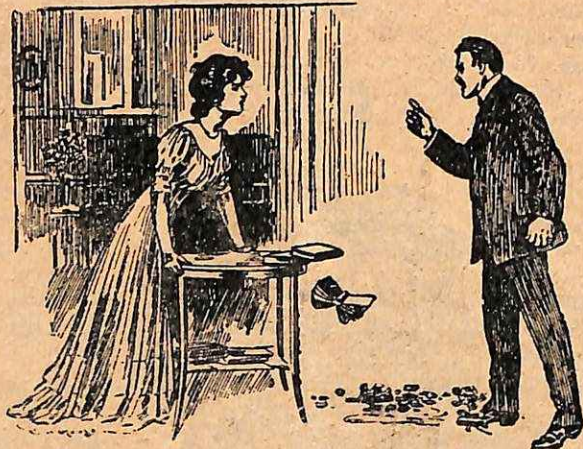
Έπρεξε έπειτα στη μητέρα του γρήγορα-γρήγορα κόκκινος και χαμογελώντας το παράξενο αυτό χαμόγελο. Μόλις όμως τον είδε ή μητέρα του, φώναξε με θυμό:

—Τί μορφαίμοι είναι αυτοί! Τρελλότητες! Θέλεις να φαίνεσαι ακόμη πιο άσχημος από όσο είσαι;

Ο Ζιζής έφυγε άπελπισμένος!... Τελείωσε!... Ποτέ δεν θά μπορούσε να γίνει ώραίος όπως ή μαμά του!

—Εύφημία, ρώτησε μία μέρα την παρμάντα του. «Αν δώσω κανένα τω- ραίο δώρο στη μαμά, λές να μ' αγαπήσει»;

—Ίσως, Ζιζήκο μου, του άπάντη- σε εκείνη κυττάζοντας τον διακριμέν- νη. Αγαπάει τον πατέρα σου γιατί τής δίνει ό,τι θέλει... Άν και σύ τής δώσης μία μέρα κανένα σπου-

—Μάλιστα, άπάντησε εκείνη με σαρκαστική ειρωνεία, ρί- νοντας κάτω ό,τι βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

δαίο δώρο, ίσως σ' αγαπήσει. Μά τώ- ρα τί μπορείς να τής προσφέρεις, φτωχό μου μικρό;

Ο Ζιζής σκέφτηκε επί μερικά λε- πτά και σέ λίγο γτύπησε χαρούμενος τή άδύνατα χεράκια του.

—Βρήκα, τί να δώσω τής μαμάς μου! Τό ωραιότερο παιχνίδι μου! Τό άρνάκι μου! Τό ωραίο μου άσπρο άρνάκι με τους τρυπούς! Έγινε μία γούνα σκουφή, κάπαρη, και ένα τριανταφυλλί μεταξωτό φιογκό στο λαιμό του. Δεν έχω τίποτα άλλο τό- σο ώραίο, σαν αυτό τό άρνάκι!

Πήγε λοιπόν άμέσως στο δωμάτιό του, πήρε τό άρνάκι του κι έτρεξε έπειτα προς την κάμαρα τής μαμάς.

—Χωρίς άλλο θά εύχαριστηθώ ή μαμά με τό δώρο μου αυτό, συλλο- γίζετο.

Όταν όμως έφτασε μπροστά στή δωμάτιο τής μητέρας του, δεν τόλ- μησε να μπει μέσα. Έβλε από τό ά- νοικτα τής πόρτας τον πατέρα του έξαγριζόμενο να μιλάει με θυμό.

—Μάθω, έλεγε στη γυναίκα του, είσαι άγίαστη! Τί πρέπει λοιπόν να σου προσφέρω άκό- μη; Δεν μπορώ πια!... Μήπως θέ- λεις να σου δώσω και τό φεγγάρι;

—Μάλιστα, άπάντησε εκείνη με σαρκαστική ειρωνεία, ρίχνοντας κά- τω ό,τι βρισκόταν επάνω στο τραπέ- ζι. Μάλιστα, θέλω τό φεγγάρι! Νά μου τό φέρεις, άκούς;

—Παράξενο!—είπε ο Ζιζής. Τί τής ήλθε τής μαμάς να θέλει τό φεγ- γάρι! Μά αφού τό θέλει; Καλά... Έξω τί έπιθυμεί τώρα... Θά τό έλ- η...

Σέ λίγες μέρες ήλθε ή έορτή τής μαμάς. Τό δώρο του Ζιζή έπρεπε να είναι έτοιμο. Αυτό σκέφτεται και ο Ζιζής εκείνη τή νύχτα που χάνει έξω τόσο κρύο, όσο είναι ζεστό μέσα στο κρεβάτάκι του.

Η Εύφημία που κοιμάται μέσα στην κάμαρά του, ρο- χαλίζει ήδη. Μπορεί να σηκωθεί ο Ζιζής και να φύγει από τό δωμάτιο, χωρίς να τον αντίληφθώ κανείς. Και νά, σηκώνεται σιγά-σιγά, πηδά με προσοχή από τό κρεβάτάκι του και

δωρο... Και πρέπει ακόμη να προλά- βει μήπως τής πάρει ο μπαμπάς τό φεγγάρι. Ίσως βελήση να τής δώσει αυτός... Έξακολουθεί λοιπόν ν' άνεβαίνει στην άγλαδιά ο Ζιζής. Πό- σο θά χαρή ή μαμά, όταν θά τής δώ- ση αυτό τό λαμπρό, τό όλοκαίνου- ριο μισοφέγγαρο... Άλλ' έφαυα κά- τι πηδά εκεί άνάμεσα στά κλαδιά και δύο μάτια φωσφορίζοντα, τρομαφέ- ρον κυττάζουν όλάνοιχτα, όλοστρόγ- γυλα, πόρινα!

—Μήπως είναι ο Διάβολος; σκέ- πτεται ο Ζιζής. Μήπως είναι ο Δρά- κος που τρώει τά άπαρτα παιδιά; Μά αυτός αν έφυγε απόψε χωρά άπό τό κρεβάτάκι του, δεν τό έκανε γιατί είναι άπαρτος... Τό έκανε γιά τή μαμά... Για τό δώρο που θέλει ή μαμά...

Έφαυα, ή κουκουβάγια, που τή νόμισε γιά φάντασμα ο Ζιζής, έβγαλε μία διαπεραστική κραυγή... Ο μι- κρός, κατατρομαγμένος άρπασε τό κλαδί που κρατούσε κι έπεσε επάνω στο σκληρό χώμα φωνάζοντας γοερά.

Μέσα στην κάμαρά του Ζιζή καίει μία ηλεκτρική κόκκινη καντή- λα. Καθισμένη δίπλα στο μικρό κρεβ- βάτάκι, ή μητέρα του Ζιζή κλαίει σιωπηλά, με τό πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια της.

Έφαυα ο Ζιζής άνοίγει τά μάτια, κυττάζει γύρω του με άπορία, πάει να γυρίσει στο κρεβάτάκι του. Άλλ' ένα «Αχ!» αόθρηπτο βγαίνει άπό τά χελακία του. Πανεύ πολύ, ώ πό- σο πονεί στο δεξιό του γόνατο! Και όλο τό δεξί του πόδι είναι δεμένο, φρακτωμένο!... Άλλά κάποιος στενά- ζει εκεί κοντά του. Ποιος είναι; Η Εύφημία; Όχι!... Τί εύτυχία, Θεέ μου! Είναι ή μαμά του! Και ο Ζιζής φωνάζει με όση δύναμη μπορεί, όσα του επιτρέπει τό μικρό άδύνατο στή-θος του:

—Μαμά μου! Μανούλα μου! Μη- τερίτσα μου χρυσή!

Και νά, ή μαμά τον άγκαλιάζει σφιχτά-σφιχτά, όπως δεν τον άγγα- λισσε ποτέ κανείς ως τώρα. Τί εύ- τυχημένος που είναι ο Ζιζής! Μά γιατί λοιπόν κλαίει ή μανούλα του έτσι;

—Παραμιλούσες επί δύο μέρες, του λέγει ή μαμά. Τώρα άνοίγεις τά μάτια σου, με γνώρισες;... Έπί τέ-λους! Τρελλόπαιδο! Τί πήγες να κάνεις στο περιβόλι, τή νύχτα, και με τόσο κρύο; Γιατί άνέβηκες στο δέν-τρο; Έπιασες κι' έσπασες τό γόνα-τό σου!

Ο Ζιζής καταλαβαίνει ότι ή μητέ- ρα του δεν ξέρει τίποτα. Και ή μα- μά κλαίει και τά δάκρυά της τρέχου- κρού άγοριού. Καμμένος άποχε Ζιζή! μά σου και τήν έκανες να κλάψη. Τή γλυκά...

—Άκουσε, μαμακούλα, λέει ο Ζι- ζής, ήθελα να σου φέρω τό φεγγάρι... Για αυτό άνέβηκα επάνω στην άγλα- διά. Σ' άκουσα πού έλεγε στον πα- τέρα ότι θέλει τό φεγγάρι. Έγώ δεν

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η τριανταφυλλιάς του Μίδα. Τα Άνθεσθία των αρχαίων. Η έορτή των ρόδων στις Ίνδιες. Το πάθος των Ρωμαίων γιά τά ρόδα. Τεράστιες περιουσίες που ξεθεύονται γιά την άγορά λουλουδιών. Τα δώρα των Αιγυπτίων στον αυτοκράτορα τής Ρώμης. Οι τάφοι των Ρωμαίων. Το ρόδο, σύμβολο τής αγνότη-τος. Οι Γερμανικοί θρύλλοι και τά ρόδα. Τα ρόδα στον μεσαιώνα. κ.τ.λ.

Η ιστορία του ρόδου, του βασιλέ- ως των λουλουδιών, όπως πρώτη τη- τηρίδων, ή γλυκιά Σαπφώ, χάνε- ται μέσα στα βάθη των ιστορικών χρό-νων. Ο 'Ηρόδοτος άναφέρει κάπου ότι σπύρος κήπους του θρυλικού βασιλέως Μίδα, άνθιζε, χωρίς να τις καλλιε- γή κανείς, έξηταν μεγάλας τριαντα- φυλλιάς που έβγαζαν όμοιάτα ρόδα. Είπε βέβαια άγνωστο σήμερα ποιος ή- ταν ο πρώτος λαός που καλλιεργήσε άνθηματικά τά ρόδα, μά εινε γνωστό ότι τά ρόδα τά ήξεραν οι Αιγύπτια και τά τιμούσαν. Έπίσης οι αρχαίοι ιστορικοί άναφέρουν ότι ίπτηχαν ρόδα άφθονα, και όμοιάτα στους περιφι- ρμούς κορμαστούς κήπους τής Βαβυλώ- νης, τους όποιους έχτισε στα 1200 πρὸ Χριστού ή θρυλική βασίλισσα Σεμί- ράμις.

Οι αρχαίοι Έλληνες άγαπούσαν έ- ξαιρετικά τά ρόδα και μάλιστα τά εί- χαν θέσει υπό την προστασία διαφό- ρων θεοτήτων των. Έπίσης έόρταζαν και τ' Άνθεσθία, μά έορτή των ρό- δων και γενικά των λουλουδιών, άνά- λογη προς τή σημερινή προτομαγιά. Κατά την έορτή των Άνθεσθίων δ- λώς ο λαός στεφανωνόταν με λουλού- δια και σκόρπιζε στους δρόμους πέταλα ρόδων. Έπακολουθούσαν κατόπιν πολυ-

εμαί ώμορφος όπως τάλλα παιδιά γιά να με φιλή, έτσι όπως φιλούν ή άλλες μητέρες τά παιδιά τους... Και δεν είμαι πλούσιος... Τί άλλο μπορού- σα να κάνω... Θά σού έδινα τό φεγ- γάρι κι' εσύ θά χαίροσου τόσο, πού θά με φιλούσες, έτσι όπως ή άλλη: μητέρες φιλούν τά παιδιά τους. Και θά μ' αγαπούσες ποτέ, έ, μαμά!

Ο Ζιζής δεν μπορεί να καταλάβει γιατί ή μαμά τον άγκαλιάζει τώρα ακόμη πιο σφιχτά και κλαίει πιο δυνατά... Και τό ζήτησε συγγνώμη. Γιατί; Δεν καταλαβαίνει... Είναι κου- τόσι! Άλλωστε του τό έχουν πη πολ- λές φορές. Και άκούει τή μητέρα του να λέει άνάμεσα στους λυγ-μούς της:

—Ζιζή μου, θά σε φιλώ και θά σ' αγαπώ έτσι, όπως καμιά μητέρα δεν αγαπήσει τό παιδί της. Δεν θά σ' αφήσω πια ποτέ μονάχο. Ποτέ!

Και σκέβει και φιλεί και φιλεί τον Ζιζή, όπως ποτέ καμιά μητέρα δεν φιλάσε τό ώμορφο παιδί της.

Ο Ζιζής θαρρεί πως όνειρεύεται... Και ρωτά με τά μάτια κλειστά, ά- κουμπώντας τό ώχρό του μάγουλο επάνω στο τριανταφυλλένιο μάγουλο τής μητέρας του, τό βρεγμένο με δά- κρυα:

—Άλήθεια, μαμά, θά μ' αγαπάς; Άλήθεια; Και χωρίς να σού δώσω τό φεγγάρι;...

Τελή και μεγαλοπρεπή συμπόσια, κατά τά όποια οι συνδαιτημένες μεθούσαν, όχι μόνο από τά διάφορα ποτά, αλλά κι' από τό άρωμα των λουλουδιών που στόλιζαν τά τραπέζια και τή γλυκύτη- τά των μουσικών που έψαίξαν κοντά σ' αυτά.

Έπίσης και στις ιδιωτικές έορτές των αρχαίων Έλλήνων, τά ρόδα έ- παίζαν σπουδαίο ρόλο. Έτσι, στους γάμους δι' οι προσκαλεσμένοι είχαν στα κεφάλια τους στεφάνια ρόδων. Στεφαν- ωμένοι με ρόδα και οι Άργοναύτες, παραστάθηκαν στους γάμους του 'Ιά- σωνος και τής Μηδείας.

Στις ανατολικές Ίνδιες μάλιστα ή- ταν ή Κλεοπάτρα, όταν έπληξε στην Κιλικία γιά να συναντήσει τον Άντί- νιο, έξεδυσε εκατό τάλαντα (600.000 περίπου προπολεμικές δραχμές) γιά ν' αγοράσή ρόδα και να στρώσει μ' αυτά, σε ύψος μίας όργυίας, την αθουσα ό- που θά παρέθετε συμπόσια, στον εκτε- λυτό της.

Μά αυτό δεν είναι τίποτε άκόμη. Η πιο μεγάλη σπατάλη γιά την άγορά ρόδων, έγινε, κατά τή μαρτυρία του Σουετονίου, από τό Νέρωνα, ο όποιος, σε μία γιορτή που έδωσε κάποτε, έ- ξούλησε ρόδα, αξίας 4.000.000 σησε- ρτιών!...

Επί Δομιτιανού, οι Αιγύπτιοι θέλον- τας να κάνουν ένα έξαιρετικό δώρο στον αυτοκράτορα, του έστειλαν τον Δεκέμβριο, μέσ' στην καρδιά του χει- μώνα δηλαδή, 10 πλοία φορτωμένα με ρόδα, τά όποια έγιναν δεκτά από τους Ρωμαίους με πραγματικό ένθουσιασμό.

Οι Ρωμαίοι δεν χρησιμοποιούσαν τά ρόδα γιά τις έορτές τους. Στόλιζαν μ' αυτά και τους τάφους των άγαπημένων τους νεκρών και τό θεωρούσαν αυτό ως μία έξαιρετική εκδήλωση τής αγάπης και του σεβασμού των προς εκείνους.

Πολλοί μάλιστα πλούσιοι τής Ρώμης, άφηναν διά τής διαθήκης των, κήπους διάκληρους, στους όποιους καλλιε- γόντο αποκλειστικώς ρόδα, προσρι- σμένα γιά να στολίζουν τους τάφους των!

*** Έπίσης και κατά τόν μεσαιώνα, τά ρόδα άνεμινώνοντο ποικιλοτρόπως στα διάφορα μεγάλα γεγονότα τής ζωής.

Από τόν 12ον ως τόν 15ον αιώνα, οι άρχοντες, ακολουθώντας τό παρά-δειγμα των αρχαίων, στεφανωνόντου-σαν με ρόδα στή σιακότα τους. Και αυτοί άκόμη οι αδοτήτροι δικαστά τής εποχής εκείνης, έόρταζαν κάθε χρόνο, στην ημέρα των ρόδων, κατά τήν ό- ποία έπληγαν πεζοί στο Κοινοβούλιο στεφανωμένοι με ρόδα. Στην έορτή αυτή, στην όποια ήσαν υποχρεωμένοι να συμμετάσχουν όλοι οι εύγενείς και οι πατριώτες, παρατίθετο μεγάλο γε- μα μέσα στο Κοινοβούλιο.

Τα ρόδα, με τά όποια οι αρχαίοι, εκτός των άλλων, στεφανώναν τά ά- γάλματα των θεών τους και τά σκόρ- πιζαν στο δρόμο των στρατηγών που γύριζαν νικητά από τόν πόλεμο, πολ- λοί ποιητά τά έξύμνησαν και ως σύμ- बोλο τής αθωότητος. Έτσι ο 'Αριό-στος γράφει σ' ένα ωραίο ποίημά του: «Η παρθένα μοιάζει με τά ρόδα».

Έπίσης ο Κάτωλλος παρέβαλε την δροσερότητα των ρόδων με την άνό-τητα των παρθένων. Αυτό τό συμβο- λισμό δίνουν στα ρόδα και οι Τούρκοι, οι όποιοι στο μάραργο των τάφων των νέων κοριτσιών σκαλίζουν γιρλάντες από ρόδα.

*** Αντιθέτως προς τους μεσημβρινούς λαούς, οι όποιοι θεώρησαν πάντοτε τά ρόδα ως τά άνηθή της χαρής, οι βό- ρειοι λαοί, πού λόγω του κλιματός των είναι συνήθως μελαγχολικοί, συμβολί- ζουν μ' αυτά τή δυστυχία, άνάλογοι δε προς την πεποίθησή τους αυτή εινε και οι θρύλλοι τους γιά τά ρόδα.

Έτσι αποδίδουν τή γέννηση του ρό- δου στο Σατανά. Σύμφωνα με τό θρύλ- λο τους αυτό, ο Σατανάς έκανε να φυ- τρώσει ή πρώτη τριανταφυλλιά γιά να χρησιμοποιήσει τ' άγκάθια της ως σκά- λα με την όποια ν' άνεβη ως τόν ού- ρανό της.

Μά αυτό δεν είναι τίποτε άκόμη. Η πιο μεγάλη σπατάλη γιά την άγορά ρόδων, έγινε, κατά τή μαρτυρία του Σουετονίου, από τό Νέρωνα, ο όποιος, σε μία γιορτή που έδωσε κάποτε, έ- ξούλησε ρόδα, αξίας 4.000.000 σησε- ρτιών!...

Επί Δομιτιανού, οι Αιγύπτιοι θέλον- τας να κάνουν ένα έξαιρετικό δώρο στον αυτοκράτορα, του έστειλαν τον Δεκέμβριο, μέσ' στην καρδιά του χει- μώνα δηλαδή, 10 πλοία φορτωμένα με ρόδα, τά όποια έγιναν δεκτά από τους Ρωμαίους με πραγματικό ένθουσιασμό.

Οι Ρωμαίοι δεν χρησιμοποιούσαν τά ρόδα γιά τις έορτές τους. Στόλιζαν μ' αυτά και τους τάφους των άγαπημένων τους νεκρών και τό θεωρούσαν αυτό ως μία έξαιρετική εκδήλωση τής αγάπης και του σεβασμού των προς εκείνους.

Πολλοί μάλιστα πλούσιοι τής Ρώμης, άφηναν διά τής διαθήκης των, κήπους διάκληρους, στους όποιους καλλιε- γόντο αποκλειστικώς ρόδα, προσρι- σμένα γιά να στολίζουν τους τάφους των!

*** Έπίσης και κατά τόν μεσαιώνα, τά ρόδα άνεμινώνοντο ποικιλοτρόπως στα διάφορα μεγάλα γεγονότα τής ζωής.

Από τόν 12ον ως τόν 15ον αιώνα, οι άρχοντες, ακολουθώντας τό παρά-δειγμα των αρχαίων, στεφανωνόντου-σαν με ρόδα στή σιακότα τους. Και αυτοί άκόμη οι αδοτήτροι δικαστά τής εποχής εκείνης, έόρταζαν κάθε χρόνο, στην ημέρα των ρόδων, κατά τήν ό- ποία έπληγαν πεζοί στο Κοινοβούλιο στεφανωμένοι με ρόδα. Στην έορτή αυτή, στην όποια ήσαν υποχρεωμένοι να συμμετάσχουν όλοι οι εύγενείς και οι πατριώτες, παρατίθετο μεγάλο γε- μα μέσα στο Κοινοβούλιο.

Τα ρόδα, με τά όποια οι αρχαίοι, εκτός των άλλων, στεφανώναν τά ά- γάλματα των θεών τους και τά σκόρ- πιζαν στο δρόμο των στρατηγών που γύριζαν νικητά από τόν πόλεμο, πολ- λοί ποιητά τά έξύμνησαν και ως σύμ- बोλο τής αθωότητος. Έτσι ο 'Αριό-στος γράφει σ' ένα ωραίο ποίημά του: «Η παρθένα μοιάζει με τά ρόδα».

Έπίσης ο Κάτωλλος παρέβαλε την δροσερότητα των ρόδων με την άνό-τητα των παρθένων. Αυτό τό συμβο- λισμό δίνουν στα ρόδα και οι Τούρκοι, οι όποιοι στο μάραργο των τάφων των νέων κοριτσιών σκαλίζουν γιρλάντες από ρόδα.

Τα ρόδα, με τά όποια οι αρχαίοι, εκτός των άλλων, στεφανώναν τά ά- γάλματα των θεών τους και τά σκόρ- πιζαν στο δρόμο των στρατηγών που γύριζαν νικητά από τόν πόλεμο, πολ- λοί ποιητά τά έξύμνησαν και ως σύμ- बोλο τής αθωότητος. Έτσι ο 'Αριό-στος γράφει σ' ένα ωραίο ποίημά του: «Η παρθένα μοιάζει με τά ρόδα».

Έπίσης ο Κάτωλλος παρέβαλε την δροσερότητα των ρόδων με την άνό-τητα των παρθένων. Αυτό τό συμβο- λισμό δίνουν στα ρόδα και οι Τούρκοι, οι όποιοι στο μάραργο των τάφων των νέων κοριτσιών σκαλίζουν γιρλάντες από ρόδα.

*** Αντιθέτως προς τους μεσημβρινούς λαούς, οι όποιοι θεώρησαν πάντοτε τά ρόδα ως τά άνηθή της χαρής, οι βό- ρειοι λαοί, πού λόγω του κλιματός των είναι συνήθως μελαγχολικοί, συμβολί- ζουν μ' αυτά τή δυστυχία, άνάλογοι δε προς την πεποίθησή τους αυτή εινε και οι θρύλλοι τους γιά τά ρόδα.

Έτσι αποδίδουν τή γέννηση του ρό- δου στο Σατανά. Σύμφωνα με τό θρύλ- λο τους αυτό, ο Σατανάς έκανε να φυ- τρώσει ή πρώτη τριανταφυλλιά γιά να χρησιμοποιήσει τ' άγκάθια της ως σκά- λα με την όποια ν' άνεβη ως τόν ού- ρανό της.

Μά αυτό δεν είναι τίποτε άκόμη. Η πιο μεγάλη σπατάλη γιά την άγορά ρόδων, έγινε, κατά τή μαρτυρία του Σουετονίου, από τό Νέρωνα, ο όποιος, σε μία γιορτή που έδωσε κάποτε, έ- ξούλησε ρόδα, αξίας 4.000.000 σησε- ρτιών!...

Επί Δομιτιανού, οι Αιγύπτιοι θέλον- τας να κάνουν ένα έξαιρετικό δώρο στον αυτοκράτορα, του έστειλαν τον Δεκέμβριο, μέσ' στην καρδιά του χει- μώνα δηλαδή, 10 πλοία φορτωμένα με ρόδα, τά όποια έγιναν δεκτά από τους Ρωμαίους με πραγματικό ένθουσιασμό.

Οι Ρωμαίοι δεν χρησιμοποιούσαν τά ρόδα γιά τις έορτές τους. Στόλιζαν μ' αυτά και τους τάφους των άγαπημένων τους νεκρών και τό θεωρούσαν αυτό ως μία έξαιρετική εκδήλωση τής αγάπης και του σεβασμού των προς εκείνους.

Πολλοί μάλιστα πλούσιοι τής Ρώμης, άφηναν διά τής διαθήκης των, κήπους διάκληρους, στους όποιους καλλιε- γόντο αποκλειστικώς ρόδα, προσρι- σμένα γιά να στολίζουν τους τάφους των!

*** Έπίσης και κατά τόν μεσαιώνα, τά ρόδα άνεμινώνοντο ποικιλοτρόπως στα διάφορα μεγάλα γεγονότα τής ζωής.

Από τόν 12ον ως τόν 15ον αιώνα, οι άρχοντες, ακολουθώντας τό παρά-δειγμα των αρχαίων, στεφανωνόντου-σαν με ρόδα στή σιακότα τους. Και αυτοί άκόμη οι αδοτήτροι δικαστά τής εποχής εκείνης, έόρταζαν κάθε χρόνο, στην ημέρα των ρόδων, κατά τήν ό- ποία έπληγαν πεζοί στο Κοινοβούλιο στεφανωμένοι με ρόδα. Στην έορτή αυτή, στην όποια ήσαν υποχρεωμένοι να συμμετάσχουν όλοι οι εύγενείς και οι πατριώτες, παρατίθετο μεγάλο γε- μα μέσα στο Κοινοβούλιο.

Τα ρόδα, με τά όποια οι αρχαίοι, εκτός των άλλων, στεφανώναν τά ά- γάλματα των θεών τους και τά σκόρ- πιζαν στο δρόμο των στρατηγών που γύριζαν νικητά από τόν πόλεμο, πολ- λοί ποιητά τά έξύμνησαν και ως σύμ- बोλο τής αθωότητος. Έτσι ο 'Αριό-στος γράφει σ' ένα ωραίο ποίημά του: «Η παρθένα μοιάζει με τά ρόδα».

Έπίσης ο Κάτωλλος παρέβαλε την δροσερότητα των ρόδων με την άνό-τητα των παρθένων. Αυτό τό συμβο- λισμό δίνουν στα ρόδα και οι Τούρκοι, οι όποιοι στο μάραργο των τάφων των νέων κοριτσιών σκαλίζουν γιρλάντες από ρόδα.

*** Αντιθέτως προς τους μεσημβρινούς λαούς, οι όποιοι θεώρησαν πάντοτε τά ρόδα ως τά άνηθή της χαρής, οι βό- ρειοι λαοί, πού λόγω του κλιματός των είναι συνήθως μελαγχολικοί, συμβολί- ζουν μ' αυτά τή δυστυχία, άνάλογοι δε προς την πεποίθησή τους αυτή εινε και οι θρύλλοι τους γιά τά ρόδα.

Έτσι αποδίδουν τή γέννηση του ρό- δου στο Σατανά. Σύμφωνα με τό θρύλ- λο τους αυτό, ο Σατανάς έκανε να φυ- τρώσει ή πρώτη τριανταφυλλιά γιά να χρησιμοποιήσει τ' άγκάθια της ως σκά- λα με την όποια ν' άνεβη ως τόν ού- ρανό της.

Μά αυτό δεν είναι τίποτε άκόμη. Η πιο μεγάλη σπατάλη γιά την άγορά ρόδων, έγινε, κατά τή μαρτυρία του Σουετονίου, από τό Νέρωνα, ο όποιος, σε μία γιορτή που έδωσε κάποτε, έ- ξούλησε ρόδα, αξίας 4.000.000 σησε- ρτιών!...

Επί Δομιτιανού, οι Αιγύπτιοι θέλον- τας να κάνουν ένα έξαιρετικό δώρο στον αυτοκράτορα, του έστειλαν τον Δεκέμβριο, μέσ' στην καρδιά του χει- μώνα δηλαδή, 10 πλοία φορτωμένα με ρόδα, τά όποια έγιναν δεκτά από τους Ρωμαίους με πραγματικό ένθουσιασμό.

Οι Ρωμαίοι δεν χρησιμοποιούσαν τά ρόδα γιά τις έορτές τους. Στόλιζαν μ' αυτά και τους τάφους των άγαπημένων τους νεκρών και τό θεωρούσαν αυτό ως μία έξαιρετική εκδήλωση τής αγάπης και του σεβασμού των προς εκείνους.

Πολλοί μάλιστα πλούσιοι τής Ρώμης, άφηναν διά τής διαθήκης των, κήπους διάκληρους, στους όποιους καλλιε- γόντο αποκλειστικώς ρόδα, προσρι- σμένα γιά να στολίζουν τους τάφους των!

*** Έπίσης και κατά τόν μεσαιώνα, τά ρόδα άνεμινώνοντο ποικιλοτρόπως στα διάφορα μεγάλα γεγονότα τής ζωής.

Από τόν 12ον ως τόν 15ον αιώνα, οι άρχοντες, ακολουθώντας τό παρά-δειγμα των αρχαίων, στεφανωνόντου-σαν με ρόδα στή σιακότα τους. Και αυτοί άκόμη οι αδοτήτροι δικαστά τής εποχής εκείνης, έόρταζαν κάθε χρόνο, στην ημέρα των ρόδων, κατά τήν ό- ποία έπληγαν πεζοί στο Κοινοβούλιο στεφανωμένοι με ρόδα. Στην έορτή αυτή, στην όποια ήσαν υποχρεωμένοι να συμμετάσχουν όλοι οι εύγενείς και οι πατριώτες, παρατίθετο μεγάλο γε- μα μέσα στο Κοινοβούλιο.

Τα ρόδα, με τά όποια οι αρχαίοι, εκτός των άλλων, στεφανώναν τά ά- γάλματα των θεών τους και τά σκόρ- πιζαν στο δρόμο των στρατηγών που γύριζαν νικητά από τόν πόλεμο, πολ- λοί ποιητά τά έξύμνησαν και ως σύμ- बोλο τής αθωότητος. Έτσι ο 'Αριό-στος γράφει σ' ένα ωραίο ποίημά του: «Η παρθένα μοιάζει με τά ρόδα».

Έπίσης ο Κάτωλλος παρέβαλε την δροσερότητα των ρόδων με την άνό-τητα των παρθένων. Αυτό τό συμβο- λισμό δίνουν στα ρόδα και οι Τούρκοι, οι όποιοι στο μάραργο των τάφων των νέων κοριτσιών σκαλίζουν γιρλάντες από ρόδα.

*** Αντιθέτως προς τους μεσημβρινούς λαούς, οι όποιοι θεώρησαν πάντοτε τά ρόδα ως τά άνηθή της χαρής, οι βό- ρειοι λαοί, πού λόγω του κλιματός των είναι συνήθως μελαγχολικοί, συμβολί- ζουν μ' αυτά τή δυστυχία, άνάλογοι δε προς την πεποίθησή τους αυτή εινε και οι θρύλλοι τους γιά τά ρόδα.

Έτσι αποδίδουν τή γέννηση του ρό- δου στο Σατανά. Σύμφωνα με τό θρύλ- λο τους αυτό, ο Σατανάς έκανε να φυ- τρώσει ή πρώτη τριανταφυλλιά γιά να χρησιμοποιήσει τ' άγκάθια της ως σκά- λα με την όποια ν' άνεβη ως τόν ού- ρανό της.

Μά αυτό δεν είναι τίποτε άκόμη. Η πιο μεγάλη σπατάλη γιά την άγορά ρόδων, έγινε, κατά τή μαρτυρία του Σουετονίου, από τό Νέρωνα, ο όποιος, σε μία γιορτή που έδωσε κάποτε, έ- ξούλησε ρόδα, αξίας 4.000.000 σησε- ρτιών!...

Επί Δομιτιανού, οι Αιγύπτιοι θέλον- τας να κάνουν ένα έξαιρετικό δώρο στον αυτοκράτορα, του έστειλαν τον Δεκέμβριο, μέσ' στην καρδιά του χει- μώνα δηλαδή, 10 πλοία φορτωμένα με ρόδα, τά όποια έγιναν δεκτά από τους Ρωμαίους με πραγματικό ένθουσιασμό.

Οι Ρωμαίοι δεν χρησιμοποιούσαν τά ρόδα γιά τις έορτές τους. Στόλιζαν μ' αυτά και τους τάφους των άγαπημένων τους νεκρών και τό θεωρούσαν αυτό ως μία έξαιρετική εκδήλωση τής αγάπης και του σεβασμού των προς εκείνους.

Πολλοί μάλιστα πλούσιοι τής Ρώμης, άφηναν διά τής διαθήκης των, κήπους διάκληρους, στους όποιους καλλιε- γόντο αποκλειστικώς ρόδα, προσρι- σμένα γιά να στολίζουν τους τάφους των!

*** Έπίσης και κατά τόν μεσαιώνα, τά ρόδα άνεμινώνοντο ποικιλοτρόπως στα διάφορα μεγάλα γεγονότα τής ζωής.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Η Φρεδεγόνδη, η όμορφη και καταπληκτική ευνοούμενη του βασιλέως των Φράγκων Γιλπερίχου, αφού κατάφερε να αποκτήσει απ' αυτόν τη νόμιμη σύζυγό του, προσπαθεί με κάθε τρόπο να τον αναγκάσει να την παντρευτεί. Μά ο Γιλπερίχος, μολονότι την αγαπάει, επί τέποτε δόλοισι χρόνια, αναβάλλει διαρκώς το γάμο αυτό. Έκτος της Φρεδεγόνδης, ο Γιλπερίχος έχει και δύο άλλες ευνοούμενες, τη Μπατίλδη και τη Ριγίλδη, δίδυμες, οι οποίες εξακολουθούν να τον ενοχλούν. Η Φρεδεγόνδη, πηγαίνοντας με τα δίδυμα στο γυναικονήσι του ανακτόρου του, όπου δειχνεται εξαιρετικά διακριτικός προς τη Ριγίλδη. Έκτανα όμως, ενώ αυτή βρίσκεται στην άγκαλιά του και απολαύει της φιλίας του, η Φρεδεγόνδη καταλαμβάνεται από άγριο ζήλο κι' αποσπείρει να την σκοτώσει κάποιος.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η Φρεδεγόνδη πλησίασε τη Ριγίλδη από πίσω και χωρίς να τη δει κανείς, ενώ τα μάτια της στραβωσαν, έκανε μια γρήγορη κι' ύπουλη κίνηση.

Μια διαπεραστική κραυγή διαδέχτηκε τότε τους ερωτικούς στεναγμούς της Ριγίλδης, η οποία σπριφογύρισε για μια στιγμή σπασμωδικά και ξέφυγε από την άγκαλιά του Γιλπερίχου, αναπνέοντας σαν τρελλή. Έπειτα πήγε και στάθηκε σε μια γωνιά κατάχλωμη και τρομαγμένη.

Ο Γιλπερίχος και η Μπατίλδη την εκύτταξαν κατάπληκτοι, ενώ η Φρεδεγόνδη χαμογελοῦσε σατανικά.

— Τί είνε λοιπόν; Τί σου συμβαίνει, αγάπη μου; ρώτησε τέλος ο βασιλέας.

Τότε η Ριγίλδη, με τα χαλαστήρια ακόμα συνεσπασμένα απ' τον πόνο, γύρισε τ' αὐτῶς της προς αὐτόν, ψιθυρίζοντας: «Κύτταξε!...»

Η δυστυχισμένη νέα είχε καρτωμένη στη μέση της πλάτης της μια απ' τις μακρές και χοντρές εκείνες καρφίτσες, τις οποίες, ακολουθώντας τη συνήθεια των Ρωμαίων δεσποινών, χρησιμοποιούσαν ή γυναίκες των Φράγκων για να καταπαρώνουν τα μαλλιά τους.

Ο Γιλπερίχος, βλέποντάς την, κούνησε το κεφάλι του σαν να τή συμπονέει, ενώ, κατά βάθος, με δυσκολία συγκρατούσε το γέλιο του, γιατί τὸ ἀστείο αὐτὸ δὲν του φαινόταν και τόσο ἄσχημο.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ρωτήσω ποῦς τὸ ἔκανε αὐτό, εἶπε κυττάζοντας τὴ Φρεδεγόνδη.

— Ε, ναί! ναί! τοῦ ἀπάντησε θορόστα εκείνη. «Ἐγὼ τὸ ἔκανα! Δὲν μποροῦσα νὰ βλέπω αὐτὴ τὴν ἡλίθια νὰ σὲ ἀπαχαλῶτῃ στὴ στιγμή πού θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε...»

— Νά σοῦ μιλήσω;... ἔγώ! εἶπε ξαφνισμένος ὁ βασιλεὺς. Καί γιὰ ποῖο πᾶγμα νὰ σοῦ μιλήσω;

— Ἀφ' ὅτε μας μόνου! εἶπε τότε ἡ Φρεδεγόνδη αὐστηρά πρὸς τὴν δὴ εὐνοούμενη.

— Ε!... ἔκανε μουγκρίζοντας ὁ Γιλπερίχος. Μὰ ἂν ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἂς ἀφήσουν.

— Καλά! εἶπε ἡ Φρεδεγόνδη. Τότε θὰ φύγω ἐγὼ!...

Καί, λένοντας αὐτά, διεσπύθη πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀμέσως ὁ Γιλπερίχος ἔτρεξε ἔσπρωξέ της καὶ τὴν ἐκράτησε.

— Ἐλα, κακὴ! τὴς εἶπε. Γιατί φεύγεις; Μείνε κοντά μου...

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἕνα δρόμα παιζόταν στὴν ἄλλη γωνία τοῦ δωματίου.

Ἡ ὁμοία εὐνοούμενη τοῦ Γιλπερίχου, Φρεδεγόνδη.

Ἡ Μπατίλδη εἶχε βγάλει τὴν καρφίτσα, πού ἡ Φρεδεγόνδη εἶχε χώσει στὴν πλάτη της Ριγίλδης. Μὰ ἡ δυστυχὴς εὐνοούμενη ἐξακολουθοῦσε νὰ βασανίζεται ἀκόμη ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ νὰ στεναίξει ὀλοένα. Εἶχε γίνει κατάχλωμη, ἔτρεμε

σύγχωρη, εἶχε παχώσει καὶ σὲ λίγο δυνατοὶ σπασμοὶ τὴν ἔπιασαν.

Ἡ Μπατίλδη, βλέποντας τὴν κατὰστασι τὴς συντρόφου της, ἀναγκάστηκε νὰ φωνάξει τὸ βασιλεῖα.

Τότε ἐκείνος πλησίασε μαζὺ μετ' ἡ Φρεδεγόνδης, καὶ ἀφοῦ κύτταξε ἐκείνη, ἀποφασιστικὰ τὴν ἐκράτησε ἀπὸ τοὺς πόνους, εἶπε στὴν Μπατίλδη:

— Πήγαινε τὴν στὸ κρεβάτι της. Δὲν πιστεύω τὸ ἀστείο τὴς ἀγαπημένης μου Φρεδεγόνδης νὰ τὴς στοιχίσῃ ἀκριβὰ...

— Ποιὸς ξέρει τί γίνεται καμμιὰ φορὰ, τοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας μυστηριώδῶς ἡ Φρεδεγόνδη.

— Ἐλα... Φρεδεγόνδη... τὴς εἶπε, φίλησέ με!

Ἐκείνη τὸν ἐφίλησε γρήγορα καὶ ἔπειτα ἀποτραβήχτηκε.

— Ὡ, μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε φίλημα, εἶπε μετὰ πόνου ὁ βασιλεὺς.

— Θὰ σοῦ δώσω σὲ λίγο πολλὰ, παραπολά, τοῦ ἀπάντησε ἡ Φρεδεγόνδη, θὰ σὲ γεμίσω ἀπὸ φιλία, φτάνει μόνον νὰ μοῦ ἀπαντήσης με εὐχρίνεια σὲ μὴ ἐρώτησι πού ἔχω νὰ σοῦ κάνω...

— Ἀ! Ἀ!... Λέγε λοιπὸν γρήγορα... Τί θέλεις νὰ με ρωτήσης;

— Πές μου λοιπὸν, τί πάει νὰ κάνῃ ὁ δούξ της Καμπανίας Λούπος στὴν Αὐλὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Ἀθανάσιου;

— Ὁ δούξ Λούπος; ἔκανε ὁ βασιλεὺς προσποιοῦμενος πὺς δὲν καταλαβαίνει. Μὰ... δὲν ξέρω!

— Λέτε ψέματα! φώναξε μ' ἐπιστημότητα ἡ Φρεδεγόνδη.

— Φρεδεγόνδη! φώναξε ὁ βασιλεὺς.

— Ναί, λέτε ψέματα! ἐπανελάβε ἡ εὐνοούμενη. Θέλετε λοιπὸν νὰ σὰς πῶ ἐγὼ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδίου τοῦ δούκεως τῆς Καμπανίας; Ἀκούστε λοιπὸν... Ὁ ἀδελφός σας, ὁ Σίγκμπερ, παντρεύτηκε τὴν Μπρουνη, τὴ μεγαλύτερη κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας.

— Ὁ Λούπος λοιπὸν πάει νὰ ζητήσῃ γιὰ σὰς τὸ γέιο τῆς μικρότερης κόρης του, τῆς Γκάλδων.

Καί ἡ Φρεδεγόνδη ἐπρόσθεσε με ζωηρότητα:

— Ἀνηθῆτε το λοιπὸν, ἂν τολμάτε! Αὐτὰ πού σὰς εἶπα δὲν εἶνε ἀληθινά!

— Ὁ Γιλπερίχος εἰδίστασε μιὰ στιγμή. Ἐπειτα, φάνηκε σὰν νὰ παίονη μιὰ μεγάλῃ ἀπόρασι καὶ ἀπάντησε σταθερά:

— Ε, λοιπὸν, ναί! Ἦνε ἀλήθεια! Θέλω νὰ παντρευθῶ τὴ Γκάλδων... Καί οἱ τρεῖς ἀδελφοί μου ἔχουν παντρευτῇ γυναίκες ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα... Πρέπει λοιπὸν ἐγὼ, πού εἰμαι βασιλεὺς τῆς Σουαβίας καὶ τοῦ Παρισιῦ, νὰ ὑστερήσω ἐπὶ τοὺς ἀδελφούς μου;... Μὰ γιατί ἀγαπᾶμαι ἔναν ἑνὸς, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ παντρευτῇ μιὰ ἄλλη ἀπὸ μὲνα...

— Καί ἔλωσ σου εἶπα ὅτι αὐτὴ τὴν ἄλλη δὲν θὰ τὴν ἀγαπᾶ...

— Μὰ αὐτὸ δὲν θὰ τὴν ἀποδοῖς νὰ γίνῃ βασιλίσσα.

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, με παθητικώτερο τώρα τόνο στη φωνή του, ὁ Γιλπερίχος ἐξακολούθησε:

— Ὡ, ναί, σὲ ἀγαπᾶ, γλυκερά μου Φρεδεγόνδη... Κι' ἐμένα μόνον θὰ παντρευθῶ, ἂν ἀκούγα τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς μου. Μὰ ἕνας βασιλεὺς δὲν πρέπει ν' ἀκούῃ μόνον τὴν καρδιά του... Καί οἱ ὑποταγείς μου ἀρχόντες λένε διαρκῶς: «Σοὺ χρειάζεται μιὰ σύζυγος, βασιλεῖα Γιλπερίχου!»...

— Καί εἰμαι ἐγὼ ἀνάξια, σύμφωνα μετ' ἡ γνώμη τους, νὰ γίνω σύζυγός σου; ρώτησε ἡ Φρεδεγόνδη, τῆς ὁποίας ἡ ἐκφρασις εἶχε πάρει κάποια ζωηρότητα.

— Ἀνάξια, ὄχι! τὴς ἀπάντησε ὁ Γιλπερίχος. Ἰσα-ἴσια, ὅλοι ἐκθειάζουν τὴν ὀμορφιά σου καὶ τὸ πνεῦμά σου... Καμμιὰ δὲν σὲ φτάνει στὰ χαρίσματά σου αὐτά... Μὰ πρέπει νὰ συμφωνήσης κι' ἐσὺ μαζὺ μου σ' αὐτὰ πού θὰ σοῦ πῶ τώρα... Τί ἦταν ὁ πατέρας σου; Ἦνας φτωχὸς ἀγγειοπλάστης τοῦ Μοντινιέ... Ὅταν ἐσὺ ἀνέστης γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Ἀ-μμανό και σὲ πῆρα μαζὺ μου στὸ Σουασόν, ἔτρωγες ἀκόμη μαῦρο φωμί...

— Ὡ!... Μακάρι νὰ ἔτρωγα ἀκόμη μαῦρο φωμί, φώναξε ἡ Φρεδεγόνδη, παρὶ νὰ μοῦ γίνονταν τέτοιες προσβολές καὶ νὰ εἶμαι τόσο δυστυχισμένη...

— Δυστυχισμένη! φώναξε ὁ βασιλεὺς. Εἶσαι δυστυχισμένη γιατί εἶσαι πλούσια καὶ δυνατή; Εἶσαι δυστυχισμένη γιατί ἔχεις πολὺτα κοσμήματα, ἄφθονο χρυσάφι, πολυτελὴ φορέματα, ὅτι τέλος, κι' ἂν ἐπιθυμῆς;... Δυστυχισμένη γιατί δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κουρήσῃς τὸ χέρι σου καὶ νὰ σὲ ὑπακούουν ὅλοι;... Δυστυχισμένη γιατί σ' ἀγαπᾶ ἕνας μεγάλος βασιλεὺς; Καθὼς μιλῶσε ἔτσι, με ζωὴν χαϊδευτική, ὁ Γιλπερίχος, με χέρι ἐλαφρὸ, εἶχε κατορθώσει τὸ ἀνοιγμά τῆς ἐσθῆτος τῆς Φρεδεγόνδης...

— Πῶς εἶπε τώρα μετὰ πόνου ὁ βασιλεὺς, γυμνὸ μπρὸς στὰ χεῖλιά του, τὸ θεῖο καὶ ἀγαματικό της λαίμα.

Βυθισμένη στὶς σκέψεις της καθὼς ἦταν ἡ Φρεδεγόνδη δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθεῖ αὐτό... Μὰ ἕνα φλογερὸ φίλημα τοῦ βασιλέως τὴν ἔκανε νὰ συνέλθῃ στὴν πραγματικότητα.

— Ἀφ' ὅτε με! φώναξε, προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ φίλου της. Ἀφ' ὅτε με! Ἄν ἐσὺ εἴκοιο ἐκκολοῦνται νὰ μ' ἀγαπάς, ἐγὼ δὲν σὰς ἀγαπᾶμαι πῶς... Δὲν μπορῶ νὰ ἀγαπᾶμαι ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ παντρευτῇ μιὰ ἄλλη ἀπὸ μὲνα...

— Καί ἔλωσ σου εἶπα ὅτι αὐτὴ τὴν ἄλλη δὲν θὰ τὴν ἀγαπᾶ...

— Μὰ αὐτὸ δὲν θὰ τὴν ἀποδοῖς νὰ γίνῃ βασιλίσσα.

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

Καί, ἐπειδὴ ὁ Γιλπερίχος θέλησε νὰ τὴν φιλίσει...

λῆση καὶ δεύτερη φορὰ, ἡ Φρεδεγόνδη τοῦ φώναξε:

— Ὁχι! Ἀφ' ὅτε με! Ἀφ' ὅτε με! Σὰς μισῶ! Σὰς μισῶ!

Μὰ ὁ Γιλπερίχος δὲν τὴν ἀκούγε καὶ τὴν ἐσφίγγε ὀλοένα μετὰ ἐρωστα χέρια του. Ἡ εὐνοούμενη πάλι ἀγωνιζόταν με λύσσα νὰ τοῦ ξεφύγῃ... Βλέποντας ὅμως ὅτι δὲν θὰ τὸ κατορθῶνε αὐτό, ἐγκατέλειπε τὴν προσπάθειά της, καί, θέλοντας νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν εὐκαιρία, φηβόρισε στὸ αὐτὸ τοῦ βασιλέως:

— Ἀγαπημένε μου... ἀγαπημένε μου... Ἄν μ' ἀγαπάς σὲ ἀλήθεια, στείλε ἕνα ταχυδρόμο στὸ δούκα Λούπο γιὰ νὰ τοῦ πῇ νὰ διακόψῃ τὸ ταξιδί του καὶ νὰ μὴν πάῃ στὴν Ἰσπανία...

— Ὁχι, ὄχι, ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς. Μονάχα αὐτὴ τὴ χάρη δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω...

Μιὰ ἀγρία λάμψη πέρασε ἀπὸ τὰ θολωμένα μάτια τῆς Φρεδεγόνδης. Καταλάβαινε τώρα καλὰ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε με κανένα τρόπο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Γκάλδων νὰ γίνῃ βασιλίσσα.

— Φτάνει πειὰ! εἶπε ὁ Γιλπερίχος. Ἀρκετὰ σὺχῆς τῆσμαι γι' αὐτὸ πού τὴν ἔχῃ!... Τελείωσε!

— Ναί! Τελείωσε! τοῦ ἀπάντησε ἡ Φρεδεγόνδη. Ἄς μὴ μιλήσουμε περὶ γι' αὐτό... Παντρεύσου τὴν κόρη τοῦ βασιλέως...

Καί, ὑπάρκων ἡ πρόσθεσε με σιγανὴ φωνή:

— Πρόσθεσε ὅμως, καταραμένη βασιλίσσα!

Πότε πότε δὲν ἀισθάνεται πληρέστερη τὴν ἀπόλαυσή τῆς ζωῆς παρὰ ὅταν ἐπιπνέῃ κατὰ τὸ γλυκοχάραμα. Ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιφωλεθῇ ἀπὸ τὴν λαμπρὴ αὐτὴ στιγμή, ποτὲ δὲν ἀισθάνθηκε τὴ νεότητά καὶ τὴ ζωὴν. Κι' ὁ Βάκων ἐπιλέγει ἀστυρόεστερος: «Ἡ νύχτες τῆς αὐπνίας συντομεύουν τὴς ἡμέρας τῆς ζωῆς».

— Σὲ μισῶ!... Σὲ μισῶ!... Σὲ μισῶ!...

Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα ἀπαλλασσομένη ἀπ' τὸ σφίξιμό του, πατάχτηκε κάτω κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας χτύπος ἀκούστηκε ἀπ' ἐξω, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ γιατρός τοῦ παλατιοῦ μῆκε μέσα.

Ἡ εὐνοούμενη στάθηκε ἀπέσπαστη νὰ κατὰλεγε τί ἐρχόταν ν' ἀναγγεῖλῃ. Πράγματι ὁ γιατρός προσχώρησε πρὸς τὸ βασιλεῖα, ἀφοῦ γονάτισε μπροστά του, τοῦ εἶπε με σεβασμὸ:

— Μεγαλειότατε, ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι ἡ εὐνοούμενη σας Ριγίλδη πέθανε πρὸ ἐνός λεπτοῦ. Ὁ θάνατός της προῆλθε ἀπὸ μιὰ δολιχὴ τοιαυτήν καὶ ἡ ὁποία τῆς ἐξόφλησε τὴν πλάτη...

Ὁ βασιλεὺς ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴ Φρεδεγόνδη καὶ ἀπὸ πῶς εἶπε στὴν κόρη:

— Καλά!... Πήγαινε! (Ἀκολουθεῖ).

Ὁ βασιλεὺς ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴ Φρεδεγόνδη καὶ ἀπὸ πῶς εἶπε στὴν κόρη:

— Καλά!... Πήγαινε! (Ἀκολουθεῖ).

Ὁ βασιλεὺς ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴ Φρεδεγόνδη καὶ ἀπὸ πῶς εἶπε στὴν κόρη:

— Καλά!... Πήγαινε! (Ἀκολουθεῖ).

Ὁ βασιλεὺς ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴ Φρεδεγόνδη καὶ ἀπὸ πῶς εἶπε στὴν κόρη:

— Καλά!... Πήγαινε! (Ἀκολουθεῖ).

Ὁ βασιλεὺς ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴ Φρεδεγόνδη καὶ ἀπὸ πῶς εἶπε στὴν κόρη:

— Καλά!... Πήγαινε! (Ἀκολουθεῖ).

Ὁ βασιλεὺς ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴ Φρεδεγόνδη καὶ ἀπὸ πῶς εἶπε στὴν κόρη:

— Καλά!... Πήγαινε! (Ἀκολουθεῖ).

Ὁ βασιλεὺς ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴ Φρεδεγόνδη καὶ ἀπὸ πῶς εἶπε στὴν κόρη:

— Καλά!... Πήγαινε! (Ἀκολουθεῖ).

Ὁ βασιλεὺς ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴ Φρεδεγόνδη καὶ ἀπὸ πῶς εἶπε στὴν κόρη:

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΓΕΓΕΝΟΤΑ

Τὸ θεῖο δῶρο τοῦ ὕπνου. Πότε πρέπει νὰ κοιμόμαστε. Ἡ διάρκειά του ὕπνου. Τί λέγουν οἱ ἐπιστήμονες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Ὁ ὕπνος, λέγει στὸ «Μάνθε» ὁ Σαίξπηρ, εἶνε ὁ γλυκὸς θάνατος τῆς καθημερινῆς ζωῆς, εἶνε λουτρὸ ὕστερ' ἀπὸ ἐργασία κουραστική, εἶνε τὸ βάλαντο τῶν νοσημάτων ψυχῶν, ἡ νοστιμότερη τροφὴ τοῦ γέροντος τῆς ζωῆς».

Πράγματι, ὁ ὕπνος εἶνε ἕνα ἀνεκτίμητο δῶρο τῆς φύσεως, σὺν ἀνθρώπου καὶ δικαίως ἡ στερήσις του θεωρεῖται ὡς τρομερὸ μαρτύριο. Τὸ φρικτὸ αὐτὸ βασανιστήριον ἐπεβλήθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων στὸ βασιλεῖα τῆς Μακεδονίας Περσέα καὶ ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων στὸ Ρήγυλο, τὸ ὁποῖον ἀπέκοψαν τὰ βλέφαρα γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ κοιμηθῇ.

Πότε πρέπει νὰ κοιμόμαστε; Μιὰ Γερμανικὴ παροιμία λέγει: «Μιὰ ὥρα ὕπνου πρὶν ἂν τὰ μεσάνυχτα ἐσθλαίνῃς μετὰ ὅσους ὥρες προλινῇς». Κάποιος δὲ Γερμανὸς φιλόσοφος προσθέτει: «Ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν ἀισθάνεται πληρέστερη τὴν ἀπόλαυσή τῆς ζωῆς παρὰ ὅταν ἐπιπνέῃ κατὰ τὸ γλυκοχάραμα. Ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιφωλεθῇ ἀπὸ τὴν λαμπρὴ αὐτὴ στιγμή, ποτὲ δὲν ἀισθάνθηκε τὴ νεότητά καὶ τὴ ζωὴν. Κι' ὁ Βάκων ἐπιλέγει ἀστυρόεστερος: «Ἡ νύχτες τῆς αὐπνίας συντομεύουν τὴς ἡμέρας τῆς ζωῆς».

Κάποιος ἄλλος γιατρός, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε τὴν ἐπίδρασι τῶν διαφόρων στάσεων ἐπὶ τοῦ ὕπνου, λέγει ὅ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

«...ΕΧΕΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΩΝΗ...» — «ΒΡΕΧΕΙ ΛΑΔΙ ΣΤΗΝ ΚΟΡΩΝΗ!...»

Η Κορώνη άλλοτε και σήμερα. Ο πλούτης της και η ευημερία της. Η ισχύς του Μπέη της Κορώνης. Τα ρουσφέτια για τον Πασσά της Τριπολιτσάς. Οι άπειροι έλαιωνες της Κορώνης. Δεξαμενές γεμάτες λάδι!... Πώς μετεφέρετο κατ' ευθείαν το λάδι απ' τα υπόγειά των εμπορών στα πλοία. Το καταστρεπτικό πέρασμα του 'Ιμπραήμ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Την Κορώνη, οι περισσότεροι μαντά κατ' όνομα την ξέρουν. Την παροιμία όμως: «Αυτός έχει μπάρμπα στην Κορώνη», όλοι την ξέρουν και όλοι τη χρησιμοποιούν. Κάθε φορά που θέλουμε να πούμε πως ένας άνθρωπος επιτυγχάνει στις επιχειρήσεις του ή καταφέρει τις δουλειές του επειδή έχει μέσα, λέμε: «Αυ' αυτός έχει μπάρμπα στην Κορώνη!» Το ίδιο λέμε και όταν θέλουμε να ειρωνευθούμε κανέναν για τις εύκολιες και τα χατήρια που του κάνουν.

Από πού όμως προήλθε αυτή η παροιμία και από πότε χρησιμοποιείται; Η Κορώνη σήμερα δεν είναι και τόσο μεγάλη πόλη, ώστε να θεωρείται εύτοχμα το να έχει κανείς έναν συγγενή σ' αυτή. Στην εποχή όμως της Τουρκοκρατίας ή Κορώνης, ή σημερινή ξεπεσμένη κομποπόλις του Μεσσηνιακού κόλπου, ήταν μια ανθηρή και ακμάζουσα πόλη, το κυριότερο λιμάνι της νοτίου Πελοποννήσου και ένα από τα σπουδαιότερα εμπορικά κέντρα της. Το φρούριό της που εδρεύετο σ' όλοκληρο το Μεσσηνιακό κόλπο, θεωρείτο το σπουδαιότερο της Πελοποννήσου. Γι' αυτό τον λόγο και η διοίκηση της Κορώνης και της περιοχής της, το «Μπαρμπακί», όπως το ονόμαζαν τότε, δεν ανετίθετο σε κανέναν τυχόν Τούρκο στρατιωτικό ή πολιτευτή. Μπέης της Κορώνης διοριζόταν πάντοτε ένα από τα μέλη της Σουλτανικής οικογένειας, γιατί το μπαρμπακί αυτό θεωρείτο ως ένα από τα τιμητικότερα και ο Μπέης της Κορώνης ερχόταν κατά ιεραρχική σειρά αμέσως ύστερα από τον Πασσά της Τριπολιτσάς, της Τριπολιτσάς δηλαδή, ο οποίος ήταν γενικός διοικητής της Πελοποννήσου.

Έτσι, όταν κανένας δεν μπορούσε να πετύχει ένα ρουσφέτι του από τον Πασσά της Τριπολιτσάς και τυχόν να είχε συγγενείς προύχοντας στην Κορώνη, κατέφευγε σ' αυτούς και τους παρακαλούσε να μεσιτεύσουν στον Μπέη για να του επιτύχει τη δουλειά που ζητούσε. Τις περισσότερες δε φορές επιτύχανε πραγματικά ως ατζέντες της ισχυρής επιρροής που είχε ο Μπέης της Κορώνης, ως συγγενείς του Σουλτάνου, στον Πασσά της Τριπολιτσάς και της μεγάλης βαρύνουσας που είχε η γνώμη του και στην Κωνσταντινούπολη ακόμη. Γι' αυτό, την εποχή εκείνη θεωρείτο μεγάλη ευτυχία το να έχει κανείς έναν «μπαρμπακί» στην Κορώνη και η διαφορά αυτή έμεινε παροιμιώδης και λέγεται ως σήμερα ακόμη, μολοντί η Κορώνη δεν διατηρεί ούτε

ήχος από τις περασμένες δόξες και τα μεγαλεία της. ***

Μια άλλη παροιμία σχετική με την Κορώνη επίσης, η οποία τώρα έχει αρχίσει να πέφτει σε αχρηστία, αλλά άλλοτε ήταν πολύ κοινή, είναι και τό: «Βρέχει λάδι στην Κορώνη!» Την παροιμία αυτή τη χρησιμοποιούσαν όταν ήθελαν να δείξουν τον πλούτο και την ευημερία μιας πόλεως ή και ενός ανθρώπου ακόμη. Και η έκφραση αυτή δεν είναι υπερβολική. Γιατί, την παλαιά εποχή, έπειτα από την Κορώνη, έβρεχε λάδι στην Κορώνη, ή σημερινή ξεπεσμένη κομποπόλις του Μεσσηνιακού κόλπου, ήταν μια ανθηρή και ακμάζουσα πόλη, το κυριότερο λιμάνι της νοτίου Πελοποννήσου και ένα από τα σπουδαιότερα εμπορικά κέντρα της. Το φρούριό της που εδρεύετο σ' όλοκληρο το Μεσσηνιακό κόλπο, θεωρείτο το σπουδαιότερο της Πελοποννήσου. Γι' αυτό τον λόγο και η διοίκηση της Κορώνης και της περιοχής της, το «Μπαρμπακί», όπως το ονόμαζαν τότε, δεν ανετίθετο σε κανέναν τυχόν Τούρκο στρατιωτικό ή πολιτευτή. Μπέης της Κορώνης διοριζόταν πάντοτε ένα από τα μέλη της Σουλτανικής οικογένειας, γιατί το μπαρμπακί αυτό θεωρείτο ως ένα από τα τιμητικότερα και ο Μπέης της Κορώνης ερχόταν κατά ιεραρχική σειρά αμέσως ύστερα από τον Πασσά της Τριπολιτσάς, της Τριπολιτσάς δηλαδή, ο οποίος ήταν γενικός διοικητής της Πελοποννήσου.

Έτσι, όταν κανένας δεν μπορούσε να πετύχει ένα ρουσφέτι του από τον Πασσά της Τριπολιτσάς και τυχόν να είχε συγγενείς προύχοντας στην Κορώνη, κατέφευγε σ' αυτούς και τους παρακαλούσε να μεσιτεύσουν στον Μπέη για να του επιτύχει τη δουλειά που ζητούσε. Τις περισσότερες δε φορές επιτύχανε πραγματικά ως ατζέντες της ισχυρής επιρροής που είχε ο Μπέης της Κορώνης, ως συγγενείς του Σουλτάνου, στον Πασσά της Τριπολιτσάς και της μεγάλης βαρύνουσας που είχε η γνώμη του και στην Κωνσταντινούπολη ακόμη. Γι' αυτό, την εποχή εκείνη θεωρείτο μεγάλη ευτυχία το να έχει κανείς έναν «μπαρμπακί» στην Κορώνη και η διαφορά αυτή έμεινε παροιμιώδης και λέγεται ως σήμερα ακόμη, μολοντί η Κορώνη δεν διατηρεί ούτε

ήχος από τις περασμένες δόξες και τα μεγαλεία της. ***

Μια άλλη παροιμία σχετική με την Κορώνη επίσης, η οποία τώρα έχει αρχίσει να πέφτει σε αχρηστία, αλλά άλλοτε ήταν πολύ κοινή, είναι και τό: «Βρέχει λάδι στην Κορώνη!» Την παροιμία αυτή τη χρησιμοποιούσαν όταν ήθελαν να δείξουν τον πλούτο και την ευημερία μιας πόλεως ή και ενός ανθρώπου ακόμη. Και η έκφραση αυτή δεν είναι υπερβολική. Γιατί, την παλαιά εποχή, έπειτα από την Κορώνη, έβρεχε λάδι στην Κορώνη, ή σημερινή ξεπεσμένη κομποπόλις του Μεσσηνιακού κόλπου, ήταν μια ανθηρή και ακμάζουσα πόλη, το κυριότερο λιμάνι της νοτίου Πελοποννήσου και ένα από τα σπουδαιότερα εμπορικά κέντρα της. Το φρούριό της που εδρεύετο σ' όλοκληρο το Μεσσηνιακό κόλπο, θεωρείτο το σπουδαιότερο της Πελοποννήσου. Γι' αυτό τον λόγο και η διοίκηση της Κορώνης και της περιοχής της, το «Μπαρμπακί», όπως το ονόμαζαν τότε, δεν ανετίθετο σε κανέναν τυχόν Τούρκο στρατιωτικό ή πολιτευτή. Μπέης της Κορώνης διοριζόταν πάντοτε ένα από τα μέλη της Σουλτανικής οικογένειας, γιατί το μπαρμπακί αυτό θεωρείτο ως ένα από τα τιμητικότερα και ο Μπέης της Κορώνης ερχόταν κατά ιεραρχική σειρά αμέσως ύστερα από τον Πασσά της Τριπολιτσάς, της Τριπολιτσάς δηλαδή, ο οποίος ήταν γενικός διοικητής της Πελοποννήσου.

Έτσι, όταν κανένας δεν μπορούσε να πετύχει ένα ρουσφέτι του από τον Πασσά της Τριπολιτσάς και τυχόν να είχε συγγενείς προύχοντας στην Κορώνη, κατέφευγε σ' αυτούς και τους παρακαλούσε να μεσιτεύσουν στον Μπέη για να του επιτύχει τη δουλειά που ζητούσε. Τις περισσότερες δε φορές επιτύχανε πραγματικά ως ατζέντες της ισχυρής επιρροής που είχε ο Μπέης της Κορώνης, ως συγγενείς του Σουλτάνου, στον Πασσά της Τριπολιτσάς και της μεγάλης βαρύνουσας που είχε η γνώμη του και στην Κωνσταντινούπολη ακόμη. Γι' αυτό, την εποχή εκείνη θεωρείτο μεγάλη ευτυχία το να έχει κανείς έναν «μπαρμπακί» στην Κορώνη και η διαφορά αυτή έμεινε παροιμιώδης και λέγεται ως σήμερα ακόμη, μολοντί η Κορώνη δεν διατηρεί ούτε

εμπορικής κινήσεώς της, αρχεί να πούμε ότι οι μεγαλείτεροι από τους Κορωνάιους λαδοεμπόρους είχαν χτίσει στα υπόγεια των σπιτιών τους σωστές δεξαμενές μαρμαρίνες ή πέτρινες, μέσα στις οποίες φύλαγαν το λάδι τους αντί να το φυλάινε σε πιθάκια ή σε βαρέλινες. Από τις δεξαμενές αυτές έβγαιναν υπόγειοι σωλήνες, οι οποίοι κατέληγαν στο λιμάνι. Έτσι, όποτε ερχόνταν οι ξένοι για να αγοράσουν το λάδι, δεν ήταν ανάγκη καμίνι να το μεταφέρουν στο πλοίο τους λίγο. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

και να αφήσουν το λάδι να ρέει απ' αυτόν. Οι έμποροι που τους το πουλούσαν δεν είχαν παρά να βάλουν ένα μακρύ πλυνίο σωλήνα στο στόμιο του σωλήνα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΚΑΣΤΕΛ

ΟΤΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ ΚΥΒΕΡΝΑ...

Στο εργοστάσιο παιχνιδιών του κ. Ρουσσώ, στο οποίο ο ιδιοκτήτης του έκανε μεγάλες επισκευές, εργαζόταν μαζί με τους άλλους εργάτες και ένα συνεργείο από ξυλουργούς. 'Ανάμεσα στους τεχνίτες αυτούς ξεχώριζε ο Πέτρος Καντέν. Νέος και ώμορφος, είχε μοναδική επιδεξιότητα στη δουλειά του και γι' αυτό, μολοντί ήταν νεώτερος από τους άλλους συναδέλφους του, είχε γίνει αρχιτεχνίτης. Στο σινάρι του ήταν γνωστός για την ανοιχτή του καρδιά και την ευθυμία του. Κάθε τόσο οι γλυκοί ήχοι ενός σκοπού έβγαιναν απ' τα χείλη του. Μα τώρα, εδώ και τρεις μέρες, το κέφι του είχε αλλάξει. Τώρα πενθό τον τραγουδούσε. Ήταν μελαγχολικός.

Και όμως τώρα ακριβώς θάρρεπε να διαρκώς στα χείλη του ένα ζωντανό τραγούδι. Γιατί τώρα, για πρώτη φορά, αισθανόταν στην καρδιά του την δυνατότητα ερωτική φλόγα που είχε νοιώσει ποτέ. Η κόρη του κ. Ρουσσώ, που εργοστασιακά η Βαλεντίνη Ρουσσώ, κάθε φορά που τον συναντούσε, του χαμογέλουσε τόσο γλυκά...

Ποτέ ο Πέτρος Καντέν δεν είχε πλέξει τόσα τρελλά όνειρα! Ούτε ο ίδιος δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς του είχε πλημμυρίσει τόσο ξαφνικά την καρδιά, μιά τέτοια αγάπη.

Η ζωή του, η ευτυχία του είχαν κλειστεί σε δυο γλυκά γαλανά μάτια. 'Αγαπούσε και θα κατάφερε να τον αγαπήσουν κι' αυτόν. ***

Στα γενέθλια της Βαλεντίνης Ρουσσώ, η οποία έκλεινε τα είκοσι, έγινε ένα μεγάλο οικογενειακό γεύμα στο μεγάλο του κ. Ρουσσώ.

Όταν οι προσκεκλημένοι απευθύνθηκαν, οι γονείς της Βαλεντίνης άρχισαν μιά σοβαρή συνομιλία μεταξύ τους και έμειναν και οι δυο σύμφωνοι πως ήταν καιρός περ να παντρευτούν την κόρη τους. 'Η μητέρα μάλιστα έλεγε ότι η Βαλεντίνη έπρεπε να πάρει τον άντρα που θα της άρεσε, που θα τον αγαπούσε, που θα τον διάλεγε μόνη της, ενώ ο κ. Ρουσσώ υπεστήριζε ότι ένας γάμος, για να βγει ευτυχισμένος μόνο στο συμφέρον έπρεπε να στηρίζεται. Και, λέγοντας αυτά, είχε ύψιψη του ένα γαμπρό, που τον είχε μάλιστα καλέσει για νύφη και την κόρη του.

— Πώς; φεύγετε κιόλας; 'Η φράση αυτή έδωσε θάρρος στον Πέτρο.

— Ναι, φεύγω, είπε. Και όμως να επιθυμούσα τόσο πολύ να μην τελειώνει ποτέ η δουλειά, για να μπορώ να σας βλέπω!

Βλέποντας δε ότι η νέα είχε συγχαρηθεί από τα λόγια του, επρόθεσε με περισσότερο θάρρος:

— Εκλαίγατε, δεσποινίς; Ξέρω πως αυτό που σας λέγω τώρα είναι αδιαφορία, μα μου κάνει τόσο κακό να σας βλέπω να κλαίτε!

— Είμαι λυπημένη γιατί φεύγω για την έξοχ.

— Όστε δεν θα σας ξαναδώ πειρά! Τρέμοντας τότε ο Πέτρος, άπλωσε σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Πέτρος Καντέν έβλεπε καθημερινώς την Βαλεντίνη, η οποία κάθε φορά που τον συναντούσε σταματούσε και του

μιλούσε. Μιά μέρα μάλιστα τον έρωτησε γιατί δεν τραγουδούσε πια, όπως την πρώτη ημέρα.

— Ο Πέτρος ακούγοντας την ερώτησή της αυτή, τίσχασε και δεν ήξερε τί να της απαντήσει. Τότε η Βαλεντίνη έβγαλε έναν ελαφρό αναστεναγμό που έκανε ν' αναστατωθεί το χαρτωμένο της στήθος και ύστερα απομακρύνθηκε σιωπηλή και σκεπτική.

Πίσω της άφησε ένα λεπτό άρωμα βιολέττας, ένα άρωμα που, όπως γινότανε στον Πέτρο, συμβόλιζε την ελπίδα και τον έρωτα και το όπιο εκείνος ανέπνεε ήδονικά. Γι' αυτό αποφόισε πριν φύγει να φανερώσει με κάθε θυσία τον τρελλό έρωτά του στην Βαλεντίνη. Μιά φορά θα έφτανε που θα έφτανε, μπορούσε λοιπόν να της μιλήσει ελεύθερα και να ξελαφρώσει απ' το μεγάλο βάρος που του ελάτυνε την καρδιά.

Πράγματι, την ημέρα της ναχωρήσεως, όταν οι σύντροφοί του είχαν περ πάει, ο Πέτρος πλησίασε στην πόρτα μιάς κάμαρας, στην οποία πρό όλιγου είχε μπει η Βαλεντίνη, και αλ κρατώντας στα χέρια του το καπέλο του, της είπε:

— Δεσποινίς, με συγχωρείτε, ήλθα να σας αποχαιρετήσω. 'Η Βαλεντίνη γύρισε αμέσως και τον κατέαξε. Τα μάτια της ήταν δακρυοσμένα. Μα αμέσως άλλαξε έκφραση και τον ρώτησε:

— Πώς; φεύγετε κιόλας; 'Η φράση αυτή έδωσε θάρρος στον Πέτρο.

— Ναι, φεύγω, είπε. Και όμως να επιθυμούσα τόσο πολύ να μην τελειώνει ποτέ η δουλειά, για να μπορώ να σας βλέπω!

Βλέποντας δε ότι η νέα είχε συγχαρηθεί από τα λόγια του, επρόθεσε με περισσότερο θάρρος:

— Εκλαίγατε, δεσποινίς; Ξέρω πως αυτό που σας λέγω τώρα είναι αδιαφορία, μα μου κάνει τόσο κακό να σας βλέπω να κλαίτε!

— Είμαι λυπημένη γιατί φεύγω για την έξοχ.

— Όστε δεν θα σας ξαναδώ πειρά! Τρέμοντας τότε ο Πέτρος, άπλωσε σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Πέτρος Καντέν έβλεπε καθημερινώς την Βαλεντίνη, η οποία κάθε φορά που τον συναντούσε σταματούσε και του

τέβασε τα μάτια της και του έδωσε το δικό της.

— Πιούς ξέρει, ψιθύρισε, ίσως να ξαναβωθούμε!

Τότε, τρελλός απ' τον έρωτα, ο Πέτρος πλησίασε το μικρό χεράκι σ' αυτήν και είπε στη νέα, η οποία μόλις συγκρατιόταν από την συγκίνηση:

— Σας αγαπώ, σας αγαπώ σαν τρελός!

Την άλλη μέρα η Βαλεντίνη με τους γονείς της έφταναν για το κτήμα τους στο κατώφλι της πόρτας από την κατάντη τους.

Είδαν τη Βαλεντίνη στηριγμένη στο χέρι ενός ωραίου ξανθού νέου, που φορούσε βελούδινη γαλάζια μπλούζα.

— Ήταν ο Πέτρος!

Οι έρωταί τους είχον χαμένα. 'Η κ. Ρουσσώ φαινότανε σκανδαλισμένη και, όσο για τον κ. Ρουσσώ, αυτός έβλεπε από τον θνή, ζήτουσε κ. Ρουσσώ, ο οποίος με την προκοπή και την έξυπνάδα του είχε γίνει τώρα ένας μεγάλος εργοστασιαρχής.

Δυο μέρες είχαν περάσει, αφού ο υποψήφιος γαμπρός έβλεπε από το κτήμα. Ήταν ένας πενηντάρης αριστοκράτης, που ζούσε από τα εισοδήματά του.

Την δεύτερη μέρα το πρωί, είχε βγει νύφη με τον κ. Ρουσσώ, και η κ. Ρουσσώ και η κόρη της περιέμεναν τον γαμπρό τους για να γευματίσουν.

— Εξάφρα ναυγίσματα σκυλιών τις έκαναν να γυρίσουν το κεφάλι τους και να κυττάζουν στην είσοδο του κτήματος.

— Εφτασαν! είπε η κ. Ρουσσώ. Πράγματι στην άκρη της δέσνης στοιχίας δυο άντρες ντυμένοι με κινηματογραφικές στολές είχαν εμφανισθεί. Ήταν ο κ. Ρουσσώ και ένας πανώλης ξεραγκιανός κύριος με μονόκλ: ο υποκόμης Ραούλ ντ' Ινγκράντ. Περιπατούσαν κουδενιάζοντας.

— Και πιστεύετε ότι έκανατε στην κόρη μου θαυμασία εντύπωση;

— Δηλαδή είναι τρελή μαζί μου, απήντησε με πολλή μετριοφροσύνη ο υποκόμης.

— Και τί σας κάνει να το υποθέσετε αυτό;

— Μου είπε σήμερα το πρωί, καθώς φεύγατε: «Καλό νύφη!»

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

— Και τώρα κάθισε να φάει. 'Από σήμερα είσαι γιός μας!

Τρέμοντας, ο Πέτρος άπλωσε προς αυτήν τα χέρια του.

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΩΝ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ

ΓΑΠΙΟΝΤΟΥ-ΣΑΝ πρελά. Κι' όμως ο Ροβέρτος κι' η Μαργαρίτα έμειναν... "Ω, μά πολύ σοβαρά αυτή τη φορά. Δεν πρόκειται πια για κανένα μικρό έρωτικό καυκάκι, για μία μικρή και άσημαντη γκρίνια. Όχι, όχι, η άφορμή της φιλονικίας τους είναι πολύ σπουδαίες. Τελευταία ο Ροβέρτος είχε πάει στο Παρίσι για ν' αγοράσει τ' άξιοι του κοστίου, με το όποιο θα τελείωνε ο χορός, που θα διόταν για την είσοδο της μνηστής του στα είκοσι της χρόνια. Με την ευκαιρία αυτή, η Μαργαρίτα τον παρακάλει να της φέρη και τη μουσική της «Κάρμεν», την οποία από καιρό επιθυμούσε. Επίσης και όλα τ' άλλα μέλη της οικογενείας της που ανέθεσαν χίλιες δυο μικρές παραγγελίες. Ο Ροβέρτος έφυγε κι' έπειτα από λίγον καιρό ξαναγύρισε. Μά απ' όλες τις παραγγελίες που του είχαν αναθέσει, είχε ξεχάσει, ή συμφυρά! τη μουσική της «Κάρμεν». Ο δυστυχισμένος!... Η Μαργαρίτα, τρομερά ψυχραμένη γι' αυτό, όρκι-στηκε να τον εκδικηθή... Και νά τώρα πως εκτέλεσε τον όρκo της.

Στο χορό, είχε άρνηθεί να χορέψη με το μνηστήρα της, ισχυριζόμενη πως ήταν κουρασμένη. Μά αυτό δεν την εμπόδιζε να χορέψη κατόπιν μ' ένα νεαρό ξάδελφό της.

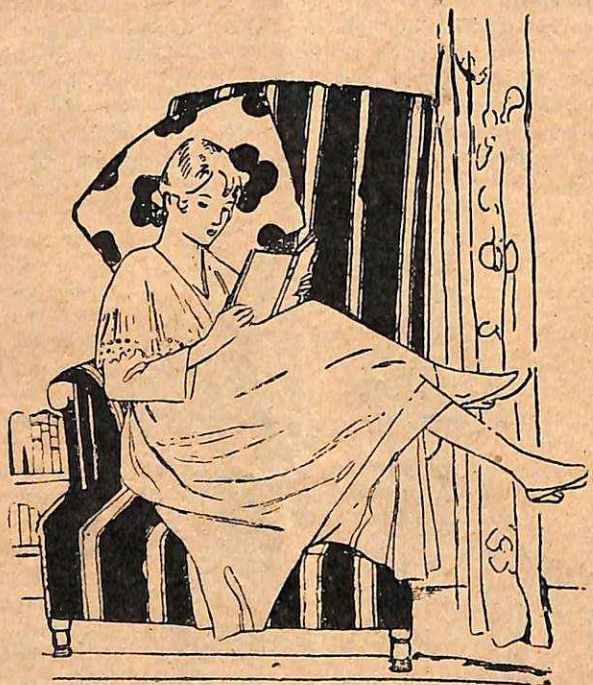
Ο Ροβέρτος συγκατέθηκε όλoκληρο το βράδυ. Μά όταν ο χορός τελείωσε, πήρε ιδιαιτέρως τη μνηστή του και της έκανε δριμύτατες παρατηρήσεις. Η Μαργαρίτα του απάντησε ανάλογα κι' έτσι η φιλονικία τους πήρε τόσο άσχημο δρόμο, ώστε νά αποκλείεται πια κάθε συμφιλίωσις. Έξ' άλλου, κανείς τους τώρα δεν τη θέλει.

Η Μαργαρίτα είχε έξι φρενών... Έτσι λοιπόν ο μνηστήρ της, που τον ένιωθε τόσο καλό και τόσο γλυκό, δεν ήταν στην πραγματικότητα παρά ένας άνθρωπος παράφορος, βίαιος και ζηλιάρης. Αλλοίμονο, η φοιτητική σκηνή που της έκανε γιατί χόρεψε με το νεαρό ξάδελφό της, τής είχε βεβαιώσει γι' αυτό.

Κι' ο Ροβέρτος όμως έινε κι' αυτός απογοητευμένος... Δεν φανταζόταν ποτέ ότι η μνηστή του που φαινόταν τόσο καλή και όμορφη, να ήταν κατά βάθος μία νέα έλαφρη, κακή και κοκέτα με τη χειρότερη σημασία της λέξεως. Ο περιφρονητός τρόπος με τον οποίο του φέθηκε στο χορό και τα προσβλητικά λόγια που του είχε απευθύνει, απαντώντας στις δικαίες παρατηρήσεις του, του τ' αποδείκνυναν πολύ καλά αυτό. «Όλα πια είχαν τελειώσει οριστικά. Για ποιο λόγο να παντρευτούν, αφού από τώρα δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν; Τους έχωριζε οριζική διαφορά αντίληψων πράγμα που και για τους παν-

τρεμένους ακόμη αποτελεί ένα λόγο διαζυγίου. Αφού ήταν έτσι, για ποιο λόγο να παντρευτούν; Έτσι, αφού οι δυο μνηστήρες κατέληξαν από διαφορετικούς δρόμους στο ίδιο συμπέρασμα, έσπευσαν άμέσως ν' ανακοινώσουν τις σκέψεις τους στους γονείς τους.

Στην αρχή εκείνοι τους άκουσαν με κατάντη, έπειτα άρχισαν να τους συμβουλεύουν να συμφιλιωθούν, μά και οι δυο νέοι παρέμεναν αλό-νγητοι στην αρχική τους απόφαση. Ωστόσο, καθώς ζητούσε τον τρόπο να ξαναφέρη τη γαλήνη στην καρδιά του παιδιού της, η μητέρα

Η Μαργαρίτα καθόταν σε μία πολυθρόνα και διάβαζε...

της Μαργαρίτας είχε μία εξαιρετική εμπνεύσις και είπε στην κόρη της:

— Δεν θέλεις πια νά παντρευτής το Ροβέρτο;... Πολύ καλά! Ας μη ξαναμιλήσουμε γι' αυτό το ζήτημα... Μά εν τω μεταξύ περνούσεις πρέπει να το άπιστέβης το δαχτυλίδι των αρραβώνων σας... Τι λες σου γι' αυτό;

— Θα ήθελα να κρατήσω αυτό το δαχτυλίδι για ανάμνησι... απάντησε η Μαργαρίτα, χαμηλώνοντας τα μάτια της.

— Για ανάμνησι τίνος; τη ρώτησε η μητέρα της. Ένός ανθρώπου που σου είχε αντιπαθή;

— Έχεις δίκιο... Ναι, της απάντησε αποφασιστικά η Μαργαρίτα, θα δώ απόψε το Ροβέρτο και θα του επιστρέψω το δαχτυλίδι του...

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, ενώ η Μαργαρίτα καθόταν κι' διάβαζε, μπήκε μέσα η μητέρα της και της ανήγγειλε την επίσκεψη του

Ροβέρτου, ο οποίος είχε πάει για ν' ανακοινώση στους γονείς της την απόφασή του. Εκείνη τότε του παρήγγειλε πως ήθελε να κουδεντιάση ιδιαιτέρως μαζί του μερικές στιγμές.

Απαθής φαινομενικώς, μά, κατά βάθος πολύ συγκινημένος, ο Ροβέρτος την ακολούθησε στο σαλόνι και, όρθιος τώρα μπροστά της, περίμενε να του μιλήση εκείνη πρώτη.

Η Μαργαρίτα, παρ' όλο το θάρρος, έννοιωθε τώρα τον έαυτό της όχι και τόσο εύχριστο. Ωστόσο, βλέποντας ότι ο νέος εσώπαινε, πήρε την απόφασή του και με φωνή την οποία μία κρυφή μά αληθινή συγκί-

— Έθγαλε λοιπόν άμέσως από το δαχτυλίδι της το δαχτυλίδι των αρραβώνων της και το έδωσε στο Ροβέρτο, λέγοντάς του:

— Πάρτε το... Δεν έχω πια το δικαίωμα να το φοράω... Σας το επιστρέφω...

Μηχανικά ο νέος έπηρε το κόσμημα, ενώ με το μυαλό του αναπαρίστανε σάν σε όνειρο μία σκηνή που είχε γίνει στο ίδιο αυτό σαλόνι πρό τριών μηνών.

— Όπως και σήμερα, έτσι και τότε, η Μαργαρίτα στεκόταν όρθια μπροστά του. Μά δεν ήταν μόνον. Οι γονείς τους τους περιτοίχιζαν και, νιώθοντας μία γοητευτική συγκίνηση, είχε σκύψει και είχε περάσει στο δαχτυλίδι της νέας κόρης το ίδιο αυτό δαχτυλίδι, που τόσο περιφρονητικά του το επέστρεφε τώρα.

— Έτσι όλα τελείωναν πια... Στο έξης δεν θα υπήρχε τίποτε κοινό μεταξύ τους. Η ώραία Μαργαρίτα με τα ξανθά μαλλιά και με τα μεγάλα βελούδινα μάτια, ήταν χαμένη γι' αυτόν...

Είχαν άλπισει ότι θα ζούσαν ο ένας κοντά στον άλλον και τώρα χωρίζονταν απότομα και για πάντα. Το όραίο όνειρο διαλύονταν οριστικά.

Μά ποιος έφταιγε; Καί, γρήγορα γρήγορα, ο Ροβέρτος αναπόλησε τα γεγονότα που είχαν προηγηθεί και είχαν προκαλέσει τη ρήξη. Πώς! Για ένα τόσο ασήμαντο πράγμα είχαν φτάσει ως αυτό το σημείο;... Και έπειδή η έρεθισμένη φαντασία του του έδειχνε παραφροσχωμένα τ' άδικα τ' αδικά του, τον έκανε να ψάχνη να βρή έναν τρόπο για να συμφιλιωθή μαζί της και ν' αποδοθή για πάντα αυτό το χωρισμό, ο οποίος τώρα τον απέλειπε.

— Ένώ ο Ροβέρτος βυθιζόταν ολόεναν σ' αυτές τις σοβαρές σκέψεις, η Μαργαρίτα στεκόταν ακίνητη. Κι' αυτή σκεπτόταν την εύτυχισμένη εκείνη ημέρα που της είχε περάσει στο χέρι της ο Ροβέρτος το πολύτιμο εκείνο δαχτυλίδι, δίνοντάς της και το πρώτο του φιλήμα.

Πόσο χαρούμενη ήταν την ημέρα εκείνη και πόσο η ζωή της φαινόταν όμορφη και το μέλλον φωτεινό!... Ο Ροβέρτος άλλωστε της είχε πει τότε: «Μαργαρίτα θα σ' αγαπάω αιώνια!» Κι' εκείνη είχε πιστέψει στα λόγια του αυτά λόγια... Τά είχε πιστέψει ειλικρινώς... Τώρα τι έμενε απ' όλα;... Τίποτε, απόλυτως τίποτε...

Ο μνηστήρ της, ο τόσο τρυφερός, ο τόσο περιπαθής, την άφινε για πάντα.

Δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ... Δεν θακούσε ποτέ τη χαϊδευτική φωνή της να ψιθυρίζει σ' αυτί της τρυφερά λόγια αγάπης... «Ω! πόσο τον αγαπούσε, παρ' όλα αυτά που είχαν έννοιωθε τώρα, με τη θλίψη που ήλπιζε αυτή φιλονικία τους δεν είχε μεταβάλλει καθόλου τα αισθήματά της απέναντί του... Και όμως, σε λίγο εκείνος θα έφευγε... Σε μερικές

Αυτό που ήθελε να κάνει, της φαινόταν τώρα τόσο σοβαρό, ώστε έδισταζε νά έξακολουθήση, νιώθοντας πόν έαυτό της να πλημμυρίζει από μία ακαθόριστη αγωνία. Έπρεπε νά μην ποδώση την αδυναμία της, νά αποφασίσει νά ενεργήση με ταχύτητα και χωρίς πολλά λόγια.

— Έθγαλε λοιπόν άμέσως από το δαχτυλίδι της το δαχτυλίδι των αρραβώνων της και το έδωσε στο Ροβέρτο, λέγοντάς του: — Πάρτε το... Δεν έχω πια το δικαίωμα να το φοράω... Σας το επιστρέφω... Μηχανικά ο νέος έπηρε το κόσμημα, ενώ με το μυαλό του αναπαρίστανε σάν σε όνειρο μία σκηνή που είχε γίνει στο ίδιο αυτό σαλόνι πρό τριών μηνών. — Όπως και σήμερα, έτσι και τότε, η Μαργαρίτα στεκόταν όρθια μπροστά του. Μά δεν ήταν μόνον. Οι γονείς τους τους περιτοίχιζαν και, νιώθοντας μία γοητευτική συγκίνηση, είχε σκύψει και είχε περάσει στο δαχτυλίδι της νέας κόρης το ίδιο αυτό δαχτυλίδι, που τόσο περιφρονητικά του το επέστρεφε τώρα. — Έτσι όλα τελείωναν πια... Στο έξης δεν θα υπήρχε τίποτε κοινό μεταξύ τους. Η ώραία Μαργαρίτα με τα ξανθά μαλλιά και με τα μεγάλα βελούδινα μάτια, ήταν χαμένη γι' αυτόν... Είχαν άλπισει ότι θα ζούσαν ο ένας κοντά στον άλλον και τώρα χωρίζονταν απότομα και για πάντα. Το όραίο όνειρο διαλύονταν οριστικά. Μά ποιος έφταιγε; Καί, γρήγορα γρήγορα, ο Ροβέρτος αναπόλησε τα γεγονότα που είχαν προηγηθεί και είχαν προκαλέσει τη ρήξη. Πώς! Για ένα τόσο ασήμαντο πράγμα είχαν φτάσει ως αυτό το σημείο;... Και έπειδή η έρεθισμένη φαντασία του του έδειχνε παραφροσχωμένα τ' άδικα τ' αδικά του, τον έκανε να ψάχνη να βρή έναν τρόπο για να συμφιλιωθή μαζί της και ν' αποδοθή για πάντα αυτό το χωρισμό, ο οποίος τώρα τον απέλειπε. — Ένώ ο Ροβέρτος βυθιζόταν ολόεναν σ' αυτές τις σοβαρές σκέψεις, η Μαργαρίτα στεκόταν ακίνητη. Κι' αυτή σκεπτόταν την εύτυχισμένη εκείνη ημέρα που της είχε περάσει στο χέρι της ο Ροβέρτος το πολύτιμο εκείνο δαχτυλίδι, δίνοντάς της και το πρώτο του φιλήμα. Πόσο χαρούμενη ήταν την ημέρα εκείνη και πόσο η ζωή της φαινόταν όμορφη και το μέλλον φωτεινό!... Ο Ροβέρτος άλλωστε της είχε πει τότε: «Μαργαρίτα θα σ' αγαπάω αιώνια!» Κι' εκείνη είχε πιστέψει στα λόγια του αυτά λόγια... Τά είχε πιστέψει ειλικρινώς... Τώρα τι έμενε απ' όλα;... Τίποτε, απόλυτως τίποτε... Ο μνηστήρ της, ο τόσο τρυφερός, ο τόσο περιπαθής, την άφινε για πάντα. Δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ... Δεν θακούσε ποτέ τη χαϊδευτική φωνή της να ψιθυρίζει σ' αυτί της τρυφερά λόγια αγάπης... «Ω! πόσο τον αγαπούσε, παρ' όλα αυτά που είχαν έννοιωθε τώρα, με τη θλίψη που ήλπιζε αυτή φιλονικία τους δεν είχε μεταβάλλει καθόλου τα αισθήματά της απέναντί του... Και όμως, σε λίγο εκείνος θα έφευγε... Σε μερικές

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άδεσποτη σφαίρα και ο Μαλέρμπ. Ένα εξυπνότατο κομπλιμέντο του γηραιού ποιητού σε μία ωραία κυρία. Οι γεροντικοί έρωτες της Νινόν ντε Λανκλό. Ένας μεγάλος ποιητής που δεν μπορούσε νά έξηγήση ένα ποίημά του. Το πνεύμα των Γασκώνων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Γάλλος ποιητής Μαλέρμπ είχε πάει κάποτε να επισκεφθή την περίφημη για το πνεύμα της και την όμορφιά της κυρία ντε Ραμπουγιέ, η οποία όμως έτυχε, εκείνο το απόγευμα, νά μή βρίσκεται στο μεγάλο της. Τη στιγμή που ο ποιητής κουδεντιάσε με την καμαριέρα της, μία άδεσποτη σφαίρα μπήκε μέσ' στο σπίτι, έπέρασε ανάμεσά τους και σφηνώθηκε στον τοίχο.

Την άλλη μέρα, ο Μαλέρμπ πήγε πάλι: σ' αυτό μέγιστο της κυρίας ντε Ραμπουγιέ. Αυτή τη φορά, τη βρήκε εκεί.

Η οικοδέσποινα, μόλις τον είδε, έσπευσε νά τον ρωτήση μ' ενδιαφέρον για την άδεσποτη σφαίρα της προηγούμενης ημέρας.

— Λυπούμαι πολύ, της απάντησε ίπποτικώτατα ο ποιητής, που η θυσινή σφαίρα δεν με άγγισε στον τόπο... Είμαι γέρος και έζησα πια άρκετά. Αν σκοτωνόμουν χθές, θά πήγαινα από τον θοριότερο θάνατο. Γιατί πολλοί θά μου έκαναν την τιμή νά πιστέψουν ότι την σφαίρα αυτή μου την είχε ρίξει από ζήλεια ο κ. ντε Ραμπουγιέ!...

Η περίφημη Νινόν ντε Λανκλό είχε, ως γνωστόν, θαυμαστά της ωμορφιάς της και στα γεράτα της. Ακόμη.

Μεταξύ αυτών ήταν και ο νεαρότατος άββας Ζεδούν. Τον άββα αυτόν τον έγνωρίσε σ' το 1896. Τότε, αυτός μόν ήταν μόλις είκοσιεννέα ετών, ενώ εκείνη πλησίαζε τ' άγόντα. Ο άββας έν τούτοις, μόλις την είδε, την έρωτεύθηκε, τρελλά... και έκτελούσε με τόσο προθυμία χάρη της έπιθυμίας, ώστε η κ. Νινόν δεν άργησε ν' αναπαυηθή κι αυτή στον έρωτά του. Ωστόσο, δεν έννοούσε στην αρχή με κανένα τρόπο νά τον δεχθή ιδιαιτέρως στο σπίτι της. Έέλος όμως του είπε μία μέρα νά πάν νά την επισκεφθή.

— Όταν την ημέρα εκείνη ο έρωτευμένος άββας έμεινε μόνος με την αγαπημένη του, την έρωτησε γιατί είχε άργήσει τόσο νά τον κάνη εύτυχισμένο.

— Πίσταψ, αγαπητέ μου, του απάντησε η Νινόν, πως η καρδιά μου υπόφερε όσο και η δική σου για την άγαπορία αυτή. Τί τ' άβλεπε όμως;... Είμαι ακόμη λίγο ματαιόδοξη... Περίμενα νά κλείσω τ' άγόντα μου χρόνια για νά δεχτώ το πρώτο φανταστικό σου καί... χθές ακριβώς είχα τ' άγεσθιά μου!

Ο σκοτεινότερος Ισπανός ποιητής είναι ο Λόπε ντε Βέγκα. Διηγούνται σχετικά ότι κάποτε ο άρχιεπίσκοπος του Βαλλέθ Κάμπος, άρχιεπίσκοπος στην Ισπανία ταξίδεψε έπίτιμος στην Ισπανία και έπισκέφθη τον ποιητή για νά τον παρακαλέση νά του έξηγήση κάποιο σονέτο του.

Ο ποιητής έπηρε το σονέτο, το έδωσε, το ξανάβλεπε και σ' αυτό τέλει.

Κάποτε ένας ευγενής Γασκώνος, πηγαίνοντας από ένα χωριό σ' ένα άλλο, σταμάτησε στο δρόμο έναν διαπράκτη και αούδα τρόπο του Γασκώνου, του απάντησε: — Σιγά-σιγά, κύριε... Μιλάτε με μεγάλη προπέτεια... Αν θέλετε να σας δώσω την πληροφορία που ζητάτε, νά πάω στο χωριό Λ... ;

Ο διαπράκτης, καταπληκτος μπρος στο θρασύ και αούδα τρόπο του Γασκώνου, του απάντησε: — Σιγά-σιγά, κύριε... Μιλάτε με μεγάλη προπέτεια... Αν θέλετε να σας δώσω την πληροφορία που ζητάτε, νά πάω στο χωριό Λ... ;

τείτε, μπορείτε νά μου μιλήσετε εύγενέστερα...

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, προτιμώ νά γάσω το δρόμο μου! απάντησε ο Γασκώνος.

Καί «υρίζοντας την πλάτη του σ' το διαπράκτη, έσυνεχισε το δρόμο του.

Ένας άλλος φημισμένος Γασκώνος έλεγε:

— Σ' όποιο μέρος του σώματος κι' έν τραυματισώ, το τραύμα θά είναι θανάσιμο!

— Γιατί; τον έρωτησε κάποιος. — Γιατί είμαι όλος... καρδιά!

Κάποιος Γασκώνος, όνομαζόμενος Καντεντί, ταξιδεύοντας κάποτε από τη Γαλλία στη Ρώμη, έλασε τ' άλογό του. Χωρίς νά χάνη τότε και-

ρό, ανακοίνωσε μ' ένα τελάλι ότι, αν δεν εύρισκε τ' άλογό του, θ' άναγκάζονταν νά φτάση σ' άκρα και νά κάνη ό,τι είχε κάνει ο πατέρας του σ' ένα παρομοία περίπτωση.

Ο κλέφτης του άλογου, μόλις άκουσε τις άπειλές αυτές, φοβήθηκε— έφόσον μάλιστα δεν ήξερε και ποιος ακριβώς κίνδυνος τον άπειλούσε—και έσπευσε νά επιστρέψη στον ταξιδιώτη τ' άλογό του.

Ο Καντεντί, μόλις τ' άπηρε, είπε στον κλέφτη πως ήταν πολύ εύχαριστημένος, γιατί δεν θ' άναγκάζονταν τώρα νά φοβή όπως είχε φοβή ο πατέρας του σ' ένα όμοια περίπτωση.

— Καί τί έκανε ο πατέρας σας; τον έρωτησε ο κλέφτης. Μήπως έσκότωσε αυτόν που του είχε πάρει τ' άλογό;

— Όχι, του απάντησε μ' άφέλεια ο Γασκώνος. Ο πατέρας μου, όταν είδε πως δεν υπήρχε πια έλπις νά βρη τ' άλογό του, φορώθηκε τη σέλλα του στον ώμο του κι' εξακολούθησε τ' όδόν του πεζός!...

Ο Μπαούρ-Λοριάν, ένας Γασκώνος ποιητής και ακαδημαϊκός, ο έποιος, κατά την εποχή της ισχύος του Ναπολέοντος δεν έκανε άλλο παρά νά τον κολαεύη και νά τον υμνή μετά την τραγική του πτώσι, τ' άκακο λόγοις τρομερά, όπου βρισκόταν, έλπίζοντας έτσι νά κολαεύη τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τον συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

Κάποτε που είχε άρχισι νά μιλή με τόν συνθησιμένο ύβριστικό τ' όνομα για τόν ευεργέτη του, κάποιος από τους συνομιλητάς του άγαλακτες και του είπε: — Μά σεις, δεν άπατάμαι, έλαμβάνετε τιμητική σύνταξη από τ' όνομα καθεστώτος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο ακάθαρτος βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΑ'. Πώς την έπαδε ο αλλικός. Ο Κάιζερ φοιτητής στη Βιέννη. Πώς έφηλωσε ο Αμερικανός πρεσβευτής. Τά στενά λουστρίνια. Το χαμένο είκοσόφραγγο. Πώς μετεβλήθη σε 4.000 δουκάτα. Η τύχη ενός διδασκάλου, κτλ.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΑ'. Δεν έφημιζόταν και πολύ για την καθαριότητά του. Κάποτε ένας από τους άνδρας της ιδιαιτέρας του φρουράς παρετήρησε άπάνω στα ρούχα του μια ψείρα, και πλησιάζοντας την έπιασε με τρόπο και την πέταξε κάτω.

Ο βασιλεύς όμως, του όποιου κινήθηκε η περιέργεια, τον έπιασε να του πη τι ήταν, κι' ό φρουρός αναγκάστηκε επί τέλους να του άπαντήσει:

— Μεγαλειότατε, ήταν μια ψείρα! — Αυτό εινε απόδειξις πως είμαι άνθρωπος! φώναξε ό βασιλεύς κι' άμέσως διέταξε να δοθούν σαράντα τάληρα στον περιποιητικό στρατιώτη.

“Υστερ’ από κάμποσον καιρό κάποιος αλλικός, θέλοντας να φανή κι’ αυτός ευχάριστος στον ήγεμόνα του, τον έπλησίασε και προσποιήθηκε ότι κάτι τίναζε από τα ρούχα του.

— Τι εινε; τον ρώτησε τότε ό Λουδοβίκος.

— Ένας ψύλλος, Μεγαλειότατε! άπάντησε με προσποιητή συστολή ό αλλικός.

— Άθλιε, για σκύλο με πέρασες λουπόν; φώναξε ό βασιλεύς.

Και αυτή τη φορά, αντί ταλλήρων, διέταξε να δώσουν στον πονηρό αλλικό παράντα ραβδισμούς!

Ο πρώην Κάιζερ της Γερμανίας, όταν ήταν άκομη διάδοχος, φοιτούσε στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης και έκανε β-πως και όλοι οι άλλοι φοιτηταί.

Μιά μέρα, ενώ έπανε μαζί με μερικούς άλλους συναδέλφους του σε μια μπυραρία, ό φοιτητής ό όποιος προήδρευε της συντροφιάς, παρετήρησε στο Γερμανό διάδοχο ότι δεν άδειαζε το ποτήρι του.

— Ψηλότατε, πρόσθεσε κάπως άσχηρά ό πρόεδρος, κάνετε μου τη χάρη να πείτε άμέσως τη μπόρα σας!... Ειδ’ άλλως, άδειάστε μας τη γωνιά!

Τό ύφος όμως αυτό έπέριεξε τό διάδοχο, ό όποιος έγκατέλειψε άμέσως την άθουσα της διασκέδασης και την έπομένη άναχώρησε για τό Βερολίνο.

Η πρώτη του δουλειά μόλις έφτασε έμελ ήταν να παρ-

σιαστή στον πατέρα του και να του παραπονεθί για τη συμπεριφορά των συμφοιτητών του. Άλλ’ ό αυτοκράτωρ, μόλις τον άκουσε, έξεσπασε σ’ άκράτητα γέλια και ειπε στο γιού του:

— Έ, φίλε μου, όταν βρίσκασαι μαζί με τους λίκους, πρέπει να ούρλιαζεις κι’ εσύ...

Επί Ναπολέοντος Γ’, στα άνάκτορα της Γαλλίας, έπαραιτούσε η συνήθεια, όταν άποχωρούσε μετά τό γεύμα ή αυτοκράτειρα Εύγενία μαζί με τις αλλικές της, να σηκώνονται άμέσως όλοι οι κύριοι από τό τραπέζι και να ύποχωρούν δυό βήματα προς τα πίσω.

Ο Βενιαμίν Βάσμπορν, ό όποιος είχε σταλεί τό 1869 ως πρέσβης της Αμερικής στο Παρίσι, δεν γνώριζε άκόμη αυτή την συνήθεια. Κάποτε λοιπόν, όταν προσεληθή για πρώτη φορά σ’ επίσημο γεύμα στα άνάκτορα του Κεραμεικού, έτυχε να φορή τόσον στενά λουστρίνια που έκόντευε να λιποθυμήσει από τους πόνους, έπειδή δε δεν μπορούσε να άποφέρει πειά αυτό τό μαρτύριο, σιγά-σιγά και χωρίς να γίνη αντίληπτός από τους παρακα-

μένους του, κατώρθωσε να μισοβγάλη τα πόδια του από τα παπούτσια του.

Έξαφνα όμως ή αυτοκράτειρα σηκώθηκε για ν’ άποσυρθί. Ο νεοφώβος πρέσβης είδε τότε με τρόμο ότι όλοι οι κύριοι πήδησαν άπ’ τις καρέκλες τους, έκαναν δυό βήματα πίσω και άνοιξαν έτσι έναν διάδρομο για να περάσει ή όμοια αυτοκράτειρα και ή άκολουθία της. Για τό τον πρέσβη όμως ήταν άπολύτως άδύνατον να προφθάσει να φορέσει τα παπούτσια του.

Έπερτε να κάνει κι’ αυτός δ,τι και οι άλλοι, έτσι και στην κατάσταση που βρισκόταν.

Σηκώθηκε λοιπόν και στάθηκε στην μέση της φωτισμένης σάλας με τα πόδια του μισοβγαλμένα από τα λουστρίνια του. Έτσι όμως φαινόταν πολύ ψηλότερος άπ’ ό,τι πράγματι ήταν.

Αυτό τό άντελήφθη κι’ ή αυτοκράτειρα και καθώς περνούσε από μπροστά του ειπε:

— Άγαπητέ, κύριε Βάσμπορν, τόσο ψηλός είσαστε, ή ψηλώσατε αυτές τις τελευταίες ήμέρες;

Ο Αμερικανός τότε δεν έχασε την ευκαιρία να υποκλίθηκε και ή-

πάντησε σάν τέλειος διπλωμάτης:

— Αυτή τη στιγμή ψηλώσα, Μεγαλειότατη! Μόνη ή τιμή που κάνετε και με προσέξατε, έφτασε για να με... έξηψώσι!

Κάποτε ό Γερμανός πρίγκιπ του Ρόυς καθώς έμπαινε στο Κάζινο της λουτροπόλεως του Έμς, είδε μπροστά στα πόδια του ένα χρυσό είκοσόφραγγο κι’ έσκυψε και τό πήρε.

Η τύχη έφερε μπροστά του αυτά τα χρήματα, συλλογίστηκε. Άς δούμε τώρα άν θα μ’ ευνόηση και τό παιγνίδι!...

Και, χωρίς να διστάσει, διευθύνθηκε στην άθουσα του παιγνιδιού, έβαλε τό είκοσόφραγγο στην ρουλέττα και σε λίγη ώρα κέρδισε τέσσερες χιλιάδες δουκάτα.

Έπειτα, τσεπώνοντας τα κέρδη του, άρρησε τό παιγνίδι και διευθύνθηκε προς την έξοδο. Έκει όμως είδε έναν νεαρό κύριο που φαινόταν σάν να έψαχνε να βρη κάτι.

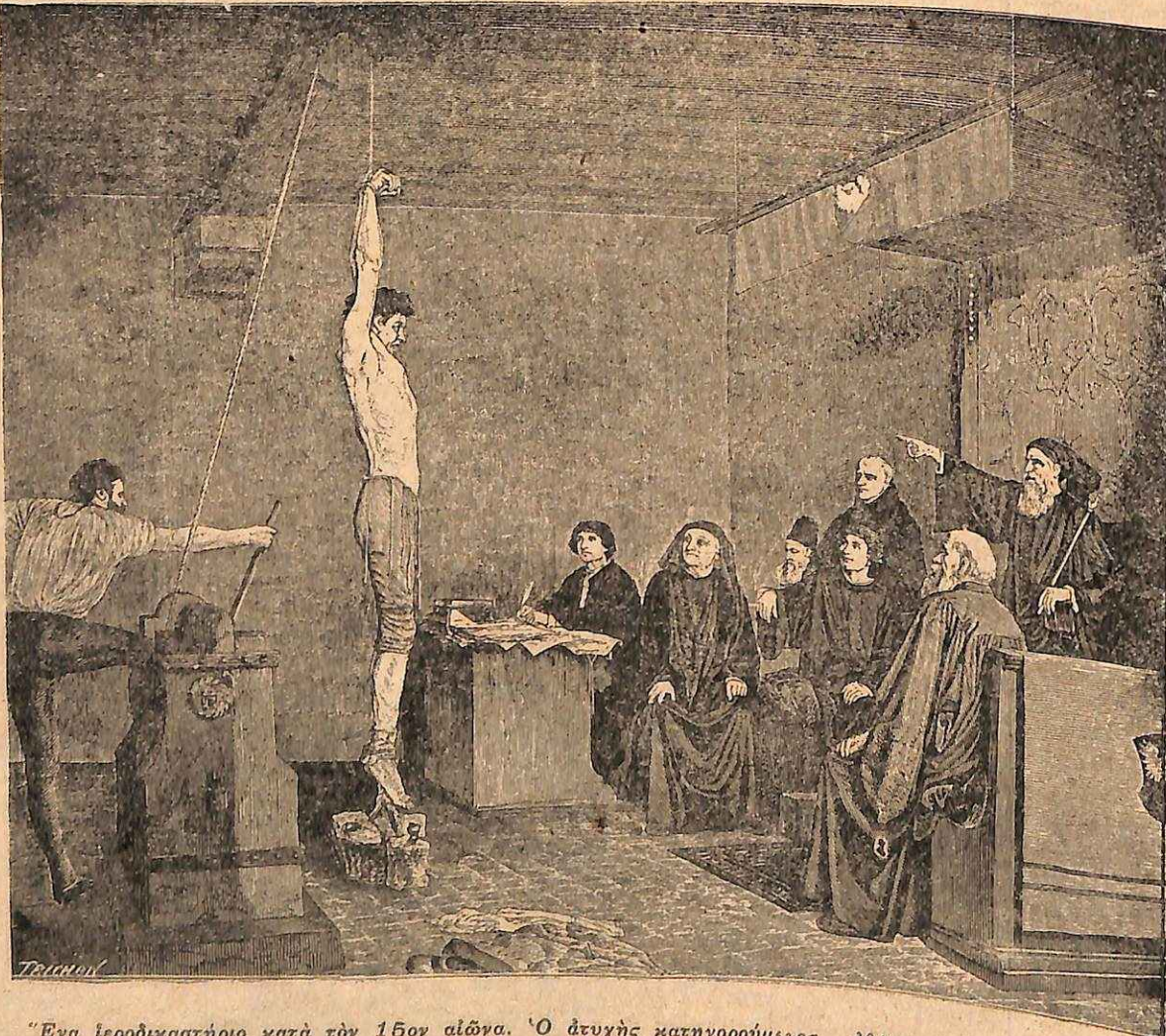
— Μήπως χάσατε τίποτε; τον ρώτησε.

— Ναι, έχασα ένα είκοσόφραγγο και μου φαίνεται πως μου έπεσε έδω, του άπάντησε ό νέος.

— Έγώ τό βοήκα, του ειπε τότε ό πρίγκιπς. Μόλις ταύτα δεν εινε δικό μου λάθος άν ένωμεταξύ τό είκοσόφραγγο μετεβλήθη σε χαρτονομίσματα των χιλίων δουκάτων.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, έβγαλε στο χέρι του νέου τέσσερα χαρτονομίσματα των χιλίων δουκάτων, τα κέρδη του δηλαδή και άπομακρύνθηκε τόσο γρήγορα, ώστε εκείνος δεν πρόφτασε ούτε καν να τον ευχαριστήσει.

Ο νέος που είχε χάσει τό είκοσόφραγγο ήταν δάσκαλος και είχε πάει στη λουτροπόλη για λόγους υγείας. Είχε όμως ύποσχεθεί στη μητέρα του πως δεν θα πατούσε ούτε μια πορ ά στο Κάζινο. Και την ύπόσχεσί του μόν την κράτησε. Η τύχη όμως τό έφερε, ώστε, χωρίς να παίξει, να κερδίσει ένα σημαντικό ποσό!...

Ένα έροδικαστήριο κατά τον 15ον αιώνα. Ο άτυχής κατηγορούμενος, άθώος ίσως, βασανίζεται σκληρά και άπάνθρωπα για να δηλολογήσει ό,τι γνωρίζει ή μάλλον ό,τι... δεν γνωρίζει!... (Είκοον του Στενχάμ)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τα ξένα σατυρικά φύλλα)

— Τόν βλέπεις αυτόν εκεί, Κική; Έχει τα μεγαλειότερα μαργαριτάρια που ύπάρχουν στον κόσμο. — Πώς; Εινε χρυσοχόος; — Όχι, μεταφραστής!...

Ο Κύριος. — Που τάβαλες, Μανώλη, τα λεπτά και μου χρειάζονται; — Στόν φάντη, άφεντικό... και τάχασα όλα!...

— Να βάλω στη σημείωση, Λιλή, και κεράσια; — Όχι! γιατί τά φοβούμαι. — Γιατί; — Γιατί ό ξάδερφός μου έφαγε πέ- ρουσι και σε μια ώρα πέθανε. — Από τό στομάχι του; — Όχι, καλέ, τόν πάτησε ένα κάρο!...

Ο Γ α μ π ρ ό ς: — Φαντάσου, πεθερά μου, να όνειρευτώ ότι πέθανες! Μά δεν φαντάζεσαι τη χαρά μου... — Κακούργε!... — Καλέ, όταν ζήτησα και είδα πως ήταν ψέμματα...

Στό βαπόρι, έν καιρψ χειμώνας. — Λουπόν, γυναίκα, κατευόδιον και ό Θεός μαζί σου. — Άμ! ό Θεός, άντρα μου, δεν τα ξειδεύει κατάστροφα με τέτοιον καιρό!...

Κ ο υ σ χ ο υ σ ο υ ρ ι έ ς. — Για δες την Κική, Ζώρξ. Τόμα- ρες; Παντρεύεται επί τέλους!... — Καί τί κάνει ό μελλοννμόρος της; — Ρωτάς καϊμένη; Τί άλλο από... κουταμάρες!...

Στό σχολείο: — Μεταξύ των διαφόρων ζώων ύπάρχει-ν και μερικά που βαδίζουν στα δάχτυλα. Ποίος από σάς μπορεί να μου άνομήσει ένα τέτοιο ζώον; — Ο μπαμπάς μου, δάσκαλε, έμα γνωρίζει τη νύχτα από την ταβέρνα!...

Αίτησις γάμου. — Έχετε προίκα 1.000.000 και είμαι πτω- χός. Με θέλετε για σύζυγο; — Όχι. — Ήμουν βέβαιος γι’ αυτό. — Άμ τότε γιατί μ’ έρώτησες; — Έτσι μόνον για να ιδώ τί αισθάνεται κανείς όταν χάνη ένα τέτοιο ποσό.

— Ποιό εινε τό τρομερώτερο πράγμα στον κόσμο; — Να ροχαλίζεις τόσο δυνατό, ώστε να μη μπορείς να κοιμη- θής!...

Κατά τον Ισπανοαμερικανικό πόλε- μόν! φώναξε μ’ ένθουσιασμό ό νεα- ρός και ρομαντικός έρωτευμένος, όταν επί τέλους ή φίλη του δέχτηκε την πε- ρί γάμου πρότασί του.

Μιά μέρα ό διοικητής του συντάγ- ματος έλαβε από τό ύπουργείο μια δι-

αταγή, δια- της όποιος έπρεπε να άπο- λύσει τ ό ν στρατιώτη αυ- τόν, έπειδή ή- ταν τό μόνον στήριγμα της οικογενείας του.

— Λαμπρό στήριγμα! εί- πε γελώντας ό συνταγμα- τάρχης. Μά αυτός δεν μπορεί να στηριχθί ούτε ό ίδιος στα πόδια του!...

Η σκηνή στο τραπέζι. ΕΚΕΙΝΟ Σ. — Οταν σε πήρα γυναίκα μου, ήμουν φοβε- ρός βλάκας...

ΕΚΕΙΝΗ. — Καί τώρα; ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έ, τώρα πειά δεν εί- μαι!...

ΕΚΕΙΝΗ. — Να ευχαριστάς λοιπόν τό Θεό που όρθηκες γυναίκα και σε γι- άτρεψε.

— Θα σε κάμω βασίλισσα του όικου μου! φώναξε μ’ ένθουσιασμό ό νεα- ρός και ρομαντικός έρωτευμένος, όταν επί τέλους ή φίλη του δέχτηκε την πε- ρί γάμου πρότασί του.

Και εκείνη, πρακτική γυναίκα, του άπάντησε:

— Θα προ- τιμούσα ναμια απλώς... ό κεντρικός τα- μίας σου!

Ο κατηγο- ρούμενος εινε περίφ η μ ο ς ζωοκλήπτης και έχει συλ- ληφθεί τη νύ- χτα σ’ ένα σταύλο άγε- λάδων.

— Τί γό- ρευες εκεί μέ- σα; τον έρω- τή ό δικασ- τής.

— Άκουσα πού φώναζαν ή γελάδες και ή γελάδες να δώ τί συμβαίνει!... — Φώνα- ζαν! Καί τί έλεγαν;

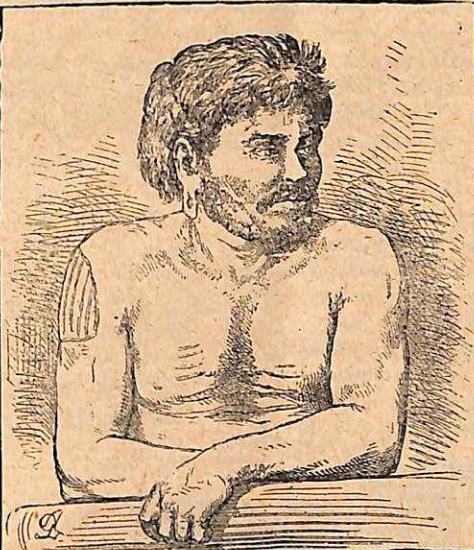
— Βοήθεια!... Σε κάποια θεατρική παράσταση ένας δικαστής άποκοιμάται. Ο γείτονάς του, σκουντώντας τον έλαφρά, του λέγει: — Ξυπνήστε, κύριε! Δεν βρισκόμα- στε στο δικαστήριο...

— Κατ’ ούδένα λό- γον επιτρέπεται να επικρινώνται σε τη σκηνή τα άνώτερα κοινωνικά πρόσωπα και ιδίως οι στραιω- τικοί!...

— Άπαγορεύονται επί σκηνής οι έλευ- θεροί έρωτες (!)». — Δεν επιτρέπεται να άναμνησκόμνται σε στους θεατρικούς δι- αλόγους ρητά, έν- φράσεις και λέξεις παρμένες άπ ό τη Γραφή. Ωσαύτως ά- παγορεύεται ή χρήση των παραβολών γέ- ρος σάν τό Μαθουά- λα, σοφοί σάν τόν Σολομώντα, κ.λ.π.

— Άπαγορεύεται επί σκηνής ή χρήση της λέξεως «άμαρτία», ή όποια μπορεί να άντι- κατασταθί με τας λέ- ξεις «πταίσμα» ή «εγκλημα».

— Δεν πρέπει να παίζουν οι ήθοιοι με τας λέξεις «έλευ- θερία» και «ίσωσης».

Ο Γάλλος ναύτης Πέτρος Πελετιέ, ό όποιος έζησε 17 χρόνια μαζί με τους άνθρωποφάγους της Αυστραλί- ας, κι’ άναγκάστηκε να γενθί άν- θρώπινο κρέας!...

Γιακιν Βάε!... Οι περίφημοι πυροσβέστης της Κων)πόλεως σπεύδοντες να σβύσουν κάποια πυρ- καιά, με τα πρωτόγονα μέσα των.

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΕΥΝΟΥΜΕΝΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 14^{ου}

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ-ΑΘΗΝΑΪΣ, ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

Η άνησυχία της μαρκησίας. Το χαρτοπαικτικό της πάθος. Έκατοντάδες χιλιάδες σκούδων που χάνονται στα χαρτιά. Μία καινούργια αντίληψη. Η πεντάμορφη δεσποινίς Φοντάνζ. Η μαρκησία φεύγει απ' το παλάτι. Η απόγνωση της εγκαταλειφθείσας ευνοούμενης. Ο μυστηριώδης θάνατος της δεσποινίδος Φοντάνζ. Πλευρίτις ή δηλητηρίαση; Όπου παρευσιάζεται η περίφημη μάγισσα και δηλητηριάστρια Λά Βουαζέν. Τα καταχθόνια σχέδια της Μοντεσπάν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γ'.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, πως η μαρκησία Μοντεσπάν κατώρθωσε, στην στιγμή που βλοι ενόμιζαν ότι η βασίλισσα της είχε τελειώσει πια, να εκτοπίσει από την καρδιά του βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ' την καινούργια ευνοούμενη του κυρία ντε Λούντο και να ξαναπαρή τη θέσι της κοντά του.

Μά, παρ' όλο το θρίαμβό της αυτό, που κανείς δεν τον περίμενε, παρ' όλες τις τιμές βασιλικής, η όποιος άρχισαν να της απονέμονται πάλι, μεγάλη ανησυχία κατείχε την ευνοούμενη για το μέλλον... Ήταν τόσο η ανησυχία της αυτή, ώστε η μαρκησία δεν άργησε να προσβληθεί από σοβαρές και συνεχείς νευρικές διαταράξεις, η όποιες εκδηλώνονταν με διάφορες μανίες.

Μά η μεγαλύτερη μανία της ήταν η χαρτοπαζία. Κατά τον 'Ιανουάριο του 1678 μάλιστα η μανία της αυτή έφτασε σε τέτοιο σημείο, ώστε έκανε σχεδόν κάθε βράδυ εκατό χιλιάδες σκούδα! (·) Τη νύχτα των Χριστουγέννων έλασε στην αρχή επτά κομμάτια χιλιάδες σκούδα. Έπειτα έλασε δέκα εκατό πενήντα χιλιάδες πιστόλες σε τρία χαρτιά και τις κέρδισε!

Η βασίλισσα της ωστόσο έκλυε πειρά προς τη δούλη της και η σειρά των θριάμβων της τελείωνε...

Έβλεπε, μια νέα αντίληψη παρευσιόταν. Η αντίληψη αυτή, που θα μπορούσε να είναι κόρη της, ήταν η δεκακοκταέτις δεσποινίς ντε Φοντάνζ. Ήταν ωραιότατη και είχε μαλλιά ξανθά ανοιχτά με λευκές ανταύγειες, μεγάλα θαλασσινά μάτια, φωτεινά και βαθιά, γαλακτώδη επιδερμίδα και τριανταφυλλένια μάγουλα. Ήταν, με δυο λόγια, σύμφωνα με τα γραφόμενα των συγχρόνων της, αληθινό όνειρο ωμορφιάς. Άντικειμενικά καλόκαρδη, όχι μόνο δεν έβλεπε στην τη μαρκησία, αλλά έκανε στείλει στο παλάτι για να κάνει την τύχη της με την ωμορφιά της!...

Μέλις η Μοντεσπάν είδε ότι ο βασιλέας έδειχνε φανερά πειρά την προτίμησι της προς τη δεσποινίδα ντε Φοντάνζ, κατελήφθη από προμελή ζήλεια. Ήταν τόσο άγριο το πάθος της αυτό, ώστε δεν δίστασε να εγκαταλείψει έμφαντα τα ανάκτορα και να αποσταθγίσει σε μια από τις έπαυλεις, που της είχε χάρισει άλλοτε ο βασιλέας.

Μά ο Λουδοβίκος ΙΔ' δεν άνεχό-

ταν να τον εγκαταλείπουν η ευνοούμενες του μόνες των. Ήθελε να τις διώχνει αυτός. Την προσκάλεσε λοιπόν να γυρίσει άμέσως στο παλάτι.

Η Μοντεσπάν, ελπίζοντας πως ο Λουδοβίκος θα βραίωνταν ίσως γρήγορα την δεσποινίδα Φοντάνζ και θα ξαναγύριζε σ' αυτήν, συμμορφώθηκε πρόθυμα με την πρόσκλησι του και έπαιρνε στο παλάτι...

Μά εκεί καινούργιες και μεγαλύτερες δοκιμασίες την έπεριμεναν. Η Φοντάνζ έθροιάθηκε πειρά μέσ' στην Αύλη... Κανείς τώρα δεν δειχνε προσοχή στη μαρκησία. Ο βασιλέας είχε κάνει πρώτος την αρχή και η Αύλη, για να τον ευχαριστήσει, άκολουθούσε το παράδειγμά του...

Η μαρκησία, πληγωμένη στον έγωισμό της, δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να κλαίει διαρκώς. Έπειτα έρχισε να συκοφαντεί με τον χειρότερο τρόπο την αντίληψη της και να διαδίδει εις βάρος της τα πιο απίστευτα πράγματα.

Μά, παρ' όλα αυτά, δεν κατώρθωσε να είναι κόρη της, ήταν η δεκακοκταέτις δεσποινίς ντε Φοντάνζ. Ήταν ωραιότατη και είχε μαλλιά ξανθά ανοιχτά με λευκές ανταύγειες, μεγάλα θαλασσινά μάτια, φωτεινά και βαθιά, γαλακτώδη επιδερμίδα και τριανταφυλλένια μάγουλα. Ήταν, με δυο λόγια, σύμφωνα με τα γραφόμενα των συγχρόνων της, αληθινό όνειρο ωμορφιάς. Άντικειμενικά καλόκαρδη, όχι μόνο δεν έβλεπε στην τη μαρκησία, αλλά έκανε στείλει στο παλάτι για να κάνει την τύχη της με την ωμορφιά της!...

Μέλις η Μοντεσπάν είδε ότι ο βασιλέας έδειχνε φανερά πειρά την προτίμησι της προς τη δεσποινίδα ντε Φοντάνζ, κατελήφθη από προμελή ζήλεια. Ήταν τόσο άγριο το πάθος της αυτό, ώστε δεν δίστασε να εγκαταλείψει έμφαντα τα ανάκτορα και να αποσταθγίσει σε μια από τις έπαυλεις, που της είχε χάρισει άλλοτε ο βασιλέας.

Μά ο Λουδοβίκος ΙΔ' δεν άνεχό-

ταν να τον εγκαταλείπουν η ευνοούμενες του μόνες των. Ήθελε να τις διώχνει αυτός. Την προσκάλεσε λοιπόν να γυρίσει άμέσως στο παλάτι.

Η Μοντεσπάν, ελπίζοντας πως ο Λουδοβίκος θα βραίωνταν ίσως γρήγορα την δεσποινίδα Φοντάνζ και θα ξαναγύριζε σ' αυτήν, συμμορφώθηκε πρόθυμα με την πρόσκλησι του και έπαιρνε στο παλάτι...

Μά εκεί καινούργιες και μεγαλύτερες δοκιμασίες την έπεριμεναν. Η Φοντάνζ έθροιάθηκε πειρά μέσ' στην Αύλη... Κανείς τώρα δεν δειχνε προσοχή στη μαρκησία. Ο βασιλέας είχε κάνει πρώτος την αρχή και η Αύλη, για να τον ευχαριστήσει, άκολουθούσε το παράδειγμά του...

Η μαρκησία, πληγωμένη στον έγωισμό της, δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να κλαίει διαρκώς. Έπειτα έρχισε να συκοφαντεί με τον χειρότερο τρόπο την αντίληψη της και να διαδίδει εις βάρος της τα πιο απίστευτα πράγματα.

Μά, παρ' όλα αυτά, δεν κατώρθωσε να είναι κόρη της, ήταν η δεκακοκταέτις δεσποινίς ντε Φοντάνζ. Ήταν ωραιότατη και είχε μαλλιά ξανθά ανοιχτά με λευκές ανταύγειες, μεγάλα θαλασσινά μάτια, φωτεινά και βαθιά, γαλακτώδη επιδερμίδα και τριανταφυλλένια μάγουλα. Ήταν, με δυο λόγια, σύμφωνα με τα γραφόμενα των συγχρόνων της, αληθινό όνειρο ωμορφιάς. Άντικειμενικά καλόκαρδη, όχι μόνο δεν έβλεπε στην τη μαρκησία, αλλά έκανε στείλει στο παλάτι για να κάνει την τύχη της με την ωμορφιά της!...

Μέλις η Μοντεσπάν είδε ότι ο βασιλέας έδειχνε φανερά πειρά την προτίμησι της προς τη δεσποινίδα ντε Φοντάνζ, κατελήφθη από προμελή ζήλεια. Ήταν τόσο άγριο το πάθος της αυτό, ώστε δεν δίστασε να εγκαταλείψει έμφαντα τα ανάκτορα και να αποσταθγίσει σε μια από τις έπαυλεις, που της είχε χάρισει άλλοτε ο βασιλέας.

Μά ο Λουδοβίκος ΙΔ' δεν άνεχό-

Η δηλητηριάστρια Λά Βουαζέν (Παλαιά γραβούρα)

Στην αρχή, η Βουαζέν της επρότεινε να ρίξει στα ρούχα του βασιλέως μια δηλητηριασμένη σκόνη, η όποια θα τον έφερνε εξάντλησι και θα προκαλούσε το θάνατο. Μά έπειτα διέλαξε ένα άλλο τρόπο δηλητηρίασης που της φάνηκε πιο άσφαλής. Σύμφωνα με μια παλιά συνήθεια, οι βασιλείς της Γαλλίας έδελοντο ώριμες ημέρες προσωπικώς διάφορες αϊτήσεις των υπηκόων τους. Η Μοντεσπάν λοιπόν και η μάγισσα αποφάσισαν να κάνουν μια τέτοια αίτησι σε δηλητηριασμένο χαρτί, την όποια, μόλις θα άγγιζε ο βασιλέας, θα πέθαινε. Η Λά Βουαζέν ήθελε να παρουσιάσει μόνη της την αίτησι. Ένας από τους συνεδάρχους της τότε, ο όποιος είχε προσκομίσει το χαρτί, προσέβαλε να την αποτρέψει, λέγοντας της ότι είχε βγάλει το ωροσκόπιο της και είχε διαβάσει σ' αυτό ότι θα την συνελάμβαναν και θα την καταγορούσαν επί εσχάτη προδοσία.

Η Βουαζέν όμως του άπάντησε: —Α, μπά!... Έτσι μόνο θα κέρδιζε πεντακόσιες πιστόλες!

Έτσι το Σάββατο, στις 5 Μαρτίου 1679, ξεκίνησε για το Σαιν-Ζερμαίν, όπου βρισκόταν τότε ο βασιλέας. Μά έπειτα από πέντε μέρες, ξαναγύρισε καταστενωχωμένη, γιατί δεν είχε κατορθώσει να πλησιάσει το Λουδοβείο, ώστε να του άγγιχθεί την αίτησι της. Στις 13 Μαρτίου θέλησε να κάνει και δεύτερα απόπειρα, μά αυτή τη φορά φοβήθηκε και έκαψε μόνη της το δηλητηριασμένο χαρτί. Ήταν καιρός πειρά, γιατί έπειτα από δυο μέρες συνελάφθη.

Όταν η κ. Μοντεσπάν έμαθε τη φύληψι της δηλητηριασμένης, καταλήφθη από τρομερή απόγνωση και λύσσα. Ήταν πειρά χαμένη...

Πράγματι, η Ούλφις και η όσνη του βασιλέως ήταν έλαβε όλες αυτές τις αποκαλύψεις ήταν απερίγραπτη! Η γυναίκα που τόσο χρόνια ήταν ευνοούμενη του, η μητέρα των αγαπημένων του παιδιών να κάνει ένα τέτοιο φοικώδες έγκλημα!...

Όστόσο η Μοντεσπάν, θέλοντας να καταβάλει μια απεγνωσμένη προσπάθεια για να σωθεί, έπεισε, με τη μεσολάβησι διαφόρων γνωστών της, να συναντηθεί, έπειτα από τις αποκαλύψεις της, έπειτα από τις τελευταίες φορές με τον πανίσχυρο εκείνο μονάρχη, ο όποιος άλλοτε τόσο την είχε λατρεύσει...

Στη συνάντησι αυτή, η μαρκησία έκαψε, κατηγορήσε με παράπονο το βασιλέα γιατί την είχε εγκαταλείψει και, τέλος, δίνοντας στη φωνή της ένα τόσο πιο δυνατό, ωλόλογησ πώς, αν πράγματι είχε μελετήσει έγ-

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

(Και στο προηγούμενο φύλλο της «Οικογενείας» δημοσιεύσαμε ένα μικρό παραμύθι της μοναδικής Έλληνίδος διηγηματογράφου, της αληθινήτης Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου. Δημοσιεύουμε σήμερα και δεύτερο, ελπίζοντας ότι προσφέρουμε έτσι μια πραγματική υπηρεσία στους αναγνώστες μας, έφόσον τα έργα της εκλεκτής διηγηματογράφου είναι σήμερα δυσεπρόσιτα.)

Παίζανε στο δάσος το ίσκιερό τρείς κόρες, σαν νεράιδες ωμορφες. Η μία απ' αυτές έσκυφτε περήφανη στην ασπρήνια ρεμματιά που έγλυκομουρούζε κι' έδλεπε το χιονάτο της λαμό και τα χρυσά μαλλιά της.

—Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, που καθορέφτες μου έτοιμασες παντού και βλέπω την ωμορφιά μου, που είναι έργο των χειρών σου...

Αυτά έλεγε κι' έχαμογελούσε. Η άλλη άκουγε του άηδονιού το λάλημα το γλυκό και τη φλογέρα του βοσκού που έβοσκει εκεί σιμά άρνάκια σαν το χιόνι. Άκουσε και το γλυκό μουμουρίσμα της ρεμματιάς κι' έδλεπε τα δένδρα τ' άψηλά να ένώνουν τις περφόανες κορφές τους, πότε χαμηλά να σκύβουν και πότε άψηλά να δείχνουν το μεγαλείο τους. Κάθε φυλλάκι έφερε σιμά και χάριζε δροσιά, κάθε κλαδάκι είχε και πουλιού φωνή.

Το χέρι της πετά άπάνω στο χαρτί και γράφει τραγούδια. Ευχαριστεί το Θεό για το έργο των χειρών του, την ωμορφιά του κόσμου. Το χέρι γράφει... Και τον έαυτό της νοιώθει τόσο έλαφρό, που θαρρείς πτερά της τόσο χέρι άράτο, ψηλά για να πετάξει.

Η τρίτη ράφτει, ράφτει, ράφτει... Καμιά φορά σταματάει το βελόνι και βλέπει την ασπρήνια ρεμματιά.

Ο έρωτολογητής της Μονής επέβαλε τότε στην κ. Μοντεσπάν, για να εξιλεωθεί για τα άμαρτήματά της, να γράψει στο σκύνό της, να του ζήτηση συγγνώμη και να θέσει τη ζωή της στη διάθεσί του. Πράγματι, η μαρκησία του έγραψε μια ταπεινή έπιστολή και προσέφερε μ' αυτή να γυρίσει κοντά του ή να πάη σε όποιοδήποτε μέρος θα τη διάτασσε εκείνος. Μά ο κ. Μοντεσπάν της άπάντησε ότι δεν ήθελε ούτε τόνομα της πειρά ν' άκούση.

Η μαρκησία, έπειτα απ' αυτό, διέκοψε εντελώς κάθε σχέσι της με την Αύλη και άφοσιώθηκε στη φιλονεικία. Μοίρασε όλα σχεδόν τα υπάρχοντά της στους φτωχούς. Εργάζονταν επί πλέον γι' αυτούς πολλές ώρες την ημέρα, ράβοντας άσπρόρουχα και άναγκάζοντας βασος την περιτομή τους να εργάζονται έπίσης. Το φαγητό της, μολονότι άλλοτε άρεσκότατα υπερβολικά σ' όλες τις λιχουδιές της μαγειρικής τέχνης, ήταν λιγώτατο. Όλες σχεδόν τις ώρες της ημέρας της, κατά τις όποιες δεν έρ-

—Αχ, πόσο διψασμένοι βοήκαμε δροσιά σ' αυτό το κρουσταλλένιο το νερό, λέει η κόρη θακουμένη. Περνάς, άδιάκοπα περνάς, εύλογημένη ρεμματιά, και χωρίς περφόανει βρέχεις τα χείλη τα κατάρσα του φτωχού, ποτίζεις τ' άρνάκια τα χιονάτα και δίνεις η δροσιά σου ζωή σ' αυτά τα λουλούδια που δεν τα φύταψε κανένας. Μά εκείνα δεν είναι άταπει ρεμματιά σου δίνουσε. Εύτυχισμένους έδω κάτω, όπου είναι τόσο λίγη η ζωή και λιγώτερη η εύτυχία, εύτυχισμένους όποιος μπορεί ζωή και δρο-

σιά να σκορπίζη, όπως αυτή έδω η ρεμματιά...

Και πάλι, αφού είπε τα λόγια αυτά, το χέρι το καμωτό ράφτει άδιάκοπα.

—Έρείς τί συλλογίστηκε; είπε η πρώτη.

—Τί συλλογίστηκες; —Νά πάμε σ' αυτόν το βοσκό που παίζει τη φλογέρα και να τον ρωτήσουμε ποιά από τους τρείς μας έχει χάρες περισσότερες...

—Καλή ιδέα κι' έλληνική, είπε η δεύτερη και δέπλωσε το χαρτί που έγραφε. Ο Πάρις θα κάνει πάλι τρείς όσες.

Μά η πρώτη που το χέρι της το άγιο ράφτει, τους λέει: —Όστε καλύτερές μου... Το έρω, κερφαύλες μου... Κι' αν μαζύ σας έρθω για να μερτηθώ, θα πη πως την έλωσαν αλήθεια δεν την είδα.

Τρέψτε σεις η δυο στο βοσκό... Αφήνει τη φλογέρα ο βοσκός και χαιρέτά τις ωμορφες κοπέλλες.

—Έρείς τί θέλουμε, βοσκέ; —Πού να το ξέρω;

—Νά μάς πης ποιά είναι η καλύτερη απ' τις τρείς μας...

—Η άλλη που είναι; —Έκει στη ρεμματιά...

Αλήθεια, η ξανθούλα που του μίλουσε ήταν ωραία, έμοιαζε με νύμφη που έπρόβαλε από μια δροσερή σπηλιά.

Μά δεν έπρόφτασε να πη λέξι και να της προσφέρει το άσπρο τριαντάφυλλο που έκοψε. Η δεύτερη με φωνή άγγελική, με πρόσωπο τριανταφυλλί από παρθενική ντροπή, έλεγε τα τραγούδια της. Θαρρείς στεφάνι δλόχρυσο το μέτωπό της έστεφάνωνε.

Τη γνώμη του ο βοσκός δεν πρόφτασε να πη. Άκουσε κλάματα και παράπονα πικρά.

Ένα παιδάκι φτωχό έπαιζε κι' έπαιζε. Μέσα στα άματα βουτήχτηκε, κι' η κόρη που έβρασε σιμά στη ρεμματιά, κερφαύλες το βελόνι της στο ράψιμο κι' άρπάζει το παιδάκι το φτωχό, το πλένει με το κρουσταλλένιο νερό και του φιλεί τα ωμορφα ματάκια μ' αγάπη, που θαρρείς μανούλα ήτανε. Το έβαλε σιμά της να καθήσει, του έδωσε ζαχαρωτά απ' το πανεράκι της και πήρε πάλι το ταπεινό βελόνι της.

Η άλλες η δυο ούτε τα είδανε αυτά. Η μία μεθυσμένη από την ωμορφιά της κι' η άλλη από τα τραγούδια της, δεν βλέπανε και δεν άκούγανε.

Τότε σηκώθηκε ο νέος ο βοσκός, πλησίασε την κόρη την εργατική, της έδωσε το άσπρο τριαντάφυλλο και της είπε:

—Σε προσκυνά με σεβασμό... Έσύ είσαι η βασίλισσα!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κάποιος εύγενής πήγε μια μέρα στο δούκα του Μαλμπορού για να τον παρακαλέσει να τον βοηθήσει να καταλάβη μια μεγάλη θείσι.

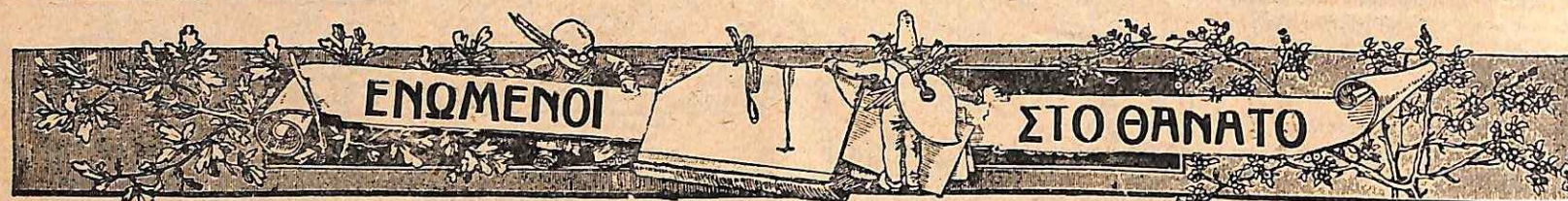
—Αν πάω τη θείσι που γυρεύω, του είπε, σάς δίνω 1000 φλουριά και σάς υπόσχομαι να μην το είπω σε κανένα.

—Δώστε μου δυο χιλιάδες φλουριά, άποκρίθηκε ο δούξ, και πείτε το σ' όλην τον κόσμο!...

(*) Το σκούδο αντίστοιχόσε προς τοιο προπολεμικά γαλλικά φράγκα. Εκείνη δε την εποχή το χρήμα είχε πολύ μεγαλύτερη αξία απ' τη σημερινή.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΠΑΛΕΣΙΑ

ΕΝΩΜΕΝΟΙ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ένα χρόνο μετά το γάμο της, η Γενεδιέδη Κυρουντέ είχε μείνει χήρα. 'Ο πόνος της ήταν τρομερός. Στην αρχή της φαινόταν ότι τίποτε δεν θα μπορούσε να την παρηγορήσει σε όλη της τη ζωή. Μά, σιγά-σιγά, λιγόστεψε ο πόνος της, και, χωρίς να ξεριζωθεί ολόκληρα από την ψυχή της, άρχισε να γίνεται πιο υποφερτός. 'Όλη της την αγάπη η Γενεδιέδη την είχε αφιερώσει τώρα στο μικρό παιδί της, τον μικρό της Μαυρίκι. Δεν ζούσε πια παρά μόνο γι' αυτόν.

Έτσι πέρασαν είκοσι χρόνια. 'Η χήρα Κυρουντέ έβλεπε σ' ένα μικρό σπίτι παλιό, ετοιμόροπο. 'Η γεροντοσύνη της, η κυρά Μπουντινό, κάθε τόσο της έλεγε:

— Φύγε από το σπίτι αυτό, καλή μου Γενεδιέδη, γιατί στα χάλια που βρίσκεται, καμιά μέρα θα σωριαστεί επάνω σας και θα σάς σκοτώσει.

Μά η Γενεδιέδη της απαντούσε σταθερά:

— Μη μου μιλάς σε παρακαλώ γι' αυτό, κυρά Μπουντινό. 'Εδώ πέθανε ο άντρας μου, εδώ γεννήθηκε το παιδί μου. 'Αν μου μέλει να πεθάνω, εδώ θα πεθάνω κι' εγώ.

Τα χρόνια περνούσαν... 'Ο Μαυρίκιος είχε τελειώσει το Πολυτεχνείο και άμέσως είχε βρει μια πολύ καλή εργασία στη Μασσαλία. 'Επρεπε όμως τώρα να χωριστεί από τη μητέρα του, πράγμα που ήταν τρομερό και για τους δύο τους. 'Ωστόσο έπληραν κι' οι δύο την απόφασή τους και ο Μαυρίκιος έφυγε.

Ο πόνος της Γενεδιέδης ήταν τρομερός. 'Όταν γύρισε στο σπίτι της, μετά την αναχώρησή του γιου της, έπεσε αποκαμωμένη στο κρεβάτι της, και, κρυβοντας το κεφάλι της μέσα στα σκεπάσματα, ξέσπασε σ' ένα κλάμα γοερό.

Ύστερα από μια βδομάδα έλαβε το πρώτο γράμμα του γιου της και από τότε, κάθε βδομάδα, λάβαινε ταχυτικά κι' από ένα γράμμα του. Τα γράμματα αυτά, που ξεκλείδωναν από αγάπη και τρυφερότητα, ήταν η μόνη της παρηγοριά.

Μά κι' αυτή του έγραφε γράμματα τρυφερά, ατελείωτα, μέσα στα οποία έβλεπε όλη της την ψυχή, και που διηγήταν και τα πιο μικρά περιστατικά της ζωής της, κρυβοντας του επιμυστικό κάτι που μπορούσε να τον αδικούσε, όπως ήταν το αδιάκοπο χειροτέρεμα της υγείας της.

Η δυστυχισμένη Γενεδιέδη υπέφερε τρομερά από τα πόδια της, τα οποία είχαν αρχίσει να πονάναι και να πρήζονται. Στο τέλος, βλέποντας πως η κατάσταση της χειροτέρευε ολοένα, αποφά-

σισε να καλέσει το γιατρό. 'Ο γιατρός την εξέτασε προσεκτικά και κατόπιν της εδőlωσε αυστηρά ότι, αν δεν άφινε το σπίτι στο οποίο καθόταν, θα πάθαινε παραλυσία.

— Καλά σου τόλεγα εγώ! της είπε η γεροντοσύνη της, η κυρά Μπουντινό, μόλις έφυγε ο γιατρός. 'Αν μάκουγες, δεν θα τραβούσες τώρα αυτά που τραβάς. Πιστεύω πως, ύστερα απ' όλα άκουσες, θα φύγης πια απ' αυτό το παλιό σπίτι.

Η Γενεδιέδη κούνησε τότε μελαγχολικά το κεφάλι της και της απάντησε:

— Γεννάω, κυρά Μπουντινό, γεροντάκι... Αυτό είναι όλο... Το σπίτι δεν μου φταίει σε τίποτε. Μά κι' αν μου φταίει, δεν τ' αφήνω. 'Εδώ πέθανε ο άντρας μου, εδώ γεννήθηκε ο γιος μου και εδώ θέλω να τον υποδεσθώ όταν γυρίσει.

Και ως γίνι το θέλημα του Θεού!...

Έν τω μεταξύ, το παλιό σπίτι όλο και περισσότερο φάνηκε να κλείνει τα μάτια της, μισόθυστα, θαμπά. Βρυκόλακας που κουρασμένος σκύβει και στο σταυρό του τάφου του ακουμπά.

Τα μέλη της βαρείαν σαν το μολύβι τα μάτια της μισόθυστα, θαμπά. Βρυκόλακας που κουρασμένος σκύβει και στο σταυρό του τάφου του ακουμπά.

Κι' όμως εκεί που δέρνηται και κλείνει το λείψανο του ακόμα εινε ζεστό, κάποιος «ζωή σε λόγου σου» της λέει κι' εκείνη του απαντά «Σ' ευχαριστώ!»

λαχτάρα της ήταν άρρωστη η ψυχή της.

Τέλος η εύλογη μέρα έφτασε. Ένας τρομερός σιρόκος φυσούσε εκείνη την ημέρα. Έκανε μια ζέστη πνιγρή και το παλιό σπίτι σάλευε ολόκληρο από τον τρομερό αέρα που το χτυπούσε από παντού.

Κατά τις δυο το απόγευμα, η Γενεδιέδη, μ' όλους τους πόνους της, κατόρθωσε να συρθεί ως το παράθυρο και εκεί, έπεσε βαριά σε μια καρέκλα, σπληλώνοντας τα μάτια της προς τη θάλασσα, στην οποία δεν έφαινόταν τίποτε ακόμη.

Στις τρεις, μια αδιόρατη στήλη καπνού διεγράφη στο βάθος του ορίζοντος. 'Η καρδιά της Γενεδιέδης χτύπησε άμέσως δυνατά μέσα στο στήθος της! Λαχτάρα σπασμένη, με τα χέρια σπασμωδικά πιεσμένα στο φραγμένο ξύλινο στήριγμα του παραθύρου, εκύτταζε άχόρταγα τη θάλασσα...

Η λιγνή γραμμή του καπνού πόνωνε ολόενα. 'Επειτα από λίγο, φάνηκε και το σκάφος, σαν να έδινε από τα μακρὰ

βάθι της θάλασσας.

Τώρα, το βαπόρι φαινόταν καθαρά πια. Φαινόταν η σημαία του, η ύψωμένη στην πλώρη, η γέφυρά του, με το άσπρο ξύλινο της κιγκλιδώμα και η καμπίνα, που τα τζάμια των και οι μπρούντζινοι των λαμποκοπούσαν στον ήλιο. Το βαπόρι, έσχιζε τα κύματα σαν φάλαινα, αφήνοντας πίσω του μια μεγάλη γραμμή από άσπρο αφρό.

Σε μια στιγμή, το βαπόρι που έφερε μαζί του το μοναχογιό της, όλη της τη ζωή και όλη της την ευτυχία, πέρασε απ' αντίκρου της, αφήνοντας άφρισμένο αλάτι πίσω του. 'Η Γενεδιέδη διέκρινε τώρα καθαρά ανθρώπους στο καστρώμα του. 'Ενα διαπεραστικό σφύριγμα ξέσκιε

κατόπιν τον αέρα και αφού έκανε ένα χαριτωμένο έλιγμό, το μεγάλο θαλάσσιο τέρας έπήγε και άραξε στο λιμάνι.

Πέρασε ακόμη μια ώρα—ολόκληρος αιώνας!... 'Η Γενεδιέδη δεν εκύτταζε πια, άκουγε μόνον. 'Ηταν ολόκληρη αυτή... Τέλος ο κρότος ενός αμαξίου έφτασε στ' αυτιά της.

Ήταν εκείνος, ο Μαυρίκιος της! Καταβάλλοντας μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, κατόρθωσε να σηκωθεί πάνω στα πιεσμένα σχεδόν πόδια της και, σκύβοντας προς το δρόμο, είδε το παιδί της, που μέσα απ' το άμαξι, τη χαιρετούσε μ' ένα χαμόγελο ξεχειλιμένο από αγάπη.

Το άμαξι στάθηκε τέλος κάτω από το παράθυρο και ο Μαυρίκιος πήδηξε στο δρόμο.

— Μητέρα! φώναξε από κάτω. — Παιδάκι μου! του απάντησε με λαχτάρα εκείνη πάνω απ' το παράθυρο.

Μά ο νέος, ενώ με το κεφάλι ύψωμένο την κατέρωγε με τα μάτια του, είδε έξαφνα κάτι το τρομερό, κάτι το αφάνταστο που φάνηκε σαν οβελιασμάτη...

Είδε τη μητέρα του μαζί με όλη την προσοψη του σπιτιού να πέφτει προς αυτόν, απάνω του...

Δεν πρόφτασε να βγάλει ούτε μια φωνή...

Πράγματι, ο τοίχος της προσόψεως, υποχωρώντας κάτω από το βάρος της βαρείας πατάνας, είχε καταρρεύσει με πάταγο, θάβοντας κάτω από τα ερείπια του τη μητέρα και το παιδί της.

Και έτσι η μοίρα τους ένωσε για πάντα στο θάνατο...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΩΝ

Η ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΤΙΝΙΚΑ

Η βασίλισσα της 'Αγγλίας Βικτορία, όταν ήταν ακόμη νέα, δεν μπορούσε να χωνέψει τα Λατινικά. Μια μέρα γύρισε προς το δάσκαλό της και του είπε:

— Σας άκουσα κάποτε να λέτε ότι είναι άπρεπες να μιλάει κανείς για τους νεκρούς...

— Ναι, πολύ κακό, απάντησε ο γηραιός καθηγητής.

— 'Η Λατινική γλώσσα είναι νεκρή, δεν είν' έτσι; ξαναρώτησε η νεαρή μαθήτρια.

— Ναι. 'Αλλά γιατί ρωτάς;

— Γιατί νομίζω πως είναι σκληρό να μην αφήνουμε να πεθάνει κανείς με ένα νεκρό να ήσυχάζει!

Και διέκοψε το μάθημα.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ

ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Μετά το θάνατο της μαρκησίας, το σπίτι της βαρώνης ντε Μαρσιγιό βυθίστηκε στη θλίψη και στο πένθος. Καμιά χαρά, καμιά ευτυχία πια για τους άτυχους εξορίστους.

Μόνη παρηγοριά για την Καικιλία, πουχε πια αρκετά μεγαλώσει, ήταν ο 'Εδουάρδος, ο οποίος την επισκέπτονταν τακτικά και γύριζαν μαζί στους γύρω άρχους γεροπιασμένοι.

Η βαρώνη έβλεπε τα δυο αυτά παιδιά ν' αγαπιούνται και ήττοχζε κάπως η λαχτάρα της κι' η αγωνία της για το μέλλον της κόρης της.

Ναι, ο 'Εδουάρδος αγαπούσε την Καικιλία της ελκρινώς και θά την έκανε ευτυχισμένη.

Η κατάσταση της βαρώνης είχε πιο πολύ χειροτερέψει τον τελευταίο καιρό. Καταλάβαινε ότι πολύ γρήγορα θάπφτε στο κρεβάτι για να μην ξανασηκωθεί πια.

Οι φόβοι της αυτοί δεν άργησαν να πραγματοποιηθούν. Ένα απόγευμα έπαθε συνεχώς, σφοδρές αιμορροειδείς κι' έπειτα λιποθύμησε. Τη μετέφεραν στο κρεβάτι της κι' όλη τη νύχτα την έκρινε ο περσέας. Το πρωί θέλησε να σηκωθεί, μ' τα πόδια της δεν την έβασταξαν πια. 'Η αδυναμία κι' η εξάντλησις την είχαν συντρίψει...

Η Καικιλία έκλαιγε πλάι στο κρεβάτι της απελπισμένα.

— Μην κλαίς, παιδί μου, της είπε η βαρώνη. Είσαι αρκετά μεγάλη πια. Σφίξε την καρδιά σου. 'Ηταν μοιραίο να τελειώσουν όλα έτσι. Θα ξαναγυρίσεις στη Γαλλία μια μέρα, θά ξαναπαρης την παρουσία μας, θά ζήσης ευτυχισμένη. 'Ο 'Εδουάρδος σε λατρεύει... Νά θυμάσαι μόνον τη μητέρα σου, Καικιλία... Νά με θυμάσαι...

— Ω, μητέρα, μητέρα μου, μη λές τέτοια λόγια!

— Κουράγιο, κόρη μου! Πρέπει αντίθετως να σου μιλήσω. Ποιός ξέρει τί μου συμβαίνει από στιγμή σε στιγμή...

— Όχι, μητέρα, δεν θά πάθης τίποτα. Θά ζήσης, θά ξαναγυρίσουμε στην ώραία μας Γαλλία...

— Κι' αν δεν γυρίσω, παιδί μου, φρόντισε να μεταφέρεις μια μέρα τα κόκκαλά μου στην πατρίδα μας και να τα θάψης κοντά στον τάφο του πατέρα σου. Κάμε το ίδιο και για τη συχωρεμένη τη γιαγιά σου.

— Μητέρα μου, μη με βασανίζεις περισσότερο, λυπήσου με, αγαπημένη μου μητέρα!...

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

Έτσι περνούσαν η μέρες. 'Ημέρες θαρρών, πόνου και σπαρμού. Ένα πρωί, η Καικιλία κοιμόταν ακόμη, όταν πήγε και την ξύπνησε η υπηρέτρια. Τη ζήτησε να τη δει

μέσως η μητέρα της. 'Η Καικιλία ντύθηκε γρήγορα κι' έτρεξε κοντά στην άρρωστη. 'Η βαρώνη έπιασε τα χέρια της κόρης της, την ετοόβησε κοντά της, τη φίλησε και της είπε:

— Παιδί μου, μη λυπηθείς, μη λιποψύχης γι' αυτό που θά συμβή... Καθώς βλέπεις, όλο αδυνατίζω κι' ο Θεός από στιγμή σε στιγμή μπορεί να με προσκαλέσει κοντά του. 'Επομένως πρέπει να προετοιμαστώ, για να παρουσιαστώ μπροστά του άκηλδωτη, και γι' αυτό είπα από χτές στον ιερέα να φέρει σήμερα μαζί του και την 'Αγία Μετάληψη. Ένω λοιπόν εγώ θά κοινωνώ, εσύ θά μείνης γονατιστή μπρος στο κρεβάτι μου

και θά προσεύχαι για μένα, όπως να σόση ή φωνή μου...

— Ω, μητέρα, μητέρα μου! φώναξε η Καικιλία. Θά κάνω καθώς μου λές και δεν θά φύγω από κοντά σου ούτε μια ώρα, ούτε ένα λεπτό, ούτε μια στιγμή... 'Αλλ' ήταν τάχα τόσο ανάγκη, μητέρα; να καλέσης ιερέα; Θά ζήσης, μητέρα μου!

— 'Η βαρώνη έσφιξε απάνω στο στήθος της την Καικιλία και της είπε χαμογελώντας πικρά:

— Έτσι με συμβούλεψε ο γιατρός, κόρη μου.

Η Καικιλία πνάχτηκε απότομα, έτοιμη να ξεφωνισί. 'Η λέξεις αυτές της αφαιρούσαν κάθε ελπίδα για τη ζωή της μητέρας της... Μά η βαρώνη την καθησύχασε.

— Έτσι από λίγο μπήκε στο δωμάτιο ο ιερέας κρατώντας την 'Αγία Μετάληψη. 'Η Καικιλία γονάτισε

άμέσως κάτω, κλαίοντας. 'Η βαρώνη τέντωσε απάνω του τα μάτια της με μια απεριόριστη συγκίνηση. Καθ' όλη τη διάρκεια της πένθιμης αυτής τελετής επικρατούσε γύρω μια απόλυτη σιγή και μια βαθειά γαλήνη.

Η βαρώνη λιποθύμησε δυο φορές, αλλ' επί τέλους εκοιμήθηκε των 'Αχράντων Μυστηρίων και ο ιερέας άνεχώρησε. 'Η ετοιμοθάνατη έγινε έπειτα ησυχώτερη και θά ενόμιζε κανείς ότι η κατάσταση της εκάλυτρεψε.

Η ημέρα αυτή πέρασε χωρίς τίποτε το εξαιρετικό. Το ίδιο και η νύχτα. 'Αλλά κατά το πρωί η Καικιλία, η οποία είχε παραχωρήσει τη

νοσήλιο, που έμοιαζε περισσότερο με ανοσιγόνητη. 'Η άρρωστη προσήλωσε ξέω το μελαγχολικό βλέμμα της...

Η Καικιλία θέλησε να κλείση το παράθυρο, αλλ' η βαρώνη την εμπόδιζε λέγοντας:

— Άρσέ με, παιδί μου, να βλέπω ξέω... Έτσι μου φαίνεται πως θά βγή η ψυχή μου χωρίς να υποφέρω πολύ...

— Πώς νοιώθεις την κατάσταση σου, μητέρα μου; ρώτησε η Καικιλία με αγωνία. Είσαι άσχημα;

— Όχι, παιδί μου, θαρρώ πως είμαι καλύτερα... Δεν αισθάνομαι πια κανέναν πόνο...

— Ω, μητέρα μου! φώναξε η κόρη γονατίζοντας καταγής και σταυρώνοντας μ' ευλάβεια τα χέρια της. Ρέψε ν' ακούση ο Θεός τη δέση μου και να εδοχέχη να σ' άφήση κοντά μου...

Και η Καικιλία εξακολούθησε να προσεύχεται με σιγανή φωνή, ενώ η άρρωστη κουνούσε μελαγχολικά το κεφάλι της.

Κατά το διάστημα της ημέρας αυτής, η βαρώνη λιποθύμησε πολλές φορές, αλλά χωρίς να αισθανθή κανένα πόνο. 'Όταν εδράδασε, την ώρα που έγραψε ο ήλιος, ζήτησε να της ανοίξουν πάλι το παράθυρο.

Η Καικιλία ήταν έτοιμη να εκτελέση την επιθυμία της μητέρας της, μ' εξαφνα η βαρώνη της έσφιξε το χέρι με βση δύναμη της απόμεινε ψυθριζοντας:

— Μη μ' αφήσεις μοναχή, κόρη μου, παιδί μου!...

Η Καικιλία κούτταζε με αγωνία τη μητέρα της. 'Ηταν κατάχλωμη και τα χέρια της ήταν παγωμένα.

Η βαρώνη συνεχάρωσε τότε τις άσθενείς της δυνάμεις και γύρισε προς το μέρος του ήλιου που βασιλευσε και που φαινόταν μέσα απ' τ' ανοιχτό παράθυρο.

Αυτή τη στιγμή ένα αηδόνι άρχισε να ψάλλει μέσα στον κήπο μια αρμονική και διαπεραστική μελωδία.

— Άκουσε! είπε η βαρώνη σφίγγοντας απάνω της την Καικιλία. Πόσο γλυκά καλαΐζει! (Άκολουθεί).

Η Καικιλία κοιμόταν ακόμα, όταν...

και θά προσεύχαι για μένα, όπως να σόση ή φωνή μου...

— Ω, μητέρα, μητέρα μου! φώναξε η Καικιλία. Θά κάνω καθώς μου λές και δεν θά φύγω από κοντά σου ούτε μια ώρα, ούτε ένα λεπτό, ούτε μια στιγμή... 'Αλλ' ήταν τάχα τόσο ανάγκη, μητέρα; να καλέσης ιερέα; Θά ζήσης, μητέρα μου!

Η βαρώνη έσφιξε απάνω στο στήθος της την Καικιλία και της είπε χαμογελώντας πικρά:

— Έτσι με συμβούλεψε ο γιατρός, κόρη μου.

Η Καικιλία πνάχτηκε απότομα, έτοιμη να ξεφωνισί. 'Η λέξεις αυτές της αφαιρούσαν κάθε ελπίδα για τη ζωή της μητέρας της... Μά η βαρώνη την καθησύχασε.

Έτσι από λίγο μπήκε στο δωμάτιο ο ιερέας κρατώντας την 'Αγία Μετάληψη. 'Η Καικιλία γονάτισε

άμέσως κάτω, κλαίοντας. 'Η βαρώνη τέντωσε απάνω του τα μάτια της με μια απεριόριστη συγκίνηση. Καθ' όλη τη διάρκεια της πένθιμης αυτής τελετής επικρατούσε γύρω μια απόλυτη σιγή και μια βαθειά γαλήνη.

Η βαρώνη λιποθύμησε δυο φορές, αλλ' επί τέλους εκοιμήθηκε των 'Αχράντων Μυστηρίων και ο ιερέας άνεχώρησε. 'Η ετοιμοθάνατη έγινε έπειτα ησυχώτερη και θά ενόμιζε κανείς ότι η κατάσταση της εκάλυτρεψε.

Η ημέρα αυτή πέρασε χωρίς τίποτε το εξαιρετικό. Το ίδιο και η νύχτα. 'Αλλά κατά το πρωί η Καικιλία, η οποία είχε παραχωρήσει τη

νοσήλιο, που έμοιαζε περισσότερο με ανοσιγόνητη. 'Η άρρωστη προσήλωσε ξέω το μελαγχολικό βλέμμα της...

Η Καικιλία θέλησε να κλείση το παράθυρο, αλλ' η βαρώνη την εμπόδιζε λέγοντας:

— Άρσέ με, παιδί μου, να βλέπω ξέω... Έτσι μου φαίνεται πως θά βγή η ψυχή μου χωρίς να υποφέρω πολύ...

— Πώς νοιώθεις την κατάσταση σου, μητέρα μου; ρώτησε η Καικιλία με αγωνία. Είσαι άσχημα;

— Όχι, παιδί μου, θαρρώ πως είμαι καλύτερα... Δεν αισθάνομαι πια κανέναν πόνο...

— Ω, μητέρα μου! φώναξε η κόρη γονατίζοντας καταγής και σταυρώνοντας μ' ευλάβεια τα χέρια της. Ρέψε ν' ακούση ο Θεός τη δέση μου και να εδοχέχη να σ' άφήση κοντά μου...

Και η Καικιλία εξακολούθησε να προσεύχεται με σιγανή φωνή, ενώ η άρρωστη κουνούσε μελαγχολικά το κεφάλι της.

Κατά το διάστημα της ημέρας αυτής, η βαρώνη λιποθύμησε πολλές φορές, αλλά χωρίς να αισθανθή κανένα πόνο. 'Όταν εδράδασε, την ώρα που έγραψε ο ήλιος, ζήτησε να της ανοίξουν πάλι το παράθυρο.

Η Καικιλία ήταν έτοιμη να εκτελέση την επιθυμία της μητέρας της, μ' εξαφνα η βαρώνη της έσφιξε το χέρι με βση δύναμη της απόμεινε ψυθριζοντας:

— Μη μ' αφήσεις μοναχή, κόρη μου, παιδί μου!...

Η Καικιλία κούτταζε με αγωνία τη μητέρα της. 'Ηταν κατάχλωμη και τα χέρια της ήταν παγωμένα.

Η βαρώνη συνεχάρωσε τότε τις άσθενείς της δυνάμεις και γύρισε προς το μέρος του ήλιου που βασιλευσε και που φαινόταν μέσα απ' τ' ανοιχτό παράθυρο.

Αυτή τη στιγμή ένα αηδόνι άρχισε να ψάλλει μέσα στον κήπο μια αρμονική και διαπεραστική μελωδία.

— Άκουσε! είπε η βαρώνη σφίγγοντας απάνω της την Καικιλία. Πόσο γλυκά καλαΐζει! (Άκολουθεί).

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΓΑΠΗ!... ΑΓΑΠΗ!...

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΒΕΖΑΝ

«Αγαπημένη μου μητερούλα, έχω δεκαπέντε μέρες διακοπές, και δε χέμαι να τις περάσω κοντά σου. Δεν βλέπω την ώρα που θα σε σφιξω στην αγκαλιά μου. Απόψε παίρνω το τραίνο για το Ντονζι—λά—Μπέλ. Θα λάβης το γράμμα μου αυτό λίγες ώρες, πριν να έλθω κι' ο ίδιος. Περιτύλιξε να προσθέσω τίποτε άλλο».

Ο 'Αλβέρτος Μονιέ, ότι είχε ρίξει το γράμμα αυτό σ' ένα γραμματοκιβώτιο, κοντά στο σπίτι του, όταν έβγαζε, καθώς γύρισε, βρέθηκε άπεναντί σ' έναν κύριο, πενήνταχρονό, τον όποιον συνόδευε μία κοπέλα, και ο όποιος, μόλις τον είδε άνοιξε το στόμα του, σαν να θέλε, λές, κάτι να τον ρωτήσει.

Η λέξεις όμως δεν έβγαζαν από το στόμα του. Έξακολουθούσε μόνο να κυττάζε περίεργα τον 'Αλβέρτο σαν να του θυμίζαν τα χαρακτηριστικά του νέου κάποιο πολύ γνωστό του πρόσωπο. Δεν άνηθνε όμως στον 'Αλβέρτο καμιά ερώτηση. Έδίσταζε, γιατί φοβότανε μήπως είχε γελαστεί. Στο τέλος άνασκήωσε λίγο το κατέλ-λο του και τον ρώτησε:

— Έχετε την καλοσύνη να μās πληροφορήσετε, κύριε, ποιά δρόμο πρέπει να πάρουμε για να βγούμε στο Πάνθεο;

— Όχι μόνον να σās πληροφορή-σω, αλλά και να σās συνοδεύσω, αν μου επιτρέπετε, γιατί και γώ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀκριβῶς πηγαίνω, τοῦ ἀπάντησε μ' εὐγένεια ὁ 'Αλβέρτος.

— Θὰ μās κάνετε μεγάλη εὐχαρί-στηση, κύριε.

Σὲ λίγο ὁ 'Αλβέρτος ἤξερε ὅτι ὁ πενήνταχρονος κύριος ἦταν ἕνας πρῶην ἐμπορευόμενος ἐπαρχιώτης, ὁ ὁποῖος ἐρχότανε πρώτη φορά στο Παρίσι γιὰ νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ τὴν κόρη του. Ἦθελαν νὰ ἰδοὺν διὰ τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πρωτεύουσας, τὰ μουσεῖα τῆς καὶ τὰ μνημεῖα τῆς.

Ο 'Αλβέρτος προσεφέρθη νὰ τοὺς συνοδεύσῃ. Εἶχε καιρό. Τὸ τραῖνο θὰ ἔβριγε στὰς ἔξι τὸ ἀπόγευμα.

Τοὺς συνοδεύει λοιπὸν στὸ Πάνθεο, στὸν Κήπο τοῦ Λουξεμβούργου, καθὼς ὅμως κατέβαιναν τὴν λεωφόρο Ἀγίου Μιχαὴλ καὶ ἦταν ἑτοιμοὶ νὰ μποῦν στὸ Διαστηκὸ Μέγαρο, ὁ 'Αλ-μπέρτος, βλέποντας πὼς ἡ ὥρα εἶχε περᾶσει, τοὺς ἀποκαρτέστη γρή-γορα-γρήγορα καὶ ἔβριγε. «Έτρεξε κατ' εὐθείαν στὸ σταθμὸ.

Ἄλλοιμονο ὅμως! Τὸ τραῖνο εἶχε φύγει.

Τότε γιὰ νὰ καθιστήσῃ τὴν μητέ-ρα του, ποὺ θὰ τὸν περιμένει στὸ σταθ-μὸ τοῦ Ντονζι, μπῆκε σ' ἕνα ταχυ-δρομικὸ γραφεῖο καὶ τῆς τηλεγρά-φησε:

«Έγρασα τὸ τραῖνο· θὰ φθῶσ' αὐριο».

Τὸ ἴδιο βράδυ,

στην κάμαρά του, συλλογιζότανε τὰ περιστατικὰ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

«Όχι, δὲν μετανοοῦσε ποὺ δὲν εἶχε φύγει!... Τί χαριτωμένη κοπέλλα ποὺ ἦταν ἡ Σεσίλ, ἡ κόρη τοῦ ἐπαρ-χιώτη!

Δεκαεννὴ χρόνων, ξανθὰ μεταξένια μαλλιά, κομῆ λυγρὸ καὶ ψηλὸ, βα-θυγάλανα μάτια γεμωμένα. Καὶ τί κα-λοὺς τρόπους ποὺ εἶχε καὶ τί ἐξυπνά-δα!...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, πολλὰς-φορὲς στὸ δρόμο ὁ 'Αλβέρτος τῆς εἶχε οἶξει με-τιὰς θαυμασμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἔμπορος τὸν κύτταζε ἀδιάκοπα μὲ περιέργεια. Λὲς καὶ κάθε στιγμὴ ἤθελε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ: «Μήπως εἶστε ὁ κ.

τάδε;» «Όσο γιὰ τὸν 'Αλβέρτο ἦταν ἐντε-λὼς βέβαιος ὅτι δὲν εἶχε συναντήσει ποτὲ τὸν πατέρα τῆς δι-δος Σεσίλ.

Ο πόθος του, ὡ-στός, νὰ ἰδῇ ξανά τὴν χαριτωμένη αὐ-τὴ κοπέλλα, ὅλο καὶ μεγαλύνει. Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ-πρῶτ πῆ-γε καὶ περιμένει ἔξω ἀπ' τὸ «Οἰκογενεια-κὸ Οἰκοτροφεῖο», στὸ ὁποῖο ἔμεναν πατέ-ρας καὶ κόρη καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ἀπείχε πο-λὺ ἀπ' τὸ σπίτι του.

«Έτσι δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ παρεξηγη-θῇ. Θὰ ἔβλεπε λίγη ὥρα τὴν κοπέλλα, θὰ τῆς μιλοῦσε καὶ ὅ-στερα θὰ πῆγαινε στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο.

Μὰ τὰ πράγματα ἦρθαν πολὺ διαφο-ρετικὰ ἀπ' ὅ,τι τὸ περιμένει.

Τὴ στιγμὴ ποὺ σήκωνε τὸ κατέλ-λο του γιὰ ν' ἀποκαρτέσῃ τὸν κ. Σαν-τερό καὶ τὴν κόρη του, ὁ πρῶην ἔμ-πορος σταμάτησε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ εἶπε στὸν 'Αλβέρτο:

— Ἀνεβήτε λοιπὸν, ἀγαπητὴ κύριε. Θὰ κάνουμε μαζὺ ἕνα μικρὸ περίπατο. Εἶνε θαυμάσιος ὁ καιρὸς... Δὲν πε-σιμῶ νὰ ἔχετε ἐργασία, ἀφοῦ ἔχετε ἀδεια.

Χωρὶς νὰ νοιώσῃ κι' ὁ ἴδιος καλὰ καλὰ τί συνέβαινε, λὲς καὶ τὸν τρα-βοῦσε κάποιος μαγνήτης, ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο καὶ κάθησε πλάι στὴν Σε-σίλ. Ἐπάνω στὸ σῶμα του ἔνοιωθε ν' ἀκουμπᾷ τὸ γλῆκὸ τοῦ κορμὶ καὶ αὐ-τὸ τοῦ προκαλοῦσε μεγάλη εὐχαρίστηση.

«Όλη ἡ ἡμέρα πέρασε σὰν ἕνα με-γάλο ὄνειρο εὐτυχίας, σὰν ἕνα ποτάμι χαρᾶς ποὺ ἔβριζε ἀπὸ παντοῦ τὸν 'Αλ-βέρτο. Τὸ βράδυ μονάχα συλλογίστη-κε, ὅτι κάπου ἐκεῖ μακριὰ, στὸ μικρὸ τοῦ χωριῶ, μιὰ γυναῖκα θὰ τὸν περι-μένει τεκνώνοντας μὲ χτυποκάρδι τὰ αὐτὰ καὶ στοὺς μικρότερους κορτοὺς.

Ἡ καὶ μὲν ἡ μητερούλα του! Ποιὸς ἔξεραι τί φοβερά πράγματα θάβασε ὁ νοῦς τῆς, βλέποντας ὅτι δὲν ἔφτανε ὁ γιὸς τῆς!

Νὰ τῆς ἔστειλε καὶ δεύτερο τηλε-γράφημα: Πρὸς τί; Ἐνοιωθε ὅτι ἕ-νας μεγάλος, ἕνας ἀδιάρρηκτος δε-σμὸς τὸν συνέδεε μὲ τοὺς νέους τοῦ αἵματος, καὶ ὅτι ἂν ἦταν ἀνάγκη, θὰ τοὺς ἀκολουθοῦσε ὡς τὴν ἄσχη τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀκριβῶς ὁ κ. Σαντερό τοῦ εἶ-πε πῶς τὴν στιγμὴν ποὺ χωρίζαν: — Ἀφροῦ ἔχετε ἀδεια!...

Καὶ ἀκριβῶς ὁ κ. Σαντερό τοῦ εἶ-πε πῶς τὴν στιγμὴν ποὺ χωρίζαν: — Ἀφροῦ ἔχετε ἀδεια!...

— Γνωρίζετε τὴν μητέρα μου;

— Πῶς δὲν τὴν γνωρίζουμε; Εἶνε γειτονισσὰ μας στὸ Ντονζι-λά-Μπέλ.

— Ο 'Αλβέρτος τὰχε χαμένα.

— Ο δρόμος μονάχα χωρίζε τὰ σπί-τια μας, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Σαντερό. Κά-θε πρῶτ ἀπὸ τὰ παρὰθυρὰ μας λέμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν καλημέρα. Καὶ εἶστε ὁ γιὸς τῆς! Μὰ ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα σας δὲν μιλάει γιὰ τίποτε ἄλ-λο, δὲν ἀνατρέπει παρὰ μόνον γιὰ σās!

Τι χαρὰ ποὺ θὰ νοιώσῃ στὰν μάθη... — Θὰ τῆς τὸ πῶ ὁ ἴδιος, γιατί κ' ἔ-γω φεύγω ἀπὸν!

— Πηγαίνετε στὸ Ντονζι; — Εἶνε ὁχτὼ μέρες τώρα ποὺ θὰ-πρεπε νὰ ἔχω πάει...

— Ποιὸς σās ἔκανε λοιπὸν νὰ μεί-νετε στὸ Παρίσι;

— Ο 'Αλβέρτος δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια. Βρῆκε ὡστόσο μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ κολάσῃ τὸ πρᾶγμα.

— Ἄφροῦ λοιπὸν, κ. Ἀλβέρτε; Δὲν εἶνε ἔτσι; Ἀφοῦ ἔχετε ἀδεια!...

Τὴν τελευταία μέρα τῆς ἐβδομά-δας—τὴ μέρα ἀ-κριβῶς ποὺ ὁ ἔμ-πορος καὶ ἡ κόρη του θὰ γύριζαν στὴν ἐπαρχία τοὺς—ὁ κ. Σαντερό, στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν 'Αλ-βέρτο, τὸν κύτταζε καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Ἀλβέρ-τε, δὲν θὰ χωρί-στοῦμε πρὶν ἱκανο-ποιήσῃ τὴν περιέρ-γεια μου.

— Ποιὰ περιέρ-γεια, κύριε Σαν-τερό;

— Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴν ποὺ σās εἶδα, μούκανε ἐντύπωση ἡ ὁμοιότης σας...

— Ἡ ὁμοιότης μου μὲ ποιὸν;

— Εἶστε τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο τοῦ καλύτερου παιδικοῦ φίλου μου, ποὺ πέ-θανε, ἀλλοῖμονο! Ἐδὼ καὶ χρόνια!...

— Ὡ τί χυρὴ καρδιά! Καὶ πὼς ἀγα-πῶμαστέ! Τὸ φτωχὸ τὸ Μπουτνὸ!...

Στὸ ἀκουσμά τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὁ 'Αλβέρτος ἐσκήρτισε.

— Μπουτνὸ, εἶπατε; Ἦταν θεῖος μου.

— Ο κ. Σαντερό εἶδει τὴν ζωηρότε-ρη χαρὰ, στὰν τὸ ἔμαθε αὐτό.

Ἀγκάλιασε τὸν 'Αλβέρτο καὶ τὸν ἔ-σφιξε στὸ στήθος του.

— Μὰ τότε λοιπὸν, ἐξήκολούθησε, εἶ-στε ὁ γιὸς τῆς Κας Λιονιέ;

— Γνωρίζετε τὴν μητέρα μου;

— Πῶς δὲν τὴν γνωρίζουμε; Εἶνε γειτονισσὰ μας στὸ Ντονζι-λά-Μπέλ.

— Ο 'Αλβέρτος τὰχε χαμένα.

— Ο δρόμος μονάχα χωρίζε τὰ σπί-τια μας, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Σαντερό. Κά-θε πρῶτ ἀπὸ τὰ παρὰθυρὰ μας λέμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν καλημέρα. Καὶ εἶστε ὁ γιὸς τῆς! Μὰ ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα σας δὲν μιλάει γιὰ τίποτε ἄλ-λο, δὲν ἀνατρέπει παρὰ μόνον γιὰ σās!

Τι χαρὰ ποὺ θὰ νοιώσῃ στὰν μάθη... — Θὰ τῆς τὸ πῶ ὁ ἴδιος, γιατί κ' ἔ-γω φεύγω ἀπὸν!

— Πηγαίνετε στὸ Ντονζι; — Εἶνε ὁχτὼ μέρες τώρα ποὺ θὰ-πρεπε νὰ ἔχω πάει...

— Ποιὸς σās ἔκανε λοιπὸν νὰ μεί-νετε στὸ Παρίσι;

— Ο 'Αλβέρτος δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια. Βρῆκε ὡστόσο μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ κολάσῃ τὸ πρᾶγμα.

— Ἄφροῦ λοιπὸν, κ. Ἀλβέρτε; Δὲν εἶνε ἔτσι; Ἀφοῦ ἔχετε ἀδεια!...

Τὴν τελευταία μέρα τῆς ἐβδομά-δας—τὴ μέρα ἀ-κριβῶς ποὺ ὁ ἔμ-πορος καὶ ἡ κόρη του θὰ γύριζαν στὴν ἐπαρχία τοὺς—ὁ κ. Σαντερό, στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν 'Αλ-βέρτο, τὸν κύτταζε καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Ἀλβέρ-τε, δὲν θὰ χωρί-στοῦμε πρὶν ἱκανο-ποιήσῃ τὴν περιέρ-γεια μου.

— Ποιὰ περιέρ-γεια, κύριε Σαν-τερό;

— Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴν ποὺ σās εἶδα, μούκανε ἐντύπωση ἡ ὁμοιότης σας...

— Ἡ ὁμοιότης μου μὲ ποιὸν;

— Εἶστε τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο τοῦ καλύτερου παιδικοῦ φίλου μου, ποὺ πέ-θανε, ἀλλοῖμονο! Ἐδὼ καὶ χρόνια!...

— Ὡ τί χυρὴ καρδιά! Καὶ πὼς ἀγα-πῶμαστέ! Τὸ φτωχὸ τὸ Μπουτνὸ!...

Στὸ ἀκουσμά τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὁ 'Αλβέρτος ἐσκήρτισε.

— Μπουτνὸ, εἶπατε; Ἦταν θεῖος μου.

— Ο κ. Σαντερό εἶδει τὴν ζωηρότε-ρη χαρὰ, στὰν τὸ ἔμαθε αὐτό.

Ἀγκάλιασε τὸν 'Αλβέρτο καὶ τὸν ἔ-σφιξε στὸ στήθος του.

— Μὰ τότε λοιπὸν, ἐξήκολούθησε, εἶ-στε ὁ γιὸς τῆς Κας Λιονιέ;

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΧΑΜΕΝΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

THE R. FÉE

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν βρισκόμασταν στὸ σπίτι τῆς γιανιᾶς καὶ εἶν' ἀλή-θεια ὅτι ὡς σήμερον δὲν ἔχω πληρῆς καὶ τόσο αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἀντιθέτως πρὸς τίς ἀδελφές μου, ἡ ὁποῖα εἶ-χαν ξαναβρῆ ἔδω καὶ ξέρουν καλὰ τὸ Σαιν-Μαλό. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶχα ξαναβρῆ ποτὲ ἐξ αἰτίας τῆς φιλονει-κίας, ἡ ὁποῖα εἶχε χωρίσει, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκα, τὴν μητέρα μου μὲ τὴν πεθερά τῆς. Τώρα ὅμως ποὺ ὁ θάνατος μᾶς πῆρε καὶ τὴ φτωχὴ μᾶς μητέρα, ἡ γιανιᾶ μᾶς μᾶς νιο-θέτησε ὅλες τῆς ἀδελφές...

Ἡ γιανιᾶ εἶνε πολὺ ὠραία, ψηλὴ, κομψὴ ἀκόμη καὶ διατηρεῖται πολὺ νέα, παρὰ τὰ ἄσπρα τῆς μαλλιά ποὺ πλακίζουν τὸ πρόσωπό τῆς. Ὡστό-σο, ἡ ἔκφρασίς τῆς φαίνεται λίγο θλιμμένη... Μᾶς ὑποδέχτηκε μὲ με-γάλη ἐγκαρδιότητα καὶ ἡ ἀδελφές μου εἶνε κατεγνησισμένες μαζὺ τῆς.

Τὸ σπίτι εἶνε μεγάλο καὶ ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ συντηρήσω στίς πελώ-ριες καμπαρές του καὶ τοὺς διαδρόμους ποὺ ξεπροβάλλουν ἀπ' ὅλες τῆς με-ριές. Ἡ θάλασσα ἀντρεχέ ἀπὲξω ἄ-γρια σὰν νὰ οὐρλιάζον ἠθρία.

Χθὲς, καθὼς καθόμουν μόνη καὶ ἐ-κύτταζα τὴ θάλασσα, ἔνοιωσα ἔξα-φνα τὴν ἀνάγκη μῆς συντροφιάς καὶ σκηώθηκα γιὰ νὰ βρῶ τίς ἀδελφές μου... Μὰ ἡ κάμαρή τους ἦταν ἄ-δεια... Ἀδελφές ἐπίσης καὶ τὸ σελό-νι... Τότε μπῆκα στὴν κάμαρ τῆς γιανιᾶς, ὅπου τῆς βρῆκα καὶ τῆς τρεῖς νὰ πλέκουν κοντὰ στὸ παράθυρο φα-νέλλες γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

— Εἰ λοιπὸν, ἀγριοκρίτισα, μὲ εἶ-πε ἡ γιανιᾶ μὲ βλέποντάς με, τί κάνεις ἐσὺ ὁλομύνη;

— Ἦμουν ἑτοιμὴ νὰ τῆς ἀπάντησω: «Πλήττω», μᾶ, δαγκώνοντας τὰ χεί-λη μου, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Ἐγώ, τῆς εἶπα:

γιανιᾶ καὶ τὸ φύλαγε ἔτσι, σὰν πο-λύτιμο θησαυρὸ, ὅπως φυλάω ἐγὼ μὲς' στὸ μανταλινὸν μου μιὰ μπουκλα ἀπ' τὰ μαλλιά τῆς φτωχῆς μου μη-τέρας;

Ἡ γιανιᾶ μὲ ὅμως εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι τῆς καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε.

— Γιανιᾶ, τῆς εἶπα στὸ τέλος, δικὸ σας εἶνε αὐτὸ τὸ κλειδί;...

— Μήπως εἶνε τὸ κλειδί τοῦ «Χα-μένου Παραδείσου» τοῦ Μίλτωνος; τῆς ρώτησε καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Μα-ργαλῆτ, ἡ ὁποῖα διάβαζε πολὺ φιλο-λογία.

— Συνδέεται μήπως μὲ καμμιὰ ἀ-νέμνησί σας; τὴν ξαναρώτησα ἐγώ.

— Ὡ! ναί, ναί, μὲ ἀπάντησε ἡ γιανιᾶ μου, συνδέεται μὲ δυὸ γεγο-νότα τῆς ζωῆς μου ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ξεχάσω... Ἄν θέλετε, ἀκού-στε τὴν ἱστορία τους:

— Ἀμέσως κι' ἡ τρεῖς μᾶς τὴν περι-

τὴ θλίψη ποὺ δοκίμαζα ἀποχωρίζο-μένη γιὰ πρώτη φορά τὴν μητέρα μου. Ἡ ἀγάπη τοῦ Παύλου μ' ἔκανε ν' ἀγριοβολῶ καὶ, μόλις, μπῆκαμ στο τραῖνο, κάθε ἔγνος θλίψεως μὲ ἔφυγε κι' ἀποκοιμήθηκα μὲσα στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐπτάσαμε στὴ Βοσέτη καὶ, μισο-κοιμισμένη ἀκόμη, ἄφησα τὸν Παῦλο νὰ μ' ὀδηγήσῃ ὡς τὸ ἀμάξι, ποὺ μᾶς μετέφερε στὸ σπίτι μας... Ἀχ, φτω-χὰ μου παιδιὰ, νόμιζα τότε πὼς ὄνει-ρευόμουν...

Ο σύζυγός μου εἶχε στολίσει μὲ τόση ἀγάπη τὴν ἐρωτικὴ μᾶς φω-λίτ, τὴν εἶχε στορῶσει μὲ μετὰξια καὶ βελούδα, ὥστε ἡ καρδιά μου φού-σκωνε μὲσα στὸ στήθος μου καὶ ἐν-νοιωθα τὸν ἐαυτὸ μου σχεδὸν ροδι-σμένο μπρὸς στὴν τόση εὐτυχία...

«Όταν ἐμπήκαμ στὴν κάμαρὴ μᾶς, πῆδηξά στο λαιμὸ τοῦ Παύλου

Μὰ τὰ χεῖρα του εἶχαν περὶ πα-γώσι, τὰ βλέφαρά του εἶχαν σκεπᾶ-σει βαρεῖα τὰ μάτια του γιὰ πάν-τα καὶ ἡ καρδιά του δὲν χτυποῦσε περὶ νὰ μένα...

Ο θάνατος εἶχε μπεῖ μὲσα στὸ σπῆτι μᾶς καὶ μὲ τὸν εἶχε ἀπάρξει. Τὸ κλειδί ποὺ μὲ εἶχε δώσει ὁ φτω-χὸς μου σύζυγός δὲν εἶχε κατορθώ-σει νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπ' τὸν μαῦρο καὶ τρομερὸ αὐτὸ ἐπισκέπη...

«Όταν, μετὰ τὴν κηδεία του, ἄφη-σα τὸ σπῆτι μᾶς, ποὺ εἶχε γίνει ἔσθρο περὶ νὰ μένα, ἔκλαιγα μὲ λυγμούς.

Πιεζόντας ἐπάνω στὰ χεῖλιά μου, τὸ μικρὸ ἐπὶχρυσὸ κλειδί, τὸ ἔδωκα κατόπιν, μουσκαμένο στὰ δάκρυά μου, γιὰ τελευταία φορά, μὲσα στὴν κλειδαμιά.

— Ἀφοῦ παραμέλησε τὴν ἀπο-στολή σου, τοῦ εἶπα πικρὰ καὶ σὰν νὰ μὲ καταλάβαινε, ἀφοῦ ἄφησε νὰ μὴ ἔδω μὲσα ἐκείνος ποὺ ἔκλεψε τὴν ἀ-γάπη μου, κλείσε ἀπὸ σπῆτι αὐτὸ τὴν εὐτυχία, ἡ ὁποῖα μᾶς χαμογελοῦσε τόσον καιρὸ! Φύλαξέ τὴν ὡς τὴν ἡ-μέρα ποὺ θὰ ξαναδιαβούμε ὁ Παῦλος κι' ἐγώ!

Καὶ κλειδῶσα μὲ διπλὴ στρόφη τὴ μεγάλη πόρτα, παίρνοντας μαζὺ μου τὸ μικρὸ κλειδί, τὴν πρὶ ἀγαπημένην μου ἀνεμνήνη... «Ὡπως καὶ ἡ σκέψις τοῦ Παύλου, ἔτσι κι' αὐτὸ δὲν μὲ ἄφησε ποτέ...»

Ἡ γιανιᾶ μὲ εἶχε τελειώσει περὶ τὴν ἱστορία τῆς...

Τότε εἰληχά στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τὴν ἐφ

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΙ ΘΥΡΥΛΟΙ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΚΡΥΑ στα βουνά, πίσω απ' το Μεξικό, ο ήλιος βασιλευσε άργά. Τ' αέρια του Μαγικού, δυνατό, έσάλει τα φύλλα των δένδρων του αυτοκρατορικού κήπου. Μπρος απ' το παλάτι θύμιλος ιππέων περνούσαν άδιάκοπα και παρατάσσοντο δεξιά κι' αριστερά στην πόλη του.

Έξαφνα, ένα στριγγό σάλπισμα άντηχησε και ένας άνδρας, περιάνει χρόνον, ντυμένος όλόκληρος στο μετσί και ζωσμένος μ' ένα άδαμαντοκόλλητο σπαθί, κατέβηκε άργά τα σκαλοπάτια της λαμπρής εισόδου του παλατιού. Ήταν ο μεγάλος αυτοκράτορας Τέλι.

Ο πρωθυπουργός του κι' ο αρχιστράτηγός του ερχόντουσαν από πίσω του.

Ο αυτοκράτορας έτοιμαζόταν ν' ανέβη στο λαμπρό άμάξι του που τον περιέμενε μπρος στη σκάλα, όταν μια διαπεραστική κραυγή τον έκανε έξαφνα νά γυρίσει πίσω το κεφάλι του.

Είδε τότε τον υπασπιστή του που προσπαθούσε ν' απομακρύνει μια γρηχά με καταρτυτωμένο πρόσωπο, με κεφάλι φαλακρό, με ύψι σαν του λεπρού και με μέλη μισοσκαμμένα, ή οποία σούβνονταν προς αυτόν.

— Αφήστε την νάρθη! διάταξε ο αυτοκράτορας.

Στριφογυρίζοντας σαν φεΐδι, ή γρηχά πλησίασε στ' άμάξι, και, χωρίς αυτός νά της πη τίποτε, πήρε στα χέρια της το άριστερό χέρι του αυτοκράτορα.

— Μάγισσα, τί ρώτησε έκείνος; ποιος είνε ο σημερινός χρησμός σου; Μιά γκριμάτσα παραμόρφωσε ακόμα περισσότερο το τερατώδες πρόσωπο της γρηχάς.

— Δεν θά πώ τίποτε... τίποτε... απάντησε στον αυτοκράτορα.

— Γιατί;

— Γιατί, άμα άκούσης τις άποκαλύψεις μου, θά διατάξεις νά με κρατήσουν...

Και ή γρηχά, λέγοντας αυτά, άρχισε νά στριφογυρίζει πάλι στη γή, αποφασισμένη νά φύγη...

— Έβλα! της φώναξε ο αυτοκράτορας. Σε διατάσσω νά μιλήσης. Πές μου τους χρησμούς σου και μη φοβίσαι ούτε την κορώνα, ούτε καμιά άλλη τιμωρία...

Τότε ή μάγισσα έστράβισε άργά: — Πόιν περάσουν όχτώ μέρες: ο αυτοκράτορας θά έχη γκαθεί πνιγμένος στο βάθος ενός μυστηριώδους παλατιού...

Ο αυτοκράτορας, μ'ην πιστεύοντας στα λόγια της, της πέταξε ένα χρυσό νόμισμα και έπειτα άρχισε νά γελάει, λέγοντάς της:

— Μιλάς παράλογα!...

Η μάγισσα όμως ύψωσε το χέρι της, και, δείχνοντάς του την άνασάλη, του έπαι:

— Ο κίνδυνος έρχεται από εκεί,

καλπάζοντας! Προσέχετε! Δεν θά λυπηθή κανένας!

Μά ο αυτοκράτορας δεν έδωσε προσοχή στα λόγια της και διάταξε την άκολουθία του:

— Έμπρός! Δρόμο τώρα!... Βιάζομαι νά φτάσω!...

Τά άλογα ξεκίνησαν καλπάζοντας. Ο αυτοκράτορας, μέσ' απ' το λαμπρό άμάξι του, κύτταζε τά δένδρα και τά χωράφια, που, με τη μεγάλη ταχύτητα, φαινόταν σαν νά φεύγουν πίσω του.

Ετρεχαν τόσο, ώστε πριν ακόμα άπλωθ ή νύχτα, ή συνοδεία του αυτοκράτορα Τέλι είχε φτάσει μπρος στον ύπνο του.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ο ποιητής Λαμαρτίνος ("Ενας απ' τους άνδριάντες του)

Ο βασιλιάς Μπάριμπερο και ή κόρη του Μάρθα έτρεξαν άμέσως νά ύποδεχθουν τον αυτοκράτορα, τον όποιο χαιρέτησαν πολύ ταπεινά.

Η Μάρθα έκείνο το βράδυ θ' άραβωνιζόταν με τον αυτοκράτορα.

Ο Τέλι, κατέβηκε απ' τ' άμάξι του και βάδισε σ' ένα δρόμο στρωμένο με ρόδα. Μουσικές κρομμένες μεσα στα σύδενδρα έπαίζαν γοητευτικές μελωδίες. Πενήντα νέες κόρες, ντυμένες στα λευκά, άκολουθούσαν τον αυτοκράτορα, ό οποίος κρατούσε μέσ' στο δυνατό χέρι του το λαμπρό χέρι της άνθοστεφανωμένης Μάρθας.

Ανέβηκαν τη μεγάλη σκάλα του παλάτου, ενώ ζητωκραυγές άντηχούσαν γύρω τους. Σε λίγο μπήκαν μέσ' στην αίθουσα των τιμών και ή νέα κόρη άφησε νά πέσει ο πέπλος που ήταν ζωσμένος στο μέτωπό της. Μετά καίρια της άπαι, με τη λεπτή και κανονική μύτη της, το ζωηρό χρώμα της, το τριανταφυλλένιο στόμα της, το έρωτικό ανάστημά της, άκίνητη καθώς ήταν, έμοιαζε με άγαλμα του Προξενίου και τραβούσε επάνω της τά βλέμματα όλων των παριγκήριων και των άρχόντων, που βρι-

σκόνησαν μέσα στην αίθουσα.

Ο βασιλεύς Μπάριμπερο ύψωσε τότε τη φωνή του και έπαι:

— Ο μεγάλος αυτοκράτορας Τέλι έκανε στο βασιλικό μας οίκο την τιμή νά ζητήσει νά γίνη συγγενής μας. Δεν μπορούμε νά τον εύχαριστήσουμε καλύτερα, παρά δινοντάς του το χέρι της Μάρθας, της μοναδικής μας διαδόχου. Ω εύγενείς άρχοντες κι' έσείς συντρόφισσες της πολυαγαπημένης μου κόρης, ή έορτές των άραβίων άρχίζουν...

Ο αυτοκράτορας τότε φίλησε στο μέτωπο τη μνηστή του, ή οποία άναστήθηκε. Έπειτα, κατ' άραβική σειρά, οι άρχοντες διευδύνθηκαν προς αυτόν γιά νά του ύποβάλουν τά συγχαρητήριά τους, όταν ή πόρτα της αίθουσας άνοιξε ξαφνικά και μπήκε μέσα ένας άνθρωπος λαχανιασμένος, καταδρωμένος, καταπνιγμένος...

Ήταν ένας ταχυδρόμος.

— Κατάρα! φώναξε σαν τρολλός. Οι κυνηγοί του Φερνάνδου Κορτές βρίσκονται εδώ κοντά. Φύγετε! Φύγετε! Αν δεν θέλετε νά πιναστήτε αιμαλώτοι και νά παραδοθήτε στα χειρότερα μαρτύρια...

Η άναγγελία του μεγάλου κινδύνου τους έκανε όλους νά χλωμιάσουν. Ο αυτοκράτορας Τέλι είδε τη Μάρθα νά λιποθυμήσει.

Ο ποιητής Λαμαρτίνος ("Ενας απ' τους άνδριάντες του)

Μία μέσ' στην άρχαία του πατέρα της. Έφανε άμέσως το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του.

Ο Μπάριμπερο τον έπλησίασε τότε και του έπαι ικετευτικά:

— Μεγαλειότατε, έγώ θ' άντισταθώ στον έγθρο με τους στρατιώτες μου και τους άνθρώπους της άκολουθίας σας... Μά έσείς φύγετε γρήγορα από δω, πάρτε τη Μάρθα μαζί σας και σώστε την... Αυτή είνε ή πιο πολύτιμος θησαυρός που έχω στον κόσμο...

— Θά προστιμούσα νά πολεμήσω... του απάντησε ο αυτοκράτορας.

— Σε ίκετεύω, Μεγαλειότατε, είτε ο βασιλιάς, πίνοντάς του τά χέρια. Σ' έσάς, μονάχα μπορώ νά έμπιστευθώ την κόρη μου. Ή-

γάνετε μαζί της στο καταφύγιο των βασιλείων των Άζτέκων, όπου, άμα χάσω τη μάχη, γιατί προδίδω καταστροφή, θάρθω νά σας συναντήσω.

Ο αυτοκράτορας, βλέποντας τη Μάρθα νά σβύνει, άναγκάστηκε νά δεχθή την παρακαλή του.

Εν τω μεταξύ, ή αίθουσα είχε άδειάσει. Κατά διαπαγήν του βασιλέως, όλοι οι πολεμιστάι του είχαν συγκεντρωθεί μπρος στο παλάτι. Δεν έπρεπε νά γίνουν ούτε στιγμή. Μιά θαλαμηπόλος τύλιξε τη Μάρθα μ' ένα μακρύ μανδύα και της φόρεσε παπούτσια με σπιρούνια και καπέλλο με φτερά...

Ο άραβωνιστικός της την άνέβασε επάνω στο άλογό της, καθάλωσε κι' αυτός ένα άλλο και ξεκίνησαν καλπάζοντας.

— Καλή άντάμωσι, παιδιά μου! της φώναξε ο βασιλιάς.

— Καλή άντάμωσι! του απάντησε ο αυτοκράτορας.

Σε λίγο πυροβολισμοί άντηχούσαν μέσα στη σιωπή της έσπερας εκείνης νύχτας. Μιά μεγάλη και τρομερή φλόγα ύψώθηκε γιά μία στιγμή στον ουρανό και κραυγές πληγωμένων άντηχούσαν από παντού.

Τό έδαφος έτρεμε κάτω από τά πόδια των φυγάδων, μά αυτοί κάλπαζαν, γυρνώντας πάνω απ' τ' άλογά τους.

Υστερ' από ένα λαχανιασμένο δρόμο δυ άρών, ή στέγες ενός Ίνδικου χωριού φάνηκαν πέρα.

— Έδώ θά σταθούμε; ρώτησε ή Μάρθα το σύντροφό της.

— Όχι, της απάντησε έκείνος. Μά, πριν ξεμερώσει, θά έχουμε σωθεί.

Και εξακολούθησαν το δρόμο τους, ως ότου πριν από τά χαράματα έφτασαν στην Κουερναβάκα, την πρωτεύουσα των κρατών του βασιλέως Μπάριμπερο. Ή πόλις της πόλεως ήταν κλειστή. Γι' αυτό άναγκάστηκαν νά λοξοδρομήσουν και νά κατέβουν στο βάθος μιας άγριας κοιλάδας.

Εξαφνα ένα μεγάλο τείχος τους έφραζε το δρόμο.

Βρισκόντουσαν μπρος στο άρχαίο παλάτι των βασιλείων των Άζτέκων, με τις άπέραντες γαλίες που απ' καμρό έμεναν κλειστές και με τους τεράστιους βράχους που τό προστάτευαν.

Τό παλάτι αυτό, του όποιου πρό τριανταετίας ένας Γάλλος περιηγητής άνακάλυψε και παραβίασε την είσοδο, ύνομαζόταν απ' τους Μεξικανούς «Σπηλιά του Κοκαχναμέισα». Οι Ίνδοι το θεωρούσαν ως μία Κόλασι γεμάτη Διαβόλους.

Μόλις επέβηκαν, ή Τέλι πήρε ένα δαυλό, τον άναψε και, άφού βοήθησε τη Μάρθα νά κατέβη από το άλογό της, την ώδήγησε κοκκινώντας την από το χέρι άναμεσα από τους βράχους και τις σπηλιές. Διάσχισαν επάνω ένα χείμαρρο που χύλούσε στο βάθος της πρώτης σπηλιάς. Από εκεί έφτασαν στην αίθουσα των σωματοφυλάκων που ήταν στολισμένη με τεράστιους στύλους...

Εξαφνα ένα μεγάλο τείχος τους έφραζε το δρόμο.

Βρισκόντουσαν μπρος στο άρχαίο παλάτι των βασιλείων των Άζτέκων, με τις άπέραντες γαλίες που απ' καμρό έμεναν κλειστές και με τους τεράστιους βράχους που τό προστάτευαν.

Τό παλάτι αυτό, του όποιου πρό τριανταετίας ένας Γάλλος περιηγητής άνακάλυψε και παραβίασε την είσοδο, ύνομαζόταν απ' τους Μεξικανούς «Σπηλιά του Κοκαχναμέισα». Οι Ίνδοι το θεωρούσαν ως μία Κόλασι γεμάτη Διαβόλους.

Μόλις επέβηκαν, ή Τέλι πήρε ένα δαυλό, τον άναψε και, άφού βοήθησε τη Μάρθα νά κατέβη από το άλογό της, την ώδήγησε κοκκινώντας την από το χέρι άναμεσα από τους βράχους και τις σπηλιές. Διάσχισαν επάνω ένα χείμαρρο που χύλούσε στο βάθος της πρώτης σπηλιάς. Από εκεί έφτασαν στην αίθουσα των σωματοφυλάκων που ήταν στολισμένη με τεράστιους στύλους...

Εξαφνα ένα μεγάλο τείχος τους έφραζε το δρόμο.

Βρισκόντουσαν μπρος στο άρχαίο παλάτι των βασιλείων των Άζτέκων, με τις άπέραντες γαλίες που απ' καμρό έμεναν κλειστές και με τους τεράστιους βράχους που τό προστάτευαν.

Τό παλάτι αυτό, του όποιου πρό τριανταετίας ένας Γάλλος περιηγητής άνακάλυψε και παραβίασε την είσοδο, ύνομαζόταν απ' τους Μεξικανούς «Σπηλιά του Κοκαχναμέισα». Οι Ίνδοι το θεωρούσαν ως μία Κόλασι γεμάτη Διαβόλους.

Μόλις επέβηκαν, ή Τέλι πήρε ένα δαυλό, τον άναψε και, άφού βοήθησε τη Μάρθα νά κατέβη από το άλογό της, την ώδήγησε κοκκινώντας την από το χέρι άναμεσα από τους βράχους και τις σπηλιές. Διάσχισαν επάνω ένα χείμαρρο που χύλούσε στο βάθος της πρώτης σπηλιάς. Από εκεί έφτασαν στην αίθουσα των σωματοφυλάκων που ήταν στολισμένη με τεράστιους στύλους...

Εξαφνα ένα μεγάλο τείχος τους έφραζε το δρόμο.

Βρισκόντουσαν μπρος στο άρχαίο παλάτι των βασιλείων των Άζτέκων, με τις άπέραντες γαλίες που απ' καμρό έμεναν κλειστές και με τους τεράστιους βράχους που τό προστάτευαν.

παλώριος άγρυπνούς έκεί, αν νά περιμένη τους χαμένους κυρίους του. Η Μάρθα άναστήθηκε. Άκουσε τότε μία φωνή γλυκειά και μελωδική νά της φιθύριζε:

— Μη φοβάστε... Είμαστε εδώ μαζί μας... Έχω το σπαθί μου γιά νά σας υπερασπίσω...

Τά λόγια αυτά καθσύχασαν τη νέα κυρία.

Η αίθουσα του θρόνου, μέσα στην όποία μπήκαν σε λίγο, την έθιμωσε.

Ανάμεσα απ' τους όλόλευκους τοίχους, κάτω απ' τον πανύψηλο θόλο το σχηματισμένο με σταλαχτίτες, δυο μεγάλες μαρμαρένες έδρες βρισκόντουσαν επάνω σ' ένα ύπόδαρο. Ολόγυρα, έκαστο εδώλια, σκαλισμένα στο βράχο, χρησίμευαν πρό είκοσι αιώνων, ως έδρες στους βασιλείς των Άζτέκων.

— Έδώ, έπαι ο αυτοκράτορας, θά περιμένουμε τό βασιλέα, τον πατέρα σας.

Και λέγοντας αυτά, ή Τέλι άναψε τους δαυλούς που βρισκόντουσαν στους τοίχους της αίθουσας. Είδαν τότε κι' οι δυο ν' άνοιξη ένα πέρασμα μπροστά τους.

— Έλάτε μαζί μου, ώρα μου άραβωνιστικά... έπαι ο αυτοκράτορας στη Μάρθα.

Έτσι, από την αίθουσα του θρόνου, την ώδήγησε στην αίθουσα των τάφων. Εκεί, τεράστια μνημεία, βρισκόντουσαν στη σειρά, κάτω από τους σκονισμένους τοίχους. Ένας στενός διάδρομος όδηγούσε απ' την αίθουσα των τάφων στην αίθουσα των φοινίκων, όπου φύτρωναν έκαστον πενήντα πελώρια δένδρα, απολιθωμένα πειά.

Έπειτα έπεσκέφθηκαν την αίθουσα των όργάνων, όπου, από τον άνοιχτό θόλο της, ή άνεμος έμπαινε μέσα κι' έπαιζε με τις χορδές των άρμονιών. Κατόιν έμπήκαν στην αίθουσα της άταξίας με τις στριφογυριστές στήλες και τά σκαλισμένα τοιχώματα, της όποιας τό ξεκολλημένο πάτωμα ήταν έτοιμο νά σωριαστεί κάτω.

Ο Τέλι όδηγούσε τη Μάρθα άνάμεσα από τ' άλλόκοτα αυτά μέρη. Ένας ήχος βημάτων τους έκανε νά ξαναγυρίσουν στην αίθουσα του θρόνου. Φαντάστηκαν ότι ή βασιλιάς Μάριμπερο, νικημένος, θά είχε έλθει, όπως τους είχε ύποσχεθεί. Φώναξαν, μά δεν άκουσαν καμιά απάντηση. Τότε άποφάσισαν νά περιμένουν έκεί, γιατί ή κορούσι είχε άρρίσει νά βραϊνεί τά μέλη τους.

Ο αυτοκράτορας έβλεπε τη Μάρθα και κάθισε στο μεγάλο βασιλικό θρόνο κι' άφού τη φίλησε άγνά στο μέτωπο, κάθισε κι' αυτός στον άλλο θρόνο που βρισκόταν δίπλα.

Η Μάρθα δεν άργησε

ν' άποκοιμηθή, ενώ ή αυτοκράτορας, με τό κεφάλι σκυφτό, πλάι της, συλλογίζεταν πράγματα έξαιρετικά σπουδαία.

Ποιά μυστήρια έγινε τότε;... Ποιά τρομερά θαύματα;... Έξαφνα ή σταλαχτίτες του θρόνου άρχισαν νά πέφτουν κάτω και νά τους σκεπάζουν μέσα στους θρόνους τους...

Σχημάτισαν στο τέλος γύρω από τά σώματά τους ένα άδιαπέραστο πέτρινο κλοιό.

Όταν εξύπνησαν, έννοιωσαν τον έαυτό τους κλεισμένο μέσα στον κλοιό αυτό...

Οι δαυλοί έκαιγαν άκόμη. Τό φως της ήμέρας έριχνε στις γωνίες της αίθουσας πένθιμους ίσκιους... Θανάσιμη σιωπή άπλωνόταν όλόγυρα.

Ο Τέλι φώναζε τότε τη μνηστή του με τόνόμα της.

— Άλλόμονο. Μεγαλειότατε, του απάντησε έκείνη. Ο θρόνος έκλεισε από πάνω μου. Δεν μπορείτε νάρθτε νά με βοηθήσετε;

— Τό ίδιο συμβαίνει και γιά μένα! Μήπως είνε άνδρα...

— Έχω τά μάτια μου άνοιχτά! φέβρισε ή Μάρθα. Και, με σιγανότερη άκόμη φωνή, έπρόσθεσε:

— Σας άγαπώ! Η έξομολόγησι αυτή έκανε τό πρόσωπο του αυτοκράτορας νά φωτισθ από χαρά γιά μία στιγμή.

— Σας άγαπώ! της απάντησε, ενώ ή ήχοι όλόγυρα έρεοτούσαν ένα τραγικό τέλος.

Ο βασιλιάς Μάριμπερο, ή πατέρα μου, θάρθ νά μάς έλευθερώσει, έπαι τότε ή Μάρθα.

Έκείνη τη στιγμή, μία πνοή της αύρας, μπαίνοντας στην αίθουσα των όργάνων, άρχισε νά παίξει σ' ένα άρμόνιο πένθιμο εμβατήριο...

— Άκούστε! Άκούστε! φώναξε ή Μάρθα. Άκούστε τό εμβατήριο των ένταφιασμών... Φοβάμαι...

Ο αυτοκράτορας δεν μπορούσε πια νά της απαντήσει. Ο σταλαχτίτης, πέφτοντας τώρα στο πρόσωπό της, σχημάτιζε μία πέτρινη μάσκα που τον έπνιγε.

Πριν ξεφυγήση θυμήθηκε την προφητεία της μάγισσας.

Έπειτα από λίγο και ή Μάρθα άποκοιμήθηκε τον αιώνα ύπνο, ενώ ή βασιλιάς Μάριμπερο σκοτωνόταν πολεμώντας μπρος στις πόρτες της πρωτεύουσας του...

Όλ' αυτά δεν είνε ούτε παραμύθιο, ούτε θρύλος. Και σήμερα άκόμη, ούτε κανείς στο προϊστορικό παλάτι του βασιλέως, ούτε κανείς απ' τους Άζτέκων, περνούσε επάνω στους θρόνους των όργάνων, ούτε κανείς επάνω στο πάτωμα της άταξίας, ούτε κανείς επάνω στο σκαλισμένο πάτωμα της έσπερας εκείνης νύχτας, ούτε κανείς επάνω στο σκαλισμένο πάτωμα της έσπερας εκείνης νύχτας, ούτε κανείς επάνω στο σκαλισμένο πάτωμα της έσπερας εκείνης νύχτας...

Λίγο άργότερα την άγάπησε θανάτω ένας Γάλλος μαρμαρίτης, ή όποιος της άγόρασε μία βίλλα και την έγένισε επί ένα διάστημα με δώσα πολέμου. Δεν πέθανε όμως κανένας και ή άριστο κατή: αυτός είδε τον έαυτό του καταστραμμένο, και τό

Μάρθα.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΟΛΕΘΡΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

Η γοητευτική ήθεποιός Καστανιόλα. Τά θυμάτά της. Πώς αυτοκτόνησαν τρεις άνδρες εξ αίτίας της. Η άπόπειρα του πλούσιου τραπέζιου. Όπου τον άκολουθεί και ή κριήσιος. Τό τρίτο θυμά. Ο θάνατος της γοήστρας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η εποχή μας δεν κλείνει λιγότερα δράματα και λιγώτερες τραγωδίες από άλλες, περασμένες εποχές, προς τις όποιες δεινουμε έν τούτοις ιδιαίτερα προτίμησι. Έτσι, στη Νεάπολι της Ιταλίας πέθανε πριν από λίγες μέρες σέ ήλικία τριάντα χρόνων μία ήθεποιός, ή Λιλιάνα Καστανιόλα, της όποιας ή καταστραπτική γοητεία έπροκάλεσε τό θάνατο πολλών άνδρων, που είχαν την άτυχία νά την άγαπήσουν.

Η θεατική σταδιοδρομία της μαγίσσας αυτής, ή όποια υδλις, στα 1920 άνέβηκε γιά πρώτη φορά στη σεννί, στάθηκε μία όλόκληρη άλυσίδα από καταπληκτικές έροτικές έσπερες, που όλες τους είχαν στερεοτύπως ένα τραγικό τέλος.

Η Καστανιόλα γρήγορα διεκρίθη στο θέατρο και άπέκτησε φήμη μαγίσσας καλλιτέχνιδας. Ήταν μία ώρατορά, μία γοητευτική μελαγχολική, ή όποια εύθις από την άρχή του σταδίου της εξακούσε μία άκατανίκητη γοητεία στους άνδρες.

Στο Μιλάνο γιά πρώτη φορά ένέπνευσε έναν δυνατόν έρωτα σε έναν πολύ πλούσιο τραπέζιτη. Ο άνθρας αυτός την άγάπησε όσο λίγοι άνθρωποι, της έμεινε δίωος από τότε μία σονατή κεφαλαγία. Για νά κατανική τους πόνο της, ή Λιλιάνα άναγκάστηκε νά καταφύγει τά βράδια σέ ναρκωτικά, και την τελευταία έκείνη βραδυά είχε πάσει μία τόσο μεγάλη δόσι, ώστε πέθανε από δηλητηρίαση!

Τό κρεβάτι της, στο ξενοδοχείο όπου έμενε στη Νεάπολι. Ή πρώτη της έρωτική περιπέτεια, που διηγήθηκα, της είχε αφήσει μία όδυνη, ή άνανησι: Μία από τις σφαίρες που της είχε φυτέψει ή πλούσιος τραπέζιτης του Μιλάνου, την είχε βρει στο κεφάλι. Και ναι μέν, την είχαν βγάλει αυτήν τη σφαίρα ή χειρουργοί, της έμεινε όμως από τότε μία σονατή κεφαλαγία. Για νά κατανική τους πόνο της, ή Λιλιάνα άναγκάστηκε νά καταφύγει τά βράδια σέ ναρκωτικά, και την τελευταία έκείνη βραδυά είχε πάσει μία τόσο μεγάλη δόσι, ώστε πέθανε από δηλητηρίαση!

ΠΑΛΗΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΔΙΣΠΑΣΜΟΣ

Οι γυναίκες, την πείραξα γιατί άφού της ζήτησα φιλή, «Πάει νεκρά γιά σένα, μωρό» (πε, πλόν)

με θυμάν...

—Έίσαι νεκρά! Λαλούν... των τελευταίων διαπρασμών!...

Ε. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Οι γυναίκες, την πείραξα γιατί άφού της ζήτησα φιλή, «Πάει νεκρά γιά σένα, μωρό» (πε, πλόν)

με θυμάν...

—Έίσαι νεκρά! Λαλούν... των τελευταίων διαπρασμών!...

Ε. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Οι γυναίκες, την πείραξα γιατί άφού της ζήτησα φιλή, «Πάει νεκρά γιά σένα, μωρό» (πε, πλόν)

με θυμάν...

—Έίσαι νεκρά! Λαλούν... των τελευταίων διαπρασμών!...

Ε. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

τε, ένα βράδυ, αυτοκτόνησε και αυτός!...

Ένας πλούσιος έμπορος από τη Ρώμη τον διεδέχθη κατόπιν. Μά κι αυτή ή έρωτική περιπέτεια της συγγόνου Κίρκης τελείωσε με την αυτοκτονία του έρωτός. Τό τελευταίο της θυμά ήταν ένας νεαρός άριστοκράτης. Η κενόδοξη Λιλιάνα τον είχε φέρε σε τέτοιο σημείο άπελπίλων άνδρων, που είχαν την άτυχία νά την άγαπήσουν.

Η θεατική σταδιοδρομία της μαγίσσας αυτής, ή όποια υδλις, στα 1920 άνέβηκε γιά πρώτη φορά στη σεννί, στάθηκε μία όλόκληρη άλυσίδα από καταπληκτικές έροτικές έσπερες, που όλες τους είχαν στερεοτύπως ένα τραγικό τέλος.

Η Καστανιόλα γρήγορα διεκρίθη στο θέατρο και άπέκτησε φήμη μαγίσσας καλλιτέχνιδας. Ήταν μία ώρατορά, μία γοητευτική μελαγχολική, ή όποια εύθις από την άρχή του σταδίου της εξακούσε μία άκατανίκητη γοητεία στους άνδρες.

Στο Μιλάνο γιά πρώτη φορά ένέπνευσε έναν δυνατόν έρωτα σε έναν πολύ πλούσιο τραπέζιτη. Ο άνθρας αυτός την άγάπησε όσο λίγοι άνθρωποι, της έμεινε δίωος από τότε μία σονατή κεφαλαγία. Για νά κατανική τους πόνο της, ή Λιλιάνα άναγκάστηκε νά καταφύγει τά βράδια σέ ναρκωτικά, και την τελευταία έκείνη βραδυά είχε πάσει μία τόσο μεγάλη δόσι, ώστε πέθανε από δηλητηρίαση!

ΠΑΛΗΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΔΙΣΠΑΣΜΟΣ

Οι γυναίκες, την πείραξα γιατί άφού της ζήτησα φιλή, «Πάει νεκρά γιά σένα, μωρό» (πε, πλόν)

με θυμάν...

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

—Προσκόνα καὶ τὴν ἀλεπού
τὸ φόβη ἢ ἀνάγκη.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΕ ΣΤΗ ΡΟΥΛΕΤΤΑ!

Το ζεύγος Λεμπόν στο Καζίνο της Νίκαιας. Πώς προελήφθη η καταστροφή. Ο τυχερός αριθμός 17. Ο σύζυγος Λεμπόν ποντάρει διαρκώς. Η μυστηριώδης άκίνησή του. Όπου έπαιζε ένας νεκρός. Τό Καζίνο αρνείται να δώσει τα κέρδη. Στα δικαστήρια. Η απόφασις του Άναθεωρητικού. Το αεροπλάνο που διευθυνόταν από ένα νεκρό, κ.τ.λ.

Συμβαίνουν πολλές φορές, στη ζωή, μερικά μυστηριώδη κι' ανεξήγητα γεγονότα, που ξεπερνάνε κι' αυτή άδωμα τη φαντασία των μυθιστοριογράφων, που μάς φαίνονται άπιστευτα, σαν παραμύθια, και πού, όταν μάς τα αφηγούνται, τ' ακούμε κι' ανοιχτό το στόμα. Ένα από τα παράδοξα αυτά γεγονότα είνε και το ακόλουθο:

Τόν περασμένο μήνα, το 'Αναθεωρητικό Δικαστήριο του Παρισιού, άπασχόλησε μιά περίεργη και άρεκτα ενδιαφέροντα υπόθεση, πρωτοφανή στα δικαστικά χρονικά της Γαλλίας. Θά σάς την αφηγηθούμε με όλες της τις λεπτομέρειες.

Ένα βράδυ, πέρσι το καλοκαίρι, έκαναν την εμφάνισή τους στο άριστο κρατικό Καζίνο της Νίκαιας, ένας μεσόκοπος και καθώς πρέπει κύριος, δνομιζόμενος Λεμπόν, μαζί με την νεάρα και κομψοτυμένη γυναίκα του.

Ήταν η παραμονή των γενεθλίων της κυρίας Λεμπόν και είχαν πεί να παίξουν λίγα χρήματα, με την ελπίδα να κερδίσουν. Ο κ. Λεμπόν μάλιστα είχε υποσχεθεί στη γυναίκα του, εν των προτέρων, πως θα διέθετε τα κέρδη αποκλειστικώς για να της αγοράσει διάφορα δώρα.

Οι δύο σύζυγοι, μόλις έμπηκαν στο Καζίνο, διευθύνθηκαν κατ' ευθείαν στο ταμείο, όπου αντήλλαξαν ένα 1000-φραγκο με ανάλογες φίτσες. Έπειτα επήγαν στην αίθουσα της Ρουλέττας, όπου ο σύζυγος άρχισε να ποντάρει σε διάφορα νομμερά χάνοντας διαρκώς. Έτσι έχασε το πρώτο χιλιάκι... Έπειτα έχασε κι' άλλα, κι' άλλα, ως ό- του άπόμεινε μ' ένα πεντακόσκινο από τις 25.000 φρ. που είχε χάσει. Μέσα σε διάστημα μισής ώρας.

Τη στιγμή εκείνη ή κ. Λεμπόν έσκυψε στο σύζυγό του και του είπε: — Τόση ώρα σε παρακολουθώ, φίλε μου, και δεν σε είδα να ποντάρεις ά- νόμα και στον αριθμό 17. Κι' όμως, όπως ξέρεις, αύριο πούχω το γενεθλιά μου, είνε 17 Ιουλίου... Βάλε λοιπόν κι' σ' αυτό το νομμερό 100 φράγκα...

Ο Λεμπόν, δεν ήθέλησε να χαλάσει το χατίρι της συζύγου του, και, μόλις ό γκρουπιέρης έδωσε το σύνθημα εν' άνοιξουν πάλιν, έπένταξε άπεγνωσμένα το τελευταίο των 500φραγκο στο νομμερό 17. Ύστερα άκούμπησε το κεφάλι του στο χέρι του και βυθίστηκε σε θλιβερές σκέψεις...

Μόλις ή μηχανή της Τύχης σταμάτησε το σατανικό της στροβίλισμα, ό γκρουπιέρης φώναξε:

— Κερδίζει το νομμερό 17!...

Ένας στενωγισμός άνακουφίσεως βγήκε άμέσως από το στήθος της κυρίας Λεμπόν.

Ξανάγινε παιχνίδι και ό κ. Λεμπόν έποντάρισε στο ίδιο νομμερό και το πεντακόσκινο και τα κέρδη. Μά και τη φορά αυτή κέρδισε.

Έτσι μέσα σε πέντε λεπτά είχε κερδίσει έκαστο χιλιάδες φράγκα.

Ξανάγινε και τρίτο παιχνίδι. Ο Λεμπόν δεν φαινόταν διατεθειμένος ούτε νομμερό ν' αλλάξει, άλλα και ούτε να άποτραβήξει ένα μέρος από τα κέρδη του. Έξακολουθούσε να παραμένει άκίνητος στη θέση του, με το κεφάλι άκομψασμένο στο χέρι του. Μιά έλα- φρά χλωμάδα διακρινόταν τώρα στο

δυναυτή ή γυναίκα του βλέποντας την άταραξία του, προτού ακόμα ή μηχανή της Ρουλέττας άρχίσει το γο- ρό της, πλησίασε τόν άντρα της και του είπε:

— Μά τί κάνεις επί τέλους; Δεν έννοείς να σταματήσεις το παιχνίδι σου;

— Άλλοίμονο όμως! Στην άγανακτι- σμένη αυτή επίκληση της γυναίκας του, ό Λεμπόν δεν άπάντησε λέξη.

— Μά γιατί δεν μου άπαντάς, Ρο- βέρτε, του ξαναείπε παραπονετικά ή γυναίκα του.

δρας της έπέθανε άμέσως μετά το πρώ- το κέρδος του αριθμού 17. Συνεπώς δεν έδικαιούτο να λάβη παρά μονάχα το πρώτο κέρδος του, που άναλογού- σε με το τριανταπενταχίλιο των 500 φρ. Μετά το κέρδος αυτό—έξακολού- θησε ισχυριζόμενος ό διευθυντής του Καζίνου—ό κύριος Λεμπόν έπέθανε από υπερβολική χαρά που την προκάλεσε ή άνέλπιστη εύνοια της Τύχης. Έπο- μένως εάν παρέμειναν τα κερδισμένα χρήματα και συνεχίστηκε το παιχνίδι στο ίδιο νομμερό άλλες δυο φορές, αυτό ήταν άγνωστον αν έγινε με τη συ- γκατάθεσι ή όχι του παίκτη.

Και, βασίζόμενος στους ισχυρισμούς του αυτούς, ό διευθυντής του Καζίνου δεν άπέδωσε στη χήρα Λεμπόν παρά μονάχα το πρώτο κέρδος των 500 φρ.

Έτσι, ή υπόθεση παρεπέμφθη στα δικαστήρια. Διά της άγωγής της ή χήρα Ροβέρτου Λεμπόν άπαιτεί από τό Καζίνο της Νίκαιας ένα ποσό που ύ- περβαίνει τις 500.000 φρ. Η άγωγή της αυτή από δικαστήριο σε δικαστή- ριο, έφτασε επί τέλους και στο 'Ανα- θεωρητικό του Παρισιού.

Έννοείται ότι όλα τα κατώτερα δι- καστήρια που έξεδίκασαν την πρωτο- φανή αυτή υπόθεσι, άπεφάνθησαν υπέρ της άποδόσεως στη χήρα Λεμπόν ό- λοκληρου του κερδισμένου ποσού. Πα- ρεδέχθησαν, δηλαδή, ότι άσχετως των αίων που έπροκάλεσαν τόν θάνατον του άτυχού Λεμπόν, ή «*αρχική και μη άναίρεθείσα*» επιθυμία του ήταν να ποντάρει συνεχώς στον ίδιο αριθμό και με τό ποσό που βρισκόταν κάθε φορά επάνω σ' αυτόν.

Τη γνώμη αυτή άπέδεχθη τελικώς και τό 'Αναθεωρητικό Δικαστήριο και υποχρέωσε τό Καζίνο της Νίκαιας να άποδώσι στη χήρα Λεμπόν όλόκληρο τό κερδισμένο ποσό...

Έξισον παράδοξο και σχεδόν άπί- στευτο θά σάς φανή τό ακόλουθο έπει- στικό που συνέβη πρό όλίγου καιρού στο 'Αεροδρόμιο της Τοκορατάδας.

Μιά ήμερα, ένα αερόπλοιο είχε ά- πογειωθεί από τό αεροδρόμιο αυτό με άρκετούς επιβάτες για να κάνει έναν έναέριο περίπλοτο πάλνο από τό Τόκιο. Η ώρα όμως, που τό αερόπλοιο όφει- λε να έπιστρέψη στον τόπο της άπα- γιώσεώς του, είχε περάσει πρό πολ- λού και τό αερόπλοιο δεν φαινόταν πούθενά.

Διετάχθη τότε να πετάξει προς άνεύ- ρεστον τόν ένα αερόπλοιο, ό πιλότος του όποιον ήταν άνεγνωρισμένος έκ- νότητος. Τό αερόπλοιο άπεγειώθη από

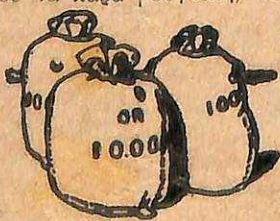
Ο κ. Λεμπόν εξακολουθούσε να μένη ακίνητος...

πρόσωπό του, την όποιαν όλοι άπέδι- δαν στην έξαιρετική άγωνία του.

— Κερδίζει το νομμερό 17!... φώνα- ξε πάλι ό γκρουπιέρης σε λίγο.

Τη φορά αυτή όλοι οι παίκτη έμει- ναν κατάπληκτοι με την έξαιρετική εύ- νοια της Τύχης. Όλοι έδομύχως έ- ζήλευαν τόν τυχερό κάτοχο του αριθ- μού αυτού. Και πολύ άσπτα γιατί τα κέρδη του τώρα ξεπερνούσαν τις 500. 000 φρ. ! Ο γκρουπιέρης έκανε λογα- ρισμύ κι' έσώρρισε μπροστά στον Λεμπόν τις άνάλογες φίτσες του κο- λοσσίου κέρδους του.

Μά αυτός εξακολουθούσε να παρα- μένη άποληθωμένος στη θέση του. Δεν έλεγε τίπο- να. Φαινόταν διατεθειμέ- νος να εξακολουθήσει τό παιχνίδι του στο ίδιο νομ- μερο, με όλόκληρο τόν θησανρό που βρισκόταν μπροστά του. Τη στιγμή

— Συμφορά μου!... Πέθανε!... Όπως ήταν έπόμμενο, τό παιχνίδι σταμάτησε, κι' άμέσως είδοποιήθηκε ό γιατρός του Καζίνου. Άίρσο έξήτασε προσεχτικά τόν άτυχο Λεμπόν, έπιστο- πούησε κατόπιν πως είχε πεθάνει από συγκοπή, λόγω της υπερβολικής του χαράς.

Ύστερα από τη διαβε- βαισίσι αυτή του γιατρού, ό διευθυντής του Καζίνου άρνήθηκε να παραδώσι στη γυναίκα του Λεμπόν τα κερδισμένα χρήματα, ισχυριζόμενος ότι ό ξν- νότητος. Τό αερόπλοιο άπεγειώθη από

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟ

Η άρχαιότερα έφημερίς του κόσμου. Η ιστορία της Κίνας σε μιά έφημερίδα. Αγώνες υπέρ της ιδεο- λογίας. Τα καθήματα των διευθυντών της «Κιν—Βάο». Οι έφημεριδοφύλακι της Κίνας. Πώς είνε ντυμένοι. Τα εικονογραφημένα περιοδικά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η Κίνα μπορεί να θεωρηθή ως ή κοιτίδα της Δημοσιογραφίας. Φαντα- σθήτε πως μιά από τις μεγαλύτερες σημερινές κινέζικες έφημερίδες—ή «Κιν—Βάο», άρχισε να εκδίδεται πρό... 1.400 χρονών, από τότε δε δεν έδει- κνυε την έκδοσί της, ούτε μιά μέρα! Η «Κιν—Βάο» είνε ή άρχαιότερα έφημε- ρίς του κόσμου!...

Πολλοί ίσως θά τό νομίσουν αυτό ά- πιστευτο. Και όμως θά τό βρή κανείς φρονικώτατο, όταν σκεπτή άπ' ενός μόν- ότι τό χαρτί είνε κινέζικη εφεύρεσις και ότι τα κινητά τυπογραφικά στοι- χεία ήσαν γνωστά στην Κίνα, πολύ πριν ό Γουτεμβέργιος τά εφεύρει στην Ευρώπη.

Στά γραφεία της έφημερίδος αυτής διατηρούνται ακόμη τα πρώτα στοιχεία με τά όποια, πριν από 1400 χρόνια, τυπώθηκε τό πρώτο φύλλο της. Είνε κύβοι ξύλινου, άτεχνα χαραγμένοι, με γράμματα, με σημεία και με σύμβολα παράξενα, πλεγμένα σαν φειδιά!

Η «Κιν—Βάο» υπήρξε πάντοτε ή έπίσημη έφημερίδα της Κινέζικης Αυ- τοκρατορίας, της όποιας τη δυναστεία ίπσεστήριξε με φανατισμό.

Κατά τούς αιώνας του μακρού της βίου, πολλές φορές τά γραφεία της έ- πυρολήθησαν και κατεστράφησαν από πυρκαγιά ή από πλημμύρα, από τούς βαρ- βάρους επιδρομείς κι' από επαναστά- σεις κατά του Αυτοκράτορος.

Στην Αυτοκρατορική Βιβλιοθήκη του Πεκίνου φυλάγεται με μεγάλη προσο- χή όλόκληρη ή σειρά των φύλλων της έφημερίδος αυτής.

Στη σειρά αυτή, αναγράφονται όλα τά μεγάλα γεγονότα της Κινέζικης Ι- στορίας, πόλεμοι, καταστροφές, επλή- κλη κλπ. Επίσης αναγράφονται και ή θανατώσεις πολλών διευθυντών της έ- φημερίδος, οι όποιοι θανατώθηκαν, γι- ατί δεν θέλησαν ν' άρνγηθούν τας άρ- χάς τους.

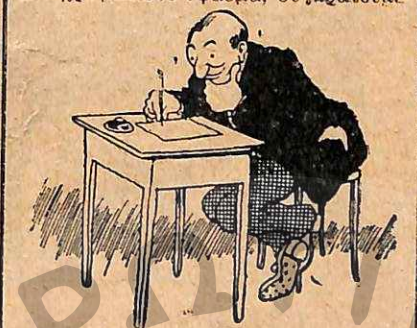
Έτσι, ύστερ' από κάποιο έμφύλιον σαραγμύ, ένας σφετεριστής του αυτο- κρατορικού θρόνου θέλησε ν' αναγά- σι τόν διευθυντή της «Κιν—Βάο» νά τόν εξιμνήσει σε άρθεο του. Αυτός ό- μως έννοουσε να παραμείνη πιστός στη δυναστεία του και άρνήθηκε.

Τότε ό σφετεριστής του αυτοκρατο- ρικού θρόνου άποφάσισε να τόν εκδι- κνή: Διέταξε λοιπόν την ίδια την νύχτα και πυρπόλησαν τά γραφεία της έφημερίδος, ενώ συγχρόνως οι υπά- ρχοι του, κρημνίστην στις γωνίες τών δρόμων, σκοτώσαν με τοσεκούρια τό προσωπικό της έφημερίδος, που ήτοπ- σε να σωθή από τη φωτιά φεύγοντας.

Στό τέλος δε κι' ό ίδιος ό διευθυ- ντής σκοτώθηκε από ένα μισράβο, ό ό- ποιος ύστερα τόν έκάρφωσε στην πόρ- τα του σπιτιού του!

Αλλά όλα δείχνουν πόση σταθερότη- τα στις άρχές τους έχουν οι Κινέζοι δημοσιογράφοι, πράγμα για τό όποιον δεν μπορούν να καυχώνται και οι ση- μερινοί Ευρωπαίοι συνάδελφοι τους.

Πόσο άκριβώς είνε οι έφημεριδοπό- λαι του Ουρανίου Κράτους, είνε άγνω- στο. Πάντως είνε έξακαθωμένο ότι άνέρχονται σε χιλιάδες. Τό καλοκαίρι είνε σχεδόν γιμνοί. Δεν φορούν παρά ένα μικρό παντελόν από χρωματιστό ύφασμα, συγγρατούμε-

νο από τούς όμους με ένα είδος τι- ράντας. Κάτω από τη μισχάλη τους κρατούν ένα δέμα έφημερίδων, και τρέ- χουν στους δρόμους χτυπώντας ένα εί-δος στρουγγυλό τοπίμπανου, και βγά- ζοντας άναρθρες κραυγές.

Σημειώστε ότι τό ίδιο αυτό σύστη- μα της διαλαλήσεως έφημερίδων εφαρ- μόζεται όχι μόνο στην μισοάβραη Κί- νη, άλλα και στην προαειμένη Ιαπω- νία.

Στην Κίνα, ή εικονογραφημένες έ- φημερίδες και τά περιοδικά δεν ήσαν ποτέ διαδεδομένες. Και σήμερα ακόμη κυκλοφορούν έλάχιστες: ή έφημερίδες αυτές είνε τυπωμένες σε ειδικά μετα- έστο χαρτί επάνω στο όποιον ύπάρ- χουν κινέζικες χονδροειδείς και κακο- γιγαιωμένες εικόνες.

Η εικονογραφημένες αυτές έφημερί- δες ώστόσο είνε έντελως διαφορετικές από τις ευρωπαϊκές. Η κυριότερα δι- αφορά είνε ότι ή κινέζικες τυπώνονται από τη μιά μεριά μόνο του χαρτιού, ή δε εικόνες τους δημοσιεύονται σε χωριστά ήμίφυλλα.

Τά έβδομαδιαία περιοδικά στην Κί- να είνε έλάχιστα.

Πρό σαράντα περίπου ετών, με με- γάλο θόρυβο... τιμπάνων και εγγών έκυκλοφόρησε ένα περιοδικόν μεγάλο: ισχυμματος, τυπωμένο επάνω σε μεταξο- τό χαρτί και εικονογραφημένο πλουσι- ώτατα, που έφερε τόν τίτλο: «Ντιέ— Τσί—Φυέ—Βόνα—Βάο».

Εκτός των πολιτικών έφημερίδων, υπάρχουν στην Κίνα και γεωργικές και έμπορικές έφημερίδες. Η περισσότερες εκδίδονται στη Σαγκάη. Κατά γενικόν κανόνα κυκλοφορούν τό πρωί, όταν δε σημειή τίποτε έκτακτο, τότε βγάζουν και τό βράδυ παρατήματα.

Η κινέζικες έφημερίδες κοστίζουν πολύ φτηνά. Τά εικονογραφημένα πε- ριοδικά κοστίζουν μόνο τρία προπολε- μικά λεπτά, ή δε καθημερινές έφημε- ρίδες μόνον ένα προπολεμικό λεπτό!

Και για να τελειώνουμε: Η κινέ- ζικες έφημερίδες δεν έχουν συνδρομη- τές.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ
Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Ένας από τούς πιο μετριοφρονες σοφούς του κόσμου ήταν και ό πα- ράφρων καθηγητής του Πανεπιστη- μίου 'Αϊδελδέργης Ροβέρτος Μπούν- σεν, του όποιου τό όνομα φέρουν πολ- λές, ίσως χημικές, άνακαλύψεις. Ο σοφός αυτός λοιπόν, καθ' όλο τό διά- στημα της διδασκαλίας του, δεν ά- νέφερε τό όνομα του ούτε μιά φορά, μολονότι ήταν συχνά ύποχρεωμένος να μιλά για ανακαλύψεις δικές του.

Ο Μπούνσεν, εκτός των άλλων, ά- ποστρεφόταν και τά παράσημα. Μιά μέρα, κατά την όποια όλόκληρη ή Σύγκλητος του Πανεπιστημίου έπρε- πε να παύσθι σε κάποια επίσημη δέξιασι, ό Μπούνσεν προσήλθε χωρίς κανένα παράσημο στη στολή του. Έ- πεισό δε οι άλλοι συνάδελφοι του έ- έφραζαν σχετικώς την έκπληξή τους: ό σοφός επιστήμων έφερε τό χέρι στην σέπη του και είπε χαμογε- λώντας:

— Μή στενοχωριέστε! Τά παρά- σημά μου δεν τά λησάνησα. Τάχω δώ, άλλα δεν ήθελα να τά φορέσω...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ περιδέραια εἶνε ἐξαιρετικὰ τῆς μόδας αὐτὴ τὴν ἐποχὴ στὸ Παρίσι. δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία, ὅτι θὰ ἐπικρατήσουν καὶ δῶ. Πολλὲς μάλιστα κομψὲς ἀνδρὶδες ἐνεφανίσθησαν ἤδη μὲ περιδέραια ἀπὸ ξύλινες χάντρες, περιτυλιγμένες μὲ ὑφασμα, ὅμοιο ἐντελὸς μὲ τὸ ὑφασμα τοῦ φορέματος.

Τὰ περιδέραια αὐτὰ δένονται στὸν ὅμο μὲ μακρὲς μπάντες, ἀπὸ τὸ ἴδιο πάντοτε ὑφασμα.

Ἐπίσης ἡ κομψὲς Παρισινὲς φοροῦν καπέλλα καὶ γάντια ἀσορτί. Π.χ. ὅταν τὸ καπέλλο εἶνε μαῦρο, καὶ τὰ γάντια εἶνε μαῦρα.

Πολλὰ ὅμως μαῦρα καπέλλα γαρνίζονται ἐφέτος καὶ μὲ λίγο ροζ. Τότε καὶ τὰ γάντια ἔχουν καὶ αὐτὰ μὲ μικρὴ γαρνιτούρα ροζ.

Γιὰ τὸ βράδυ συνηθίζεται πολὺ τελευταία στὸ Παρίσι φόρεμα μαῦρο, μὲ γάντια καὶ παπούτσια μπλέ ἢ φόρεμα ὀλόλευκο μὲ γάντια καὶ παπούτσια μαῦρα. Μὲ φόρεμα ὅμως σκούρο πηγαινόντων γάντια καὶ παπούτσια ροζ.

Ἡ γούνα, ποὺ θὰ φορεθοῦν τὰ καλοκαίρι βράδια ἐφέτος, θὰ εἶνε ξανθὲς ἢ ἀσημένιες. Πρὸ πάντων ὅμως θὰ εἶνε πολὺ «άν-βόγκ» ἢ γούνα τῆς ἀλεπούς. Ἐκτὸς ὅμως τῆς γούνας θὰ εἶνε τῆς μόδας ἐφέτος ὡς γαρνιτούρα στὰ βραδυνὰ φορέματα ἡ χρωματιστὴ ἐρμύνα—κόκκινη, ροζ ἢ μπλέ.

Μὲ τὶς καλοκαιρινὲς τουαλέτες ἀπὸ ὑφασμα ἐμπριμέ θὰ φορεθοῦν καὶ καπελὶν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα.

Λουλούδια ἢ μπουκέτα ἀσορτί θὰ γαρνίζονται τὰ φορέματα ἀπὸ κρὲπ ἐμπριμέ στὸς ὅμους ἢ στὶς ἐσφραγίδες. Δηλαδή τὰ λουλούδια αὐτὰ θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ ἀνήθ, τὰ ἐμπριμέ στὰ φορέματα μας. Θὰ συνηθίζονται ἀκόμη καὶ λουλούδια καμωμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα τοῦ φορέματός μας.

Πολλὰ καπέλλα θὰ γαρνίζονται μὲ τσαμπιά, ἢ μπουκέτα καμωμένα ἀπὸ φρούτα.

Τὰ φρούτα αὐτὰ θὰ εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ κρυστάλλο χρωματιστό. Ἐπειθὰ θὰ ἴδωμε μικρὲς κόκκινες φράουλες, κεράσια καὶ σταφύλια διαφανή, συνοδευόμενα ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σμαράγδινα φύλλα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ μοντέρνα ὑφάσματα εἶνε τὸ μεταξωτὸ ντουέντ. Ἀπὸ τὸ ὑφασμα αὐτὸ γίνονται ταγιέρ, φορέματα καὶ ἐλαφρὰ καλοκαιρινὰ ἐπανωφορέματα.

Ἀπὸ μεταξωτὸ ντουέντ γίνονται ἀκόμη καὶ μαγιὲ διαφόρων σχεδίων.

Μὲ τὰ φορέματα ἀπὸ ὑφασμα ἐμπριμέ, ἢ κομψὲς Παρισινὲς κρατοῦν ὀμπρέλλες καὶ τσάντες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα τοῦ φορέματός.

Θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ ἐφέτος στὶς ἐξοχὲς, στὰ μπάνια καὶ στοὺς προῖκους περιπάτους, τὰ φορέματα ἀπὸ κρὲπ ἐμπριμέ. Τὰ φορέματα αὐτὰ θὰ συνοδεύονται ἀπὸ ὀμπρέλλες καὶ μεγάλες τσάντες καμωμένες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα τοῦ φορέματός. Εἶνε ἕνα ἀνσάμπλ πολὺ χαριτωμένο καὶ κατάλληλο γιὰ ἐξοχί.

Ἐπίσης στὴν ἐξοχί θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ φορέματα λινὰ χωρὶς μανί-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

- Α'.**—Φόρεμα ἀπὸ λεπτὸ μαρμαρινὸν ἀμυγδαλί, γαρνισμένο μὲ γαλόνι. Ζιλέ ἀπὸ πικὲ ἄσπρο μὲ γραβάτα ὁμοίαν.
- Β'.**—Φόρεμα σχεδίου πρενέξ, μὲ κουμπιά, καὶ κάτω γκοντέ. Εἶνε καμωμένο ἀπὸ ἐταμίνα μπλέ μαρὲν καὶ μὲ γαρνιτούρα ἀπὸ ἐταμίνα πράσινη σκούρα στὸ κορσὰ καὶ στὴ φούστα.
- Γ'.**—Κομψὸ κοστούμι μὲ μπλουζὰ ἀπὸ κρὲπ-ντέ-σιν, καὶ ρούστα ἀπὸ ὑφασμα φανταζι.

νια, μὲ μικρὰ κοντὰ ἐπανωφορέματα ἀπὸ κρὲπ ἐμπριμέ, χωρὶς μανίκα ἐπίσης.

Φορέματα λινὰ κεντημένα μὲ χρωματιστὰ μοτίφ, θὰ φορεθοῦν πολὺ ἐφέτος, τόσο στὶς ἐξοχὲς, ὅσο καὶ στοὺς προῖκους περιπάτους, μέσα στὴν πόλιν.

Μὲ τὰ φορέματα αὐτὰ, θὰ πηγαίνουν ὀμπρέλλες καὶ τσάντες ἀπὸ λινὸ ἐπίσης, κεντημένες μὲ τὰ ἴδια μοτίφ τοῦ φορέματός.

Ἡ τσάντες αὐτές, ἢ καμωμένες ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐμπριμέ ὑφασμα τοῦ φορέματός, θὰ ἔχουν φερμουάρ ξύλινο.

Τὰ φορέματα ἀπὸ κρὲπ θὰ γαρνίζονται μὲ μεγάλους γαλακτὲς ἀπὸ λεπτό λινὸ ἢ βατίστα καὶ μὲ ἑλῆδες ἐπίσης λευκοῦς. Ἀλλὰ—γιὰ πολὺ νέα ἰδίως κορίτσια—θὰ συνηθίζονται καὶ ἐφέτος φορέματα ἀπὸ κρὲπ, σχεδίου στυλ.

Πολλὰ ἐλαφρὰ καλοκαιρινὰ φο-

ρέματα θὰ γαρνίζονται ἐφέτος μὲ βελούδο.

Θὰ ἴδωμε μπουρνούζες ἀπὸ βελούδο σὲ γαλακτὲς, σὲ ζῶνες καὶ κάτω στὰ μανίκια.

Ἐπίσης μία ἀπὸ τὶς ἐφετείνες γαρνιτούρες, θὰ εἶνε καὶ ἡ βελούδινη δαντέλλα, σχεδίου Ρισελιέ.

Φορέματα ἀπὸ κρὲπ ροζ θὰ γαρνίζονται μὲ βελούδινη δαντέλλα μαύρη καὶ ροζ. Εἶνε μία γαρνιτούρα ἀσυνήθιστη ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ πολὺ χαριτωμένη.

Ἐπίσης θὰ εἶνε πολὺ «άν-βόγκ» καὶ ἡ δαντέλλες ἢ μεταξωτὲς καὶ ἡ κλωστήνες, ὡς γαρνιτούρα στὰ ἀπογευματινὰ μας φορέματα.

Ἐπίσης ἐφέτος θὰ εἶνε τῆς μόδας καὶ τὸ τοῦλι, πρὸ πάντων τὸ ζιτρίνο τοῦλι. Θὰ ἴδωμε γαλακτὲς ἀποτελούμενους ἀπὸ ἀλλεπάλληλες σειρὲς

καμωμένες ἀπὸ τοῦλι ζιτρίνο πλισσέ, καὶ παραμέντα ἀσορτί στὰ μανίκια. Ἐπίσης καὶ τὰ κεντήματα ἀπὸ μεταξί καὶ ἀπὸ χάντρες θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας, στὰ κορσὰ τῶν καλοκαιρινῶν ἀπογευματινῶν μας φορεμάτων.

Τὰ κεντήματα αὐτὰ θὰ γαρνίζονται τὰ κορσὰ, γύρω στὸ ντεκολτέ, καὶ κάτω στὰ μανίκια. Κάποτε θὰ γαρνίζονται καὶ τὸ κορσὰ ἐμπρός.

Ἐπίσης ἀρετὰ κορσὰ θὰ γαρνίζονται μὲ πιέτες καὶ μὲ νερόβι, καὶ μὲ μεταξωτὰ κορντοννέ.

Τὰ βραδυνὰ φορέματα γαρνίζονται ἀφθονὰ μὲ δαντέλλα. Πολλὰ συνοδεύονται μὲ μεγάλες δαντέλλινες ἐσφραγίδες, καὶ μὲ γάντια δαντέλλινα ἀσορτί.

Ὅλων τῶν χρωμάτων ἡ δαντέλλες εἶνε ἐφέτος τῆς μόδας. Ἐπίσης τῆς μόδας εἶνε καὶ ἡ μαύρες καὶ ἡ ἄσπρες.

Ἡ μεταξωτὲς δαντέλλες γιὰ τὰ βράδια πρέπει νὰ εἶνε πάντα μεταξωτές. Μόνον ἡ μαύρη δαντέλλα ἐπιτρέπεται νὰ εἶνε «μυασιόν», γιατί δὲν διακρίνεται καλὰ ἂν εἶνε μεταξωτὴ ἢ ὄχι. Καὶ ὑπάρχουν θαυμάσιες «μυασιόν» μαύρης δαντέλλας.

Ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦλινα φορέματα μὲ ἐσφραγίδες ἀσορτί θὰ φορεθοῦν πολὺ ἐφέτος τὰ βράδια.

Πολὺ «άν-βόγκ» στὸ Παρίσι αὐτὴν τὴν ἐποχὴ εἶνε ἐπανωφορέματα, βέστες καὶ φορέματα ἀπὸ τὰ ὑφάσματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται ἡ ἀνδρὶκὲς γραβάτες.

Τὰ ὑφάσματα αὐτὰ εἶνε ὑφασμένα ἀνάμεσα μὲ διάφορα μικρὰ μοτίφ. Τὰ φορέματα, τὰ καμωμένα ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ὑφάσματα, γαρνίζονται μὲ ὑσπρα γαλακτὰ, κρουσάλλινα κομψὰ καὶ ζῶνες δεμητινές.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΟΥΠΙ ΚΑΙ ΤΙΜΩΝΙ

Ἡ «Κουπί» ἢ ὁ ἄλσας. Τὸ κουπί θυμῶναι, στρέφεται περὶ φανό, λέγει στὸ τι (μόνι):

«Σχάλας ἀλευθέρως πάντοτε δού- (λεῖω),

σέρνω βάρη ἀσκήματα καὶ τὰ κουβαλῶ, μανιωμένα κίματα σχίζω καὶ παλέω, βγαίνω στὸ γυαλό.

«Κι' ἐνὶ γῶ μεσάνυχτα στὴ δουλειά (πεθαίνω),

ἐσὺ πάντα ξένοιστο καὶ ξεκουρασμένο ἀκουμπᾷς στὴν πρὶν σου, καὶ δουλειά (σοὺ μόνι)

νὰ γυρίξῃς ἥσυχο καὶ χαλαρωτό... Φύγε, ξεφορτώσου με, ἀχρηστο τιμῶνι, εἶσαι περὶ τὸ!»

Τρικυμία πλάκωσε καὶ τὸ κύμ' ἀφρίζει, Τὸ κουπί ἀντρείνεται, τὸν ἄγαν' ἀν- (χίζει).

Μανιωμέν' ἢ ὁ ἄλσας σὺν θεοῖς φου- (σκάνει)

καὶ ἀψηφά στὴ λύσσα τῆς χίλια δυνά- (κουπιά...)

Τὸ κουπί ραγίζεται: —Πρόφτασε, τι- (μόνι).

δὲν ἀντέχω πιά!»

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκεῶς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι, Λέκα 21α.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνον Σας τὰ περσινὰ Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνωνται ἐντελὲς καὶ νεύργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας Σας εἰς 50 μεδέρνους χρωματισμοῦ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι, Λέκα 21α.

ΤΑΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Εἰς Κινηματογράφους, Θέατρα, Ὀδοὺς, Ἐξοχὰς καὶ λοιπὰ μέσα διαφημίσαις ἀναλαμβάνει τὸ ἐν Πάτραις Ἑκδοτικὸν, Διαφημιστικὸν καὶ Παραγγελλοδοτικὸν Γραφεῖον Κ. ΛΑΜΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ.

ὑπὸ ἑξουσίαν: Ο ΘΑΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Δεσφάδα Ἀντιπροσωπείας

Γεν. Ἀντιπρόσωπος ἐν Ἀθήναις ΛΑΚΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Εὐριπίδου 2

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχεῖται λιγώτερα ἀπὸ 8, τι ἕνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος καὶ ἑκάς σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι,

Λέκα 21α.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δακαίσεσιν Ἑμφυλῆς τῆς ἰδαιτίας Κλινικῆς τοῦ καθηγητῆς κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν Κεραλῆνας 80. Ὀρε: 9-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ. Ἀριθμὸς τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν).

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μεσίτην πτόμα ἐπὶ τῆς πλατείας Ἀγίου Γεωργίου Καρότσιον ἀπὸ 5 δωρεάντων κλπ. Πληροφορίαι: Ὀδὸς Λέκα 7 (Γραφεῖον «Μεσσηνίας»), 10 — 12 π. μ. καὶ 4 — 6 μ. μ.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τὸ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τὸ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τὸ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ
(Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 60, ἑξώτ. δρ. 80).	(Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 30, ἑξώτ. δρ. 40).	(Δύο τόμοι. Ἑκαστος τόμος ἑσώτ. δρ. 15, ἑξώτ. δρ. 20).
Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυητοῦ- δης, ἀισθηματικώτατον, περιπεπτατόν, πλη- ρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξε- λισσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνδὸς εὐ- ρυκτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειά- ζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσιν ἕναν πῶν νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέ- το». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ πῶμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπα- τυχίαν ἐξ ὅσων μυητορομμάτων ἐδημοσιεύθη- σαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πό- λον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυητοριῶν τοῦ ὁποῦ παλαῖον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάν- του, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τὸν μεγαλειώτερον ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τὸ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ
(Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 20, ἑξώτ. δρ. 30).	(Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 20, ἑξώτ. δρ. 30).	(Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 15, ἑξώτ. δρ. 20).
Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ- δίας» περιγράφεται ἕνα τρομερότατον εἰδύ- λιον μεταξὺ μᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὲ βασανιστὴν τὸν δύο αὐτῶν ἀγῶνα ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλόγυρον πα- τέρα τῆς κόρης.	Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶνε τὸ ἀριστο- τάτου τοῦ μυητορομματοῦ τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυητορῶδες, τρομα- κτικόν, πολὺπλοκόν, κρατεῖ ἄρ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώ- στου.	Αἰσθηματικώτατον μυητορομμά, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρομερὴν Γκρεβιά, ἐκτυλίσσεται μέ- σα στοὺς κύκλους τῶν ἐγγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγρά- φει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τὸ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τὸ ΜΥΡΖΕ
(Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 15, ἑξώτ. δρ. 20).	(Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 15, ἑξώτ. δρ. 20).	(Σελίδες 183. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 15, ἑξώτ. δρ. 20).
Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυη- τορομμά, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἄρ' ἀρχῆς μέχρι τέ- λους εἰς συνεχῆ ἀγῶνα τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζε- ται.	Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειώτερος συγγρα- φεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβεύθῃ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Ἀπὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Μεγά- λου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστο- τάτου.	Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦρομμά τῆς ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνα- τον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φρι- κτικῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ φτώχεια τῶν περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 15, ἑξώτ. δρ. 20).	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τὸ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	
Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυητορομμά, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴν τέχνη καὶ χάρι, γεμᾶτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	(Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσώτ. δρ. 5, ἑξώτ. δρ. 8).	
	Συμφορικὸ διήγημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁ- ποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Θέλουμε κι' εμείς
ένα Γραμμόφωνο

ΣΤΑΡΡ

Λέγει όλοι όσοι θέλουν ν' αποκτήσουν ένα καλό γραμμόφωνο το όποιο ν' ανδράζει
την χαμηλήν τιμήν με την τελείαν απόδοσιν και μοναδικήν κομψότητα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΡΑ ΤΗ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α

ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 84

ΒΟΛΟΣ: ΕΡΜΟΥ 111

Και παρά τοίς 'Αντιπροσώποις της εις όλας τας άλλας πόλεις της 'Ελλάδος